KIM WHALEY
Prejudecăţi şi iubire
ALCRIS
Capitolul 1

Sunetul soneriei anunţă sosirea unui client. Beverley Powell îşi ridică privirea să vadă cât e ceasul. Orele optsprezece fix. Dacă n-ar fi plănuit din timp să stea pentru inventar, s-ar fi supărat. De câteva săptămâni, se enerva din orice. Se uită descurajată la teancurile de lenjerie strânse grămadă pe birou. Asta e! Trebuie să mai aştepte puţin.

— Aşteptaţi, vin imediat! spuse, în timp ce forma numărul de acasă.

Suna ocupat. Masându-şi ceafa, asculta ploaia care se auzea răpăind de ore bune. O vreme tipică pentru luna septembrie. Apoi, formă din nou numărul. Suna tot ocupat.

— Bine, Kevin, îşi zise în sinea ei, punând furioasă receptorul în furcă.

— Când ai să termini să-l bombăni pe Kevin, îmi vei acorda şi mie o secundă din timpul tău preţios, nu-i aşa?

Sunetul vocii masculine o surprinse pe Beverley. Se întâmpla rar ca bărbaţi să intre în magazinul ei de lenjerie intimă. Şi apoi, când se apropia ora închiderii, nu prea îţi mai dădea mâna să fii atât de năzuros! Cu un zâmbet forţat, Beverley se întoarse spre el, gata să-l pună, pe un ton politicos, la punct.

Dar ceea ce văzu, o făcu să-şi piardă graiul. „Ar trebui să li se interzică bărbaţilor să aibă ochi albaştri atât de frumoşi”, îşi spuse în sinea ei. Dar nu era vorba numai de ochi… un farmec de nedescris se degaja din acest bărbat! Părul ca smoala, faţa deschisă, prietenoasă, buzele.

Îşi drese vocea.

— Ce vreme urâtă pentru cumpărături!

Tratând cu dispreţ încercarea ei de a începe conversaţia, bărbatul aruncă pe tejghea două perechi de desuuri din satin de culoarea piersicii.

— Cred că n-am greşit magazinul, spuse pe un ton

acuzator.

Pe deasupra, avea o voce uşor tărăgănată. Beverley fremătă iar din creştet până-n tălpi. Cunoştea aproape toată lumea din orăşelul Fontage Bay, şi dacă l-ar fi văzut măcar o dată pe acest domn, nu l-ar fi uitat în mod sigur.

Încruntat, cu părul plin de picături de ploaie, frumosul necunoscut aştepta ceva, dar ce anume?

— Să fie mărimea greşită? întrebă ea, încercând să-şi reia rolul de negustoreasă. Sau poate doriţi să-i oferiţi doamnei bluza asortată? în cazul ăsta, urmaţi-mă.

După câteva clipe, se opri, fiind convinsă că bărbatul nu o urmase. Întorcând capul, avu confirmarea acestei stări de fapt.

— Bine, atunci fără bluză, murmură întorcându-se din drum. Poate doriţi un pachet pentru cadou?

— Nu vă mai obosiţi. Fiica mea a cumpărat aceste… lucruri puţin mai devreme. Când le-am văzut, am vrut să le arunc la gunoi. Dar, până la urmă, am preferat să vi le returnez. Măcar voi fi sigur că nu se duce pe ascuns să le recupereze.

Beverley aprobă uşor din cap. Era vorba, aşadar, de un schimb. Şi, ca majoritatea bărbaţilor care intrau pentru prima dată într-un magazin de lenjerie intimă, acest client simţea nevoia să-şi ascundă stânjeneala ridicând tonul. Beverley jubila la ideea de a-i fi descoperit un punct slab. Şi, dacă tot nu mai era atât de intimidată, îşi permise să se uite cu mai multă atenţie la el. Se putea lăuda cu o statură de atlet. Dar, judecând după vesta de caşmir pe care o purta, părea mai degrabă un om de afaceri rafinat, mai obişnuit să ia decizii dificile decât să schimbe desuuri feminine.

Văzându-l cum se îndreaptă spre uşă, Beverley ieşi din visare.

— Hei! exclamă ea. Nu luaţi nimic în schimb?

Bărbatul se întoarse din drum, privind-o cu ostilitate.

Ţinea deja o mână pe clanţa uşii.

— Mi-aţi recomanda ceva de genul ăsta, nu-i aşa? declară cu dispreţ, în timp ce atinse în treacăt o bluză de

mătase roşie, expusă pe o etajeră circulară.

— Nicidecum. Această culoare nu se potriveşte chiar oricui.

— Atunci?

Vorbea pe un ton atât de ostil, încât Beverley îşi pierdu pentru o clipă cumpătul.

— Va trebui, deci. să vă înapoiez banii.

Iată că acum se bâlbâia! Dar, îşi reveni repede.

— Până la urmă, ce nu vă convine în achiziţia pe care-a făcut-o fiica dumneavoastră? întrebă uşor agresiv Beverley.

— Ce nu-mi convine? Ar trebui să vă crape obrazul de ruşine pentru că vindeţi asemenea orori unei copile de treisprezece ani. Să nu care cumva să repetaţi gestul, că am eu ac de cojocul dumneavoastră.

Şocată, neputând să scoată un cuvânt, Beverley îl privi cum deschide în sfârşit uşa. O rafală de vânt intră în magazin şi duse cu ea şi ultimul sunet pronunţat de omul acesta atât de indignat.

Beverley tresări când uşa fu trântită. De-abia revenindu-şi din uimire, se apropie de fereastră şi văzu cum o maşină sport demarează. În clipa următoare, maşina, ultimul model de Jaguar, trecu în trombă prin faţa magazinului, fără ca şoferul să-i arunce măcar o privire.

— Iar pe deasupra, conduce un Jaguar! exclamă Beverley cu dispreţ. Ce mai bădăran! Asemenea orori! Un număr foarte mare de mame cumpără aşa ceva pentru fiicele lor.

Acum, pentru că tot rămăsese singură, Beverley nu mai făcu niciun efort să-şi reţină indignarea. Lenjeria pe care o vindea era rafinată şi de bun-gust. Adorabilele desuuri pe care le înapoiase acest mitocan fuseseră concepute tocmai pentru a da tuturor tinerelor încredere în feminitatea lor.

— Are tupeu, nu glumă!

În camera din spate a magazinului, Beverley tot mai bombănea în timp ce stingea rând pe rând luminile. Avu nevoie de câteva minute pentru a se potoli şi a-şi continua

inventarul. Dar cât de greu îi era acum să se concentreze! Crease colecţia Vise Frumoase tocmai pentru că se simţea solidară cu timiditatea adolescentelor. Din acelaşi motiv, organiza pentru ele întâlniri săptămânale în care erau învăţate să se stimeze, să aibă încredere în ele. Aluziile acestui bădăran nu erau fondate!

Beverley ridică furioasă receptorul şi încercă încă o dată să-l contacteze pe Kevin. Suna în continuare ocupat. Cu cine Dumnezeu putea să vorbească atât de mult? Prea enervată să poată termina inventarul în seara aceea, Beverley hotărî să-l lase pe a doua zi şi să se ocupe de contabilitatea zilei curente.

«Ce puritan!», îşi spuse în sinea ei, în timp ce se aşeza în faţa registrelor contabile. Dacă domnul ăsta se supăra pentru atâta lucru, oare ce părere ar avea de desuurile pe care le purta ea? făcuse o altă colecţie tocmai în intenţia de a provoca, o colecţie pentru toate femeile sigure pe ele, luptătoare şi cărora le plăcea să simtă atingerea mătăsii pe piele. Dar ce putea înţelege din toate astea un bărbat atât de închis la minte? Nici nu voia să se gândească la calvarul soţiei sale. Cu un asemenea soţ, pesemne că e mai mereu deprimată!

Dar, până la urmă, cine era fiica lui? Beverley nu lipsise decât o oră toată ziua, ca să cumpere medicamente pentru Kevin. În afară de intervalul ăsta, se ocupase de toate clientele. Încercă în zadar să-şi dea seama despre cine-ar putea fi vorba. Trebuia totuşi să dea de urma acestei fete dacă voia să-i înapoieze banii!

Din fericire, Beverley nota fiecare vânzare pe un carneţel. Aşa se face că, examinând cu atenţie toate vânzările cu bani gheaţă din acea zi, se opri asupra cifrei corespunzătoare şi îşi aminti. Un zâmbet i se ivi pe chip, amintindu-şi de cea pe care o poreclise „prinţesa cea sfioasă” şi care frecventa de puţin timp, pe furiş, magazinul lui Beverley.

Da, semăna ca două picături de apă cu sinistrul personaj care ieşise de aici: aceeaşi frumuseţe ireală, aceeaşi culoare a părului, aceeaşi nuanţă de albastru a

ochilor. Prinţesa era în spatele lui Stacy Evans, fiica lui Sunne, prietena din copilărie a lui Beverley. Cât de diferite erau cele două adolescente! Stacy era blondă, plină de energie şi foarte vorbăreaţă. Prietena ei era, în schimb, cât se poate de timidă şi de temătoare.

Beverley zâmbi cu tandreţe: cele două adolescente o făceau să se gândească la Sunne şi la ea în urmă cu vreo cincisprezece ani. Pe vremea aceea, Beverley nu era prea diferită de prinţesa cea sfioasă, iar Sunne, graţie firii ei zglobii şi curioase, o ajutase pe Beverley să aibă încredere în ea însăşi. Fără prezenţa acestei surori mai mari, căci aşa o considera, Beverley n-ar fi devenit niciodată femeia sigură pe ea de astăzi. În consecinţă, dacă mama prinţesei îşi încuraja copila să îndrăznească mai mult, Beverley nu dorea decât s-o susţină.

Ridicând receptorul pentru a nu ştiu câta oară, formă numărul lui Sunne şi nu peste mult timp se auzi o voce masculină la celălalt capăt al firului.

— Alo?

— La fel de sportiv ca de obicei, Paul? glumi Beverley cu afecţiune.

Paul era antrenor de baschet la universitatea din apropiere, iar prietenii săi îl tachinau adesea că iubeşte sportul şi pe Sunne, în această ordine. Bineînţeles, Beverley n-a luat niciodată această glumă în serios. Se întâmpla foarte rar să vezi un tată şi un soţ mai devotat decât el, iar Beverley o invidia adesea pe Sunne pentru norocul ei.

— Sunne sau Stacy sunt cumva acasă? întrebă ea.

— N-ai noroc. Au plecat acum vreo douăzeci de minute cu Leah pentru şedinţa lor de tortură.

Beverley râse din toată inima: aşa botezase Paul lecţiile de pian, un adevărat calvar pentru copii.

— Cum merg lucrurile între tine şi Kevin? întrebă Paul.

— Din punctul meu de vedere, merg bine. Cât despre Kevin, e pe toane. Dar îl cunoşti prea bine, băiatul ăsta nu se lasă doborât cu una, cu două.

— Un stoic. Aşa era şi tatăl tău. Dar presupun că ai telefonat dintr-un motiv anume. Cu ce te pot ajuta, Beverley?

Tânăra femeie şovăi.

— Ei bine, mă întrebam dacă o cunoşti cumva pe-o prietenă de-a lui Stacy, o fată care nu sare-n ochi prin înfăţişare, foarte blândă, cu părul castaniu şi cu ochi albaştri foarte expresivi.

— Da, e Holly Court, fiica vechiului meu prieten, Sam. Imaginează-ţi că tocmai s-a instalat în oraş! Sam Court, numele ăsta-ţi spune în mod sigur ceva, nu?

— Sam Court, repetă gânditoare Beverley. Cântăreţul de operă?

— Beverley! strigă Paul, gata să izbucnească în râs. Sunne are dreptate, nu prea ieşi. Sam Court, cel care este supranumit „Samuraiul”. Tocmai a semnat un contract cu echipa de hochei pe gheaţă din Seattle. Ziarele numai despre asta vorbesc! N-ai decât să-l întrebi pe Kevin, sunt sigur că este la curent.

— Nu mă îndoiesc, spuse Beverley.

Ea n-avea timp să citească ziarele în general, darămite paginile sportive.

— Nu l-am mai văzut pe Sam din timpul facultăţii. Mă bucur foarte mult că se stabileşte aici. Am impresia că regăsesc un frate dispărut cu mult timp în urmă.

Pentru o bucată de timp, Paul continuă să laude meritele noii echipe din Seattle. Beverley îl ascultă cu răbdare, fără să priceapă mare lucru, de parcă i-ar fi vorbit în chineză.

— Dar presupun că n-ai sunat să m-auzi cum laud isprăvile vechiului meu prieten. Parcă doreai să întrebi ceva despre fiica lui. În mod cert, veţi face cunoştinţă în seara de Halloween. Vei veni, nu-i aşa?

— Păi.

De fapt, Beverley nu prea voia să participe la acea serată, mai ales dacă necioplitul acela cu care a avut de-a face şi prietenul lui Paul erau una şi aceeaşi persoană.

— Sunny ar dori ca Holly să se înscrie la cursurile

tale de întreţinere, alături de Stacy şi Leah.

— Nu-i vorba de cursuri de întreţinere, Paul. Sunt pur şi simplu nişte întâlniri în cadrul cărora le învăţ pe aceste adolescente să aibă încredere în ele însele.

— Da, da, i-o tăie cu nerăbdare Paul. De fapt, ce doreai să ştii despre Holly?

— Ai numărul ei de telefon? Trebuie să-i dau nişte bani înapoi şi aş vrea s-o fac în seara asta.

— Vor închiria un apartament în centrul oraşului, dar momentan locuiesc pe cel mai frumos şlep de pe canal. Cel cu şemineu multicolor. Nu ţi-a spus Sunny?

— Nu. De fapt, în ultima vreme nu prea am avut timp să vorbim, şopti Beverley.

Veştile pe care le aflase de la Paul în numai câteva minute o copleşiseră. Aşa deci, personajul ăsta neplăcut plănuia să se instaleze nu peste mult timp în oraş? După ce-i mulţumi lui Paul pentru informaţii, închise. Se simţea abătută.

Înainte de a pleca, încercă încă o dată să-l prindă pe Kevin la telefon. Gândindu-se la fratele ei, avu o strângere de inimă.

Auzise rostit pentru prima dată termenul barbar de «nefropatie» în ziua în care-l luase pe Kevin în îngrijire. Acum, această boală nu mai avea pentru ea niciun secret. De foarte mult timp asigurarea de sănătate încetase să mai suporte costul dializei, necesară rinichiului deficient al lui Kevin. De un an, Beverley făcea economii drastice pentru a-l ajuta pe Kevin. Iar acum, doctorul Low lua în considerare posibilitatea unei grefe. Beverley nici nu voia să se gândească la costul unei asemenea operaţii. I-ar trebui, în mod cert, mai mult de-o viaţă ca să reuşească să-şi plătească toate datoriile.

Gânditoare, Beverley se uita la desuurile aduse de Sam Court. Dacă toţi taţii ar face la fel, probabil că n-ar mai putea să iasă din magazin. Oricum, era ferm hotărâtă să-i înapoieze banii lui Holly. Cu aceste gânduri, Beverley formă numărul de acasă.

— N-ai plecat încă, doamnă Flemming? spuse ea,

recunoscând vocea menajerei la celălalt capăt al firului. Kevin e bine?

— Da, staţi liniştită.

— E bine că n-ai plecat încă. Trebuie să mai fac nişte cumpărături, înainte de a mă întoarce. Promit să termin cât mai repede.

Imediat după ce puse receptorul în furcă, Beverley îşi scoase impermeabilul din dulap. Tot ce mai avea acum de făcut era să înfrunte ploaia şi vântul pentru a-i înapoia banii lui Holly.

Ieşind din magazin, trebui să dea piept cu ploaia. Pe celălalt trotuar, doi tineri mergeau îmbrăţişaţi şi râdeau din toată inima. Beverley uită de ploaie şi încetini pasul, uitându-se la ei cu o strângere de inimă.

Capitolul 2

Când Sam Court îşi duse maşina în parcarea din port, era foarte târziu. Coborând din Jaguar, îi aruncă fiicei sale o privire în care se putea citi dezaprobarea. Fără să-i acorde nici cea mai mică atenţie, aceasta trânti uşa maşinii şi se îndreptă furioasă spre postul de control.

Încruntat, Sam o urma îndeaproape. Această primă seară în noua lor „casă" începea prost. Trecând prin faţa paznicului, îi arătă legitimaţia. Felul în care se comporta Holly era intolerabil.

— Haide, nu mai alerga aşa! strigă el. O să aluneci şi o să cazi în apă.

Holly se întoarse spre tatăl ei şi-i aruncă o privire ucigătoare.

— Oare când vei înceta să mă tratezi ca şi cum aş mai avea zece ani?

Aproape încovoiată din pricina vântului foarte puternic şi căruia trebuia să-i ţină piept, părea că e gata s-o ia la goană la cea mai mică provocare. Ce complicate erau toate, acum când fetiţa se transforma în adolescentă! Nu mai târziu de anul trecut, îşi venera tatăl şi nu-i ieşea din cuvânt!

Sam trecu în faţa lui Holly pentru a se îndrepta spre pasarelă şi a deschide uşa şlepului.

— Intră, Păpuşico.

Scoţând un suspin, Holly ridică ochii spre cer.

— Tată, nu vreau să mi te mai adresezi cu porecla asta ridicolă!

— Îţi spun Păpuşică de când te-ai născut. Nu văd de ce n-aş face-o în continuare.

Înăuntru, îşi scoase un pantof scuturându-şi viguros piciorul şi continuă să nu-l ia în seamă pe Sam. Brusc, acesta se încruntă.

— Ia spune, ce s-a întâmplat cu ochii tăi?

— Cu ochii mei? Nimic, de ce?

— Holly! Să nu-mi spui că te-ai machiat?

Clipa de care se temuse atâta sosise. Holly începea să manifeste aceleaşi preocupări superficiale ca şi fosta lui soţie.

— Du-te imediat şi şterge-te, spuse el pe un ton poruncitor. După aceea, o să ieşim în oraş să mâncăm o pizza. Cred că a sosit momentul să stăm puţin de vorbă.

Holly explodă.

— Toate fetele de vârsta mea se machiază! Eu de ce n-aş face-o?

— Pentru că nu ai nevoie de aşa ceva, îi răspunse Sam care simţea cum îşi pierde răbdarea. Eşti frumoasă şi aşa. O să strici totul!

Văzând cum i se umplu ochii de lacrimi şi cum îi tremură buzele, Sam avu o strângere de inimă. De îndată ce începea să plângă, Sam era înduioşat. De data asta însă, trebuia să rămână ferm!

— Ba mai mult, te-ai dus la magazin şi ai înapoiat desuurile mele drăguţe! spuse printre suspine Holly. Dacă nu se nimerea să i le arăt mamei lui Stacy când ai venit, habar n-ai fi avut de existenţa lor. Doamna de la magazin mi-a spus că dacă ar fi avut o fiică, asta ar fi sfătuit-o să poarte!

Sam îi întoarse spatele. Cearta asta pica rău! După antrenamentul din acea după-amiază nu prea se simţea în stare de atac şi nu-şi dorea decât să petreacă o seară liniştită în familie. În asemenea zile, aproape că o ura pe

fosta lui soţie pentru că a părăsit-o pe Holly ca să-şi încerce norocul in show-biz, alergând după un vis iluzoriu.

— N-are niciun rost să mai continuăm discuţia, Păpuşico, nu-mi voi schimba hotărârea. Du-te şi te schimbă acum!

Făcând stânga-mprejur, Holly îşi croi drum printre cartoanele aruncate pe jos şi urcă la etaj aproape alergând.

Pentru o bucată de timp, Sam rămase gânditor, uitându-se cu admiraţie la şlepurile alăturate. Vedea în această cotitură a carierei sale momentul cel mai potrivit pentru a se apropia de fiica sa. Dar oare nu spera prea mult? Va reuşi să umple golul care se căsca între ei de ceva vreme?

Zbârnâitul interfonului, care lega şlepul lui de punctul de pază, îl făcu să tresară.

— Bună seara domnule, spuse paznicul. E aici o femeie udă până la piele care vrea să vă vadă.

— Îmi pare rău, dar nu aştept pe nimeni. Cum se numeşte?

— Nu şi-a declinat identitatea. A spus numai că doreşte să vă vadă.

Să fie vorba de menajera pe care o ceruse?

— Să intre, spuse în cele din urmă.

De îndată ce puse telefonul în furcă, ieşi să aştepte pe pod. Femeia asta îşi alesese un moment cum nu se poate mai prost. Totuşi, ca să nu stea prea mult în ploaie, se hotărî să-i iasă în cale. îi va pune câteva întrebări şi va scăpa de ea. Apoi, se va întoarce la Holly pentru a limpezi o dată pentru totdeauna lucrurile.

Nefiind atent pe unde merge, Sam se îndrepta în direcţia punctului de pază când se lovi cu putere de cineva care venea din sens opus. Nu putu desluşi decât un ţipăt de femeie. Dacă n-ar fi prins-o cu putere de talie, femeia s-ar fi prăbuşit.

Când îşi reveni şi se uită la ea, fu atât de uimit încât rămase fără glas. Dar după puţin timp, mânia puse stăpânire pe el.

— Dumneavoastră! Dar ce căutaţi aici?

Beverley îl împinse cu dispreţ.

— Tocmai sunt insultată de un bădăran.

Pentru o clipă, Sam fu ispitit să plece şi s-o lase baltă. Dar priveliştea buzelor roşii umede din pricina ploii îl ţinu pe loc. Hai că asta-i bună! Chiar nu avea altceva mai bun de făcut decât să-şi piardă vremea cu astfel de gânduri?

— Cu riscul de a mă repeta, te întreb: ce cauţi aici?

— În mod sigur, n-am venit să mă bucur de prezenţa dumneavoastră fermecătoare. Şi, dacă nu vă e cu supărare, aş dori să vorbesc cu soţia dumneavoastră.

Fără a mai catadicsi să-l privească, Beverley se pregătea să se urce pe pasarelă. Dar Sam o strânse de încheietura mâinii şi o reţinu.

— Ba da, mă deranjează. Chiar foarte mult. Va trebui să vă mulţumiţi cu prezenţa mea.

Beverley îşi înălţă privirea, hotărâtă să nu se lase intimidată.

— Neciopliţii de soiul dumneavoastră au, poate, obiceiul să-şi facă afacerile în pragul uşii, dar eu nu vreau să vorbesc sub ploaie.

Eliberându-se din strânsoare, Beverley se urcă pe pasarelă şi bătu la uşă. Aruncându-i priviri ucigătoare, Sam o dădu la o parte pentru a deschide, apoi făcu o plecăciune.

— Dacă doamna vrea să intre!

Dând din umeri, Beverley intră, grăbindu-se să stea cât mai departe de acest demon. Sam o privea cu sfidare, dar ea prefera să nu-i răspundă acum la provocare.

Cu apa curgându-i şiroaie pe ea, se grăbi să explice motivul vizitei sale.

— Mai devreme, aţi plecat de la magazin fără să vă dau banii înapoi. Doamna Court îi dăduse aceşti bani fiicei dumneavoastră, nu-i aşa? Ei bine, vi-i înapoiez.

— Faceţi nişte presupuneri. Holly! strigă el. Holly, coboară puţin, te rog!

Beverley întoarse privirea spre scara în spirală din lemn de stejar. De multă vreme admira arhitectura acestui

şlep, iar astăzi era bucuroasă să-i descopere interiorul. Salonul îi plăcea mult. Nu se putu împiedica să nu-şi imagineze camera cu un tavan de sticlă prin care ar fi putut admira stelele, noaptea, în braţele.

— Aş fi prea indiscret dacă v-aş întreba cum vă numiţi, stimată doamnă?

Beverley întoarse capul pentru a-i da o replică pe măsura vorbelor sale ironice, dar rămase fără glas când îl văzu pe Sam scoţându-şi cravata şi pregătindu-se să-şi dea jos, fără niciun complex, şi cămaşa. Când rămase cu bustul gol, lui Beverley i se puse un nod în gât. Îşi dăduse seama încă de la magazin că era bine făcut, dar vederea bustului său bronzat o lăsa fără respiraţie. Unicul defect al acestui trup de Adonis era lunga cicatrice de pe braţul stâng, cicatrice care pornea de la umăr şi ţinea până la cot. Probabil că se datora patinelor, ascuţite ca briciul.

— Am dreptul la un răspuns? întrebă Sam, în mod vizibil amuzat.

— Nu prea-mi place tonul pe care-mi vorbiţi, îi replică ea cu agresivitate. Vă miră atâta că vă înapoiez banii?

Beverley îşi închipui că mângâie această piele, în mod cert catifelată. Era pentru prima oară de la episodul Anthony Carraras când era asaltată de asemenea gânduri! Minciuni pe care le crezuse, ca atâtea alte femei înaintea ei.

Dându-şi seama că Sam se uita la ea cu insistenţă, Beverley roşi.

— Am să sfârşesc în cele din urmă prin a vă spune doamna X, dacă o ţinem tot aşa, glumi el.

— Tată? se auzi o voce de la etaj. Voiai să mă vezi?

Nu peste mult timp, Holly coborî pe scara în formă de spirală. Zărind-o pe Beverley, rămase cu gura căscată.

— Domnişoara. Powell? îngăimă ea, uitându-se cu coada ochiului la tatăl ei.

— Da, bună seara, Holly. Spune-mi, te rog, Beverley. Te-ai adaptat în noua casă?

De îndată ce apăru Holly, Beverley se simţi ceva mai

sigură pe ea. Profită de acest moment pentru a-şi face o idee despre luxosul salon.

— Nimănui nu-i face plăcere să se mute, dar te vei simţi bine aici, Holly. Golfuleţul e foarte frumos.

— Kevin mi-a spus că va veni să mă vadă.

Auzind numele fratelui ei, Beverley tresări.

— Nu ştiam că vă cunoaşteţi.

Beverley îşi dădu seama că nu era singura care avea ceva de spus.

— E vorba de acelaşi Kevin despre care nu aveaţi cuvinte prea frumoase mai devreme la magazin? întrebă Sam.

Beverley nu zise nimic. Holly se întoarse spre tatăl ei.

— Lui Kevin i-ar plăcea foarte mult să vină să mă viziteze şi să vadă navele acostate aici. Din camera lui, nu poate vedea portul. I-am spus că, dacă eşti de acord, ar putea să treacă pe aici într-o sâmbătă.

— Cine e Kevin? insistă Sam, încruntat. Fiul dumneavoastră? Şi cum se face că Holly îi cunoaşte camera?

— Nu e fiul meu, e fratele meu mai mic, spuse Beverley, privind-o pe Holly cu un zâmbet încurajator.

Înţelegea perfect cât de greu îi era adolescentei să vorbească în prezenţa unui tată atât de sever.

— În orice caz, e pentru prima dată când aud acest nume, mormăi Sam.

— Kevin are probleme cu un rinichi, spuse Beverley cu nelinişte în glas. Stacy Evans îi aduce lecţiile de fiecare dată când nu se poate duce la şcoală. Presupun că Stacy i l-a prezentat pe Kevin lui Holly.

Beverley preferă să nu mai lungească vorba. La ce bun să-i spună acestui om cât era de neliniştită tot aşteptând ca cineva să-i ofere o grefă? Voia să vadă cum va reacţiona Sam la o astfel de veste. Dar pentru că el tăcea, deveni dintr-odată agresivă.

— Nu vă este frig aşa?

La început, Sam păru încurcat, dar apoi zâmbi. Beverley ar fi vrut să deseneze acest zâmbet din vârful

degetelor.

Roşind şi mai mult, consideră că stătuse mai mult decât trebuia. Vârându-şi mâna în geantă, scoase carnetul de cecuri al magazinului.

— Să completez cecul pe numele lui Holly? Vă datorez patruzeci şi cinci de dolari şi douăzeci şi trei de cenţi.

Lui Sam nu-i venea să creadă că Beverley e atât de stânjenită. Pentru o femeie care-şi câştiga pâinea din vânzarea unor desuuri atât de îndrăzneţe, părea foarte timidă! îşi aduse aminte de uluirea acesteia la magazin când se dusese să înapoieze ceea ce cumpărase Holly. Pentru o perioadă scurtă de timp, candoarea ei îl înduioşă.

— Holly, fii drăguţă, du-te şi adu-mi o cămaşă uscată. Oricare.

„Of, nu rămâne cu bustul gol!" îşi spuse Beverley în sinea ei.

— Soţia dumneavoastră se întoarce curând? întrebă ea, ca pentru a-şi recăpăta în acest mod cumpătul.

— Nu vă faceţi griji! Eu sunt cel care ia toate deciziile cu privire la casă.

Văzând că Beverley dă din umeri şi-l priveşte ironic, Sam simţi că-şi pierde răbdarea.

— Ce-ar fi să terminăm?

Beverley simţi că i se urcă sângele în cap. Cum de-şi permitea să-i vorbească astfel?

— Sincer vă spun, domnule, le plâng pe fetele obligate să suporte un tată atât de agresiv şi de reacţionar ca dumneavoastră, la o vârstă la care îţi e oricum foarte greu să te stimezi pe tine însăţi?

— De ce vă amestecaţi în treburi care nu vă privesc? Vă atrag atenţia, stimată doamnă, că ne certăm foarte rar. Holly, pentru numele lui Dumnezeu! Ce tot faci acolo? Nu ţi-am cerut să-mi calci o cămaşă!

Zgomotul paşilor lui Holly se auzi pe scară. Nici nu apucă bine să se apropie că Sam îi smulse din mâini cămaşa. Pe Beverley nu o lăsă inima să plece fără să-i adreseze câteva cuvinte fiicei unui om atât de neplăcut. Cu

zâmbetul pe buze, se întoarse spre ea şi-i spuse:

— Să ştii că părul îţi stă foarte frumos în seara asta! Dacă ai mai tăia puţin din el, ar părea şi mai des.

În clipa în care-şi termina fraza, lumina pâlpâi de câteva ori şi se opri brusc.

— Tată, spuse Holly cu nelinişte în glas.

— E din cauza furtunii, Păpuşico. Nu te mişca, am o lanternă în geantă. O aduc imediat.

Beverley, care se îndrepta grăbită spre uşă, se lovi de Sam.

— Credeţi că pana de curent afectează numai şlepul dumneavoastră? întrebă ea.

Sam o dădu la o parte.

— De unde să ştiu? V-am spus să nu vă mişcaţi. Nu se vede nimic.

— Nu pricepeţi nimic! Trebuie neapărat să dau telefon acasă! La ora asta, Kevin face tratament cu o maşină electrică. Au!

Din cauza panicii, Beverley îşi scrântise glezna şi reuşise să se agaţe ca prin minune de braţul lui Sam.

— Liniştiţi-vă, spuse el, dându-şi seama de situaţia disperată în care se afla Beverley. Telefonul nostru nu a fost încă branşat la reţeaua centrală. De aceea, e mai bine să ieşim toţi trei şi să mergem la turnul de pază. De acolo, vom putea telefona.

Într-o altă situaţie, Beverley ar fi refuzat invitaţia. Acum însă, Kevin era în pericol şi asta era tot ce conta.

— Fără panică, murmură Sam, ca şi cum ar fi simţit cum temerile lui Beverley erau din ce în ce mai mari. Holly, ai grijă pe unde calci, nu se vede nimic! Tot ce-ar mai lipsi acum ar fi ca una dintre voi să păţească ceva.

Tremurând, Beverley încerca să stea cât mai aproape de Sam, având impresia că nu vor mai ajunge la postul de control.

După câteva clipe însă, Sam, Holly şi paznicul stăteau în jurul lui Beverley, în timp ce aceasta forma numărul. Cât timp vorbi Beverley la telefon cu menajera, nimeni nu scoase o vorbă. După ce închise, scoase un oftat prelung.

— Kevin e în drum spre spital. Vă mulţumesc tuturor pentru că aţi fost alături de mine. Gestul acesta m-a mişcat profund. Acum, nu-mi rămâne decât să mă duc acasă, să-mi iau maşina şi să mă alătur fratelui meu.

— O să-şi revină? întrebă Holly, albă la faţă ca varul.

— Nu-ţi face griji, nu e pentru prima dată când i se întâmplă.

— O să mergem cu dumneata la spital, spuse Sam, făcându-le semn lui Holly şi lui Beverley să-l urmeze.

— Nu-i nevoie să vă deranjaţi, protestă Beverley. Oricum, am nevoie de maşina mea să-l duc pe Kevin acasă.

Dar Sam nici nu voi să audă de aşa ceva şi în clipa următoare o împingea pe Beverley în maşina lui.

— Încotro mergem?

Stânjenită, îi arătă drumul pe care l-ar fi recunoscut şi cu ochii închişi. Nu după mult timp, ajunseră la destinaţie.

— Totul e în regulă? întrebă Sam, deschizându-i uşa.

— Da. Ştiţi, sunt foarte mişcată de gestul dumneavoastră.

Sam îi zâmbi, înainte de a se întoarce spre Holly.

— Hai să intrăm cu domnişoara Powell, Holly, să fim siguri că totul e în regulă.

— Nu-i nevoie. V-am răpit şi-aşa mult timp, răspunse Beverley, stânjenită. Iar Holly trebuie să se ducă mâine la şcoală.

— Cum doriţi!

Sam insistă totuşi s-o însoţească pe Beverley până la intrare. Când ajunseră la scări, îşi aţinti privirile asupra ei.

— Felul în care m-am comportat mai devreme la magazin cu dumneavoastră a fost de-a dreptul insultător. Am motive să cred că acest gen de lenjerie are o influenţă nefastă asupra fiicei mele. Dar în seara asta, fericirea lui Holly e mai importantă decât orice.

Calm, scoase din buzunar cecul pe care i-l dăduse Beverley şi-l rupse. Puse bucăţile de hârtie în mâna femeii. Zăbovi ceva timp până să-şi retragă mâna dintr-a ei.

— Este înţelept bărbatul care urmează sfaturile unei

femei, dacă acestea sunt făcute în cunoştinţă de cauză. M-am purtat foarte urât cu dumneavoastră şi-mi pare rău. Holly va trece mâine pe la magazin să recupereze marfa. Îmi cer mii de scuze. Acum, sunteţi sigură că nu vreţi să rămânem alături de dumneavoastră?

Beverley îşi ţinu răsuflarea. Ce senzaţie plăcută îi dădea atingerea palmelor lui Sam! Dar pentru că tăcea, Sam clătină din cap. Şi, fără să mai spună un cuvânt, se întoarse la maşină.

La ieşirea din parcare, Holly îşi scoase mâna pe geam în semn de bun-rămas. Sam, în schimb, nu întoarse capul nici măcar o dată.

După ce maşina dispăru din faţa ei, Beverley ieşi din toropeala în care se afla şi aruncă o privire la cele patru bucăţi de hârtie pe care le ţinea în palmă. Suspinând, le puse într-un buzunar al vestei. Cum o să se comporte de-aici încolo cu Sam, de vreme ce nu-i mai era duşman?

Beverley ridică din umeri. Gândurile de genul ăsta nu-i vor plăti facturile. Iar bărbaţi ca Sam Court aveau darul de-a te lăsa baltă când ţi-era lumea mai dragă. Mai învăţase şi ea unele lucruri între timp. Dată fiind starea gravă în care se afla Kevin, viaţa ei era din ce în ce mai complicată. Iar fratele ei merita tot timpul şi toată energia de care era-n stare.

Răsucindu-se în sfârşit pe călcâie, intră în spital.

Capitolul 3

La moartea părinţilor ei, într-un accident de maşină, Beverley fusese nevoită să facă faţă nu numai durerii, ci şi bolii lui Kevin şi constrângerilor inerente cărora aceasta le dădea naştere. Apoi, încetul cu încetul, vizitele la spital, ca aceea pe care o făcuse atunci, deveniseră ceva obişnuit.

De îndată ce starea lui Kevin se stabilizase şi analizele sângelui fuseseră terminate, adolescentul şi sora lui putură să se gândească la plecare. Dintre cei doi, Beverley părea cea mai obosită. Ziua ei începuse la ora cinci dimineaţa, iar atunci când taxiul se opri în faţa casei era trecut de miezul nopţii. Aveau noroc, deoarece revenise curentul. Tot ce-i mai rămânea de făcut lui

Beverley era să-l instaleze pe Kevin în camera lui şi să se ducă la culcare.

Intrând în camera fratelui ei, oftă prelung. Ca de obicei, acolo domnea o dezordine de nedescris.

— Cum Dumnezeu poţi să stai într-o asemenea. cocină? exclamă ea.

Imediat, privirea îi fu atrasă de posterul imens pe care Kevin îl lipise deasupra patului. Pentru câteva clipe, Beverley nu fu în stare să scoată niciun cuvânt.

— Ce-i asta? spuse în cele din urmă, murmurând.

— O poză cu dedicaţie de la Samurai. Îţi dai seama ce noroc am avut? Urmează să locuiască la preţ de cinci minute de noi! Holly, fiica lui, e prietenă cu Stacy. Mi-au adus posterul ăsta astăzi. Cu dedicaţie!

Beverley se apropie de perete. Poza aceea era departe de a reda farmecul real al lui Sam. Cel care o făcuse dorise să pună în evidenţă partea cea mai virilă, aproape macho, a celui în cauză. Oricum, descoperind o altă faţetă a personalităţii lui Sam, Beverley fu străfulgerată de gândul că nu aflase prea multe despre soţia lui. Fie că era căsătorit, fie că nu, adevărul era că puţine femei rezistau farmecului acestui bărbat.

— Aşadar, ce zici?

— Despre ce? întrebă Beverley în timp ce Kevin îşi făcea patul.

— Despre ideea de a vizita familia Court. Sâmbăta viitoare, poate. N-ai auzit nimic din ce ţi-am spus?

Beverley se uită cu atenţie la chipul lui Kevin. Pentru prima dată după o lungă perioadă de timp vedea în privirea lui acea strălucire specifică vârstei.

— Dacă tatăl lui Holly este de acord, şopti ea, netezindu-i părul. O cunoşti bine pe Holly?

Deranjat de acest gest matern venit din partea surorii lui, Kevin îi dădu mâna la o parte.

— Nu, de-abia a sosit în oraş. Dar e grozavă, te asigur! Ne ia pe toţi la algebră! Ştii că a trecut peste o clasă? Pot să pun rămăşag că l-ar fi impresionat mult pe tata.

— Ar fi fost de înţeles, de vreme ce era profesor. Mai ales dacă e atât de talentată precum spui tu. Oricum, cu sau fără matematică, tata n-ar fi lipsit la niciunul din meciurile tale.

Amintindu-şi de tatăl lor, Kevin deveni serios.

— Beverley, chiar dacă voi avea norocul de a fi operat, nu voi mai fi niciodată mai mult decât un simplu spectator. Când practici un sport, te poţi accidenta cel puţin o dată pe an. Iar când nu ai decât un rinichi, totul se poate termina foarte prost.

Lui Beverley i se împăienjeniră ochii, dar făcu un efort imens şi-şi reţinu lacrimile. Lui Kevin nu-i plăcea deloc să i se plângă de milă. Ce bine-ar fi dac-ar putea să fie la fel de optimistă ca fratele ei şi să nu-şi mai facă atâtea griji în privinţa grefei!

Simţind că sora lui s-a întristat, Kevin o prinse de mijloc. Dar Beverley îl bătu uşor pe braţ.

— Hei! Cu zâmbetul pe buze, da? Pe cei din familia Powell nu-i dobori aşa de uşor.

În timp ce-şi ridica ochii, privirea i se încrucişă cu aceea a lui Sam, cel din fotografie. Ce uşor ar fi să-şi tragă puterile de la un bărbat cu o asemenea forţă! Dar ar fi o greşeală să uite că majoritatea bărbaţilor de genul ăsta luau mai mult de la ceilalţi decât dădeau.

Întorcându-se cu spatele la poster, i se adresă lui Kevin:

— Până una alta, chiar şi flăcăii din familia Powell trebuie să doarmă. Haide, la culcare! E interzis cititul cu lanterna sub plapumă, ai înţeles?

Căscând, Beverley rupse foaia de desen. Oare când va reuşi să dea o formă proiectului de neglijeu tip Renaştere pe care-l avea în minte de mai multe săptămâni? După ce se ridică, se întinse puţin şi se duse să-şi pună o ceaşcă de cafea. Sorbi de câteva ori din ea, stând rezemată cu spatele de perete. N-avea niciun rost să-şi pună întrebări cu privire la motivele pentru care era nervoasă: nu dormise aproape deloc în timpul nopţii, asaltată de visele în care Sam Court ieşea ca din pământ printre oiţele

pe care tot încerca să le numere. Şi ce uimită a fost când a auzit sunetul ceasului deşteptător al lui Kevin!

Iar pe deasupra, lipsa somnului îi micşora creativitatea. Dar oare nu se datorau toate astea telefonului pe care-l primise în acea dimineaţă de la doctorul Low?

Sunetul soneriei, care anunţa sosirea primului client, o făcu să pună capăt acestor gânduri. Mai luă o înghiţitură din cafea, probabil ultima din acea zi. Deoarece dăduse un anunţ în ediţia de dimineaţă a ziarului, se aştepta ca magazinul să nu se golească decât spre seară.

— Beverley?

Recunoscând vocea lui Sunne Evans, Beverley alergă în calea ei.

— Sunne! Ce surpriză! Nu te-am mai văzut de atâta timp, încât m-am gândit să te invit în mod oficial la cină. Vrei o cafea?

— Cu plăcere. Ca de obicei, casa era cu susu-n jos azi dimineaţă, încât nici nu am avut timp să-mi fac o cafea înainte de a pleca.

Beverley dădu din umeri, râzând.

— N-ai schimba pentru nimic în lume modul tău de viaţă, aşa că nu te mai plânge. De fapt, ce te-aduce pe aici?

Sunne clipi din ochi cu subînţeles.

— Haide, Beverley, spune-mi repede ce crezi despre prietenul din copilărie al lui Paul. Ştiu că v-aţi cunoscut aseară. După câte se pare, l-ai impresionat în mod deosebit. Ne-am întâlnit cu el la pizzerie, după ce te-a lăsat la spital. De atunci, e de acord ca Holly să participe la reuniunile tale.

Din cauza surprizei, lui Beverley îi rămase cafeaua-n gât.

— E grozav, nu-i aşa? continuă Sunne. Celebru, bogat, seducător, şi pe deasupra mai e şi liber! îţi urez noroc!

Pentru a-şi ascunde tulburarea, Beverley se duse repede să-şi mai pună o ceaşcă de cafea. Sunne îi confirmase astfel ceea ce bănuise de la bun început: nu

exista o doamnă Court. Beverley nu putea să dea vina pe puţina cafea pe care-o băuse de dimineaţă pentru tremurul mâinilor sale.

Până una alta, era mai bine să nu-i dea apă la moară prietenei sale în privinţa viselor matrimoniale pe care le nutrea.

— Meritele lui Sam Court mă lasă rece, Sunne. Puţinul timp liber pe care-l am, îl pun în totalitate la dispoziţia lui Kevin.

Sunne ridică din umeri.

— Cred că nu procedezi corect, Beverley. Şi-mi permit să-ţi vorbesc aşa pentru că sunt prietena ta. De când te-ai întors, ai slăbit iar cearcănele ţi-au cuprins faţa. Ştii de ce-ai avea nevoie? De o aventură cu un bărbat ca Samuraiul. Îţi garantez că ai întineri cu zece ani! De altfel, contez pe sărbătoarea de Halloween ca să-ţi mai revii. Ai o lună să te pregăteşti. Şi să nu care cumva să-ţi treacă prin cap să porţi costumul ăla oribil pe care ţi l-a împrumutat Louise Cavanaugh anul trecut!

Beverley consideră că era imperios necesar să intervină.

— Las-o baltă, Sunne.

Dar prietena ei nu-i lăsă timp să continue.

— N-am timp acum să dezvolt subiectul, dar nu te bucura prea mult, nu mi-am spus ultimul cuvânt. Vreau să-ţi faci programare la coafor şi la cosmetician, ai înţeles? Şi să nu-mi spui iar că n-ai timp. Dacă e cazul, am să-ţi ţin locul la magazin.

Beverley dădu din cap, oftând.

— Îţi faci iluzii, Sunne. Îţi garantez că Anthony m-a lecuit pe vecie de genul ăsta de lucruri. Dar să ştii că, dac-ai putea să vii în după-amiaza asta la magazin ca să mă înlocuieşti, ar fi grozav. Doctorul Low mi-a telefonat. Trebuie să mă duc la spital pentru testele de compatibilitate încrucişată. N-a vrut să-mi spună mai multe. Îmi pare rău că trebuie să te deranjez, dar.

— Poţi conta pe mine fără nicio problemă în tot ceea ce are legătură cu Kevin, o asigură Sunne. De îndată ce se

vor întoarce copiii de la şcoală, voi fi negreşit aici.

Beverley încuviinţă, silindu-se din răsputeri să-şi controleze emoţiile. Sosirea a doua cliente o făcu pe Sunne să plece. Când ajunse la uşa magazinului, se întoarse şi-i zâmbi.

— Pe curând!

Beverley îi făcu un semn cu mâna şi-şi dădu seama că îi apăruse şi ei un zâmbet pe faţă. Cu Sunne prin preajmă, nu prea aveai cum să rămâi trist şi închis în tine însuţi.

Sam se uita fix la hârtia pe care i-o dăduse Holly când se întorsese de la şcoală. Era vorba de lista subiectelor abordate de Beverley Powell la reuniunile sale cu adolescentele. Ce mai regreta că nu fusese suficient de puternic încât să nu cedeze la argumentele pe care i le adusese Paul la pizzerie! Acum, nu-i mai rămânea decât să semneze şi să alăture un cec. Holly îi va da totul lui Sunne Evans care-i va înmâna lui Beverley actele. Dacă dorea, Sam putea să n-o mai revadă pe Beverley Powell. Şi atunci, cum să-şi explice această indecizie?

„Haide, ai lucruri mai importante de făcut decât să-ţi laşi mintea să vagabondeze», se mustră el. Cu vârful degetelor, atinse uşor tăietura de pe obraz, tăietură pe care-o căpătase la antrenament.

Muşchii feţei îi înţepeniseră şi nu-şi dorea decât să se odihnească. În astfel de momente, îşi dorea să abandoneze hocheiul pe gheaţă. Pe când era în California, era pe punctul de a renunţa, când, prin intermediul lui Paul, echipa din Seattle i-a propus un contract interesant. Astăzi, avea mijloacele de a-i oferi lui Holly o adresă fixă, într-o comunitate în care valorile tradiţionale erau încă respectate.

Totuşi, era foarte probabilă apariţia unor nori pe cerul acestui paradis, înainte chiar ca el să apuce să se bucure de beneficiile lui. Umbla zvonul că echipa la care juca va fi din nou cumpărată, fără ca el să fi avut timpul necesar să arate de ce-i în stare. Dacă zvonul devenea realitate, Sam nu prea se va bucura de linişte, căci era probabil ca noul sponsor să considere vârsta lui ca un

handicap. În cazul ăsta, va avea cu adevărat probleme. La Los Angeles, un ziarist lăsase să se înţeleagă că Samuraiul îmbătrânise şi că ar face bine să se retragă. Să se retragă la treizeci şi trei de ani! Era totuşi tânăr, dar când vedea cum se resimte după o zi de antrenament, mai că-i venea să-i dea dreptate acestui insolent. Poate că era mai bine dacă începea de pe-acum să-şi caute un post de antrenor. La urma urmei, îi plăceau copiii, iar o asemenea slujbă nu i-ar displăcea deloc.

O rafală de vânt ridică în aer hârtia pe care trebuia să i-o înapoieze semnată lui Beverley Powell. La şedinţele ei, fiica lui va învăţa, după cum îl informase Sunne, să aibă încredere în ea însăşi. Va învăţa, de asemenea, cum să conducă o conversaţie, cum să-şi îngrijească părul, unghiile sau tenul. Pe scurt, în şase săptămâni, va dobândi o siguranţă de care avea mare nevoie.

«Frumoase promisiuni», îşi spuse în sinea lui, în timp ce prindea din zbor hârtia. El credea că Holly era bine aşa cum era. Dar, la urma urmei, această listă nu rezuma oare lucrurile pe care o fiică trebuia să le înveţe de la mama ei?

Suspinând cu resemnare, Sam luă stiloul în mână şi semnă. Zarurile fuseseră aruncate. Ca să nu se răzgândească, semnă un cec şi puse totul într-un plic pe care-l sigila. Dacă aceste şedinţe vor reuşi, nu se va sfii să-i pună lui Beverley toate întrebările care-i vor trece prin cap în legătură cu fiica sa. La această idee, dădu din umeri, zâmbind amuzat.

Gândurile sale fură întrerupte de ţipătul scos de Holly. Crezând că s-a lovit de ceva, Sam coborî imediat, uitând de propriile dureri şi de oboseală. Văzându-l pe tatăl ei, Holly i se aruncă în braţe.

— O, tată! Uită-te şi tu ce-am putut să fac din părul meu! Cum s-o mai dreg?

Sam se dădu câţiva paşi înapoi pentru a-şi privi fiica. Aproape că-i venea s-o strângă de gât. Magnifica ei podoabă capilară nu mai avea nicio formă. Dar Holly plângea în hohote, iar asta îl îmbună.

— Dar ce Dumnezeu te-a apucat, Holly?

— I-am spus lui Stacy ce mi-a zis domnişoara Powell aseară despre părul meu, reuşi Holly să-i explice de bine de rău. Era şi ea de aceeaşi părere. Am văzut într-o revistă o fotografie care se potrivea cu ce-mi doream eu. Dar frizeriţa n-a reuşit să mă tundă la fel!

— Du-te şi ia-ţi haina, îi ordonă Sam, de-abia stăpânindu-şi mânia. La cursul ei, domnişoara Powell spune că vă învaţă cum să aveţi grijă de păr. Să înceapă chiar acum.

Holly clipi din ochi.

— Crezi că mă va putea ajuta?

Sam fu cât pe ce să răspundă că avea tot interesul, dar se abţinu. În schimb, se rugă Celui de Sus să-i dea lui Beverley îndemânarea de a drege ce se mai putea.

După vreo zece minute, Sam se simţi cuprins de o emoţie ciudată când opri maşina în faţa «Luminii de femeie», magazinul lui Beverley. Pe parcursul drumului între maşină şi magazin avu timp suficient să se gândească la cât de spontană fusese soluţia pe care i-o propusese lui Holly. Acum înţelegea şi de ce: proprietara acelui loc pur şi simplu îl intriga şi a găsit în păţania lui Holly pretextul de a o revedea.

Când intră în magazin şi o văzu pe Sunne Evans în spatele tejghelei, locul în care stătea de obicei Beverley, fu peste măsură de dezamăgit.

— Ce vi s-a întâmplat? exclamă Sunne.

Văzându-l pe Sam surprins de întrebare, îi arătă rana pe care-o căpătase în acea după-amiază, apoi obrajii plini de lacrimi ai lui Holly.

— Ai zice că lui Holly i s-a tăiat părul cu o maşină de tuns iarba, iar ţie ţi-a tăiat obrazul vreun maniac dotat cu un ferăstrău circular! Dar dincolo de asta, ce vă aduce pe aici?

Sam îi dădu hârtia cu înscrierea lui Holly la şedinţele lui Beverley şi, în câteva cuvinte, îi explică motivul vizitei lor. După ce termină ce avea de spus, Sunne scoase un oftat prelung şi se întoarse spre adolescentă.

— Vei şti, de acum înainte, că nu trebuie niciodată să

faci ce-ţi spune Stacy fără să întrebi un adult.

Apoi, îi adresă lui Sam un zâmbet.

— Stacy seamănă cu tatăl ei: nu se gândeşte înainte de a face ceva. Ştiţi că acum câţiva ani, a reuşit să-l convingă pe Joey Parks, un vecin de vârsta ei, să sară de la etajul al doilea cu o umbrelă pe post de paraşută? Am avut noroc, deoarece a aterizat într-un tufiş de smirdari.

Sam clătină din cap.

— Domnişoara Powell a plecat?

— Da. S-a dus să-l conducă pe Kevin la medic. Ar cam fi vremea să se-ntoarcă.

Holly dădu semne de nelinişte.

— Ce s-a întâmplat, doamnă Evans? Kevin se simte rău? Nu l-am văzut astăzi la şcoală.

— S-au dus după rezultatele testelor, răspunse Sunne.

Pentru a-i risipi neliniştea lui Holly, Sunne schimbă repede subiectul.

— Holly, în partea din spate a magazinului găseşti mere de la mine din grădină. Te voi însoţi la şlep după ce

Beverley se va ocupa de părul tău. În acest fel, tatăl tău nu va mai fi nevoit să aştepte.

— Nu mă grăbesc, o asigură Sam.

În timp ce Sunne o însoţea pe Holly, Sam fu din nou cuprins de senzaţia că a dat buzna, că a intrat într-un spaţiu în care n-avea ce căuta. Se opri în faţa unui manechin îmbrăcat într-un neglijeu de culoarea lavandei, neglijeu care-i venea până la picioare. Dantela nu ascundea mare lucru şi putea înfierbânta chiar şi spiritele cele mai puţin lipsite de imaginaţie. Lui însuşi nu-i era deloc greu să şi-o închipuie pe proprietara magazinului îmbrăcată astfel.

— Perfect, murmură el, incapabil să reziste ispitei de a atinge uşor şi pe ascuns şoldul manechinului. Pur şi simplu, perfect.

— Ai găsit ceva pe gustul tău?

Tonul amuzat pe care i se adresase Sunne îl tulbură. Întorcându-se cu faţa la ea, răsturnă un alt manechin pe

care-l prinse în ultima clipă. Stânjenit, tuşi uşor.

— Nu, nu. Îmi aruncam şi eu privirea.

— Există cineva căreia ai vrea să-i cumperi această minunată creaţie a lui Beverley?

— Da, mama, i-o întoarse Sam, pe care începuseră să-l cam deranjeze aluziile lui Sunne.

Păru dezamăgită de acest răspuns.

— Ah! Bine că mi-am adus aminte! Ai o însoţitoare pentru sărbătoarea de Halloween de luna viitoare?

— Parcă mi-a spus ceva Paul de asta, dar mie nu prea-mi plac petrecerile degizate. De altfel, echipa mea pleacă în cantonament peste o săptămână şi nu ştiu dacam să fiu aici în momentul acela.

— Paul mi-a spus că în mod cert nu veţi lucra în acel weekend!

— E posibil. Până una alta, trebuie să găsesc pe cineva care să se ocupe de Holly cât timp lipsesc. Nu pot să prevăd ce se va-ntâmpla. Probabil că Holly ţi-a spus că nu vrea să aibă o guvernantă acasă. I-am promis că voi găsi o altă soluţie.

— Fiica ta e oricând binevenită la noi.

— N-aş vrea să abuzez de ospitalitatea voastră.

— Nu-i cazul! Paul te consideră ca pe fratele lui. Pentru a reveni la Halloween, insistă Sunne, încăpăţânată, am invitat-o deja pe Holly să doarmă la noi în acea noapte. Toţi vecinii vor veni la petrecere. Este mijlocul ideal de a-i cunoaşte pe toţi membrii comunităţii. Evident, cu condiţia să nu-ţi fie frică să întâlneşti o mulţime de schelete, de vrăjitoare şi de cerşetori! adăugă ea, râzând.

Se auzi sunetul clopoţelului de la intrare. Un grup de femei îşi făcu apariţia, iar Sam se simţi deodată ca un elefant într-un magazin de porţelanuri.

— Îţi voi da răspunsul de îndată ce îmi voi fi verificat agenda. Eşti sigură că o pot lăsa aici pe Holly? După câte se pare, domnişoara Powell se va întoarce mai târziu decât era prevăzut.

— Spune-i Beverley! Poţi să mi-o laşi pe Holly, o să am grijă de ea.

Ieşind din spatele tejghelei, îl însoţi pe Sam până la uşa magazinului.

— Dacă a primit veşti proaste de la medic astăzi, lui Beverley nu poate să-i facă decât bine încercarea de a-i ridica moralul lui Holly. Uită astfel de necazuri.

— Despre ce veşti proaste vorbeşti?

— Beverley speră să-i poată dona un rinichi fratelui ei. Astăzi ar trebui să aibă rezultatul testelor. După cum spunea şi ea, dacă totul ar fi mers ca pe roate, n-ar mai fi chemat-o astăzi acolo. S-a dus la spital cu moralul la pământ.

Sam clătină din cap.

— I-ar dona un rinichi fratelui ei? întrebă el cu uimire în glas. Şi dacă într-o bună zi va avea ea probleme?

— Ştiu, genul ăsta de dilemă pare de nerezolvat. Dar Kevin n-are pe nimeni altcineva. Beverley ştie prea bine asta. Şi nu numai asta, te asigur!

Sam aruncă o privire asupra vitrinei plină cu produse de lenjerie intimă. Când deschise din nou gura, o făcu pe un ton grav.

— Ca să vezi cât de înşelătoare sunt aparenţele!

— Îmi displace profund să vorbesc despre viaţa privată a prietenilor mei, Sam, dar în ceea ce-o priveşte pe Beverley, vreau să-ţi spun că vei mai avea parte şi de alte surprize. A renunţat la o carieră strălucitoare la New York pentru a se ocupa de Kevin, când le-au murit părinţii. Chiar şi înainte, cu banii pe care-i câştiga îşi ajuta familia să se descurce. Biata de ea, când eşti atât de drăguţă, asta nu prea seamănă a viaţă, concluzionă Sunne, cu un oftat.

Sam îi aprobă spusele gânditor, apoi băgă de seamă că Sunne tremura uşor din pricina frigului.

— Nu mai sta afară dacă n-ai haină.

— Hai, noapte bună! îşi garantez că fiica ta mă va asculta!

Când închise uşa, Sam zâmbea. Cu toate acestea, îl plângea pe Paul că s-a căsătorit cu un asemenea uragan. În drumul spre maşină nu se gândea decât la Beverley şi la devotamentul ei pentru Kevin.

La o răscruce, zări obiectul gândurilor sale la volanul unui Volkswagen roşu. îi sări inima din loc văzând-o cât e de întristată. Iar băieţelul blond, care stătea pe scaunul de alăturea, nu putea fi decât Kevin. Auzul unui claxon în spatele lui îl aduse la realitate. Pentru o clipă, fu cât pe ce să se întoarcă din drum şi să se ducă după Beverley.

— Şi-apoi ce-ai să faci, Court? bombăni, ridicând din umeri. Fii puţin realist!

Trecu de o stradă, apoi de a doua.

La a treia, frână brusc şi o luă în direcţia opusă, spre Lumină de femeie.

Capitolul 4

Kevin stătea nemişcat în faţa soneriei de la intrare, fascinat parcă de ceea ce se întâmpla în încăperea din spatele magazinului. Sam se apropie şi zgomotul paşilor săi îl scoase pe Kevin din toropeală.

— O, Doamne! strigă el, întorcându-se. Samuraiul!

Îşi trecu mâna prin păr, de parc-ar fi fost subjugat de prezenţa idolului său în acea încăpere.

— Vă asigur că nu i-am făcut nimic lui Holly, domnule! Pur şi simplu am intrat în cameră şi-am spus: „Bună, Holly”. A scos un ţipăt, i-a căzut mărul din mână şi a dat buzna în baia din spate, strigând la mine să plec!

Sam îl bătu prieteneşte pe umăr, apoi îşi vârî capul în odaia din fundul magazinului.

— S-a întâmplat ceva, doamnelor?

Beverley şi Sunne vorbeau amândouă cu o uşă închisă din spatele căreia se auzea un zgomot înăbuşit de hohote de plâns.

— Sam! exclamă Sunne. Poate că Holly te va asculta pe tine! De noi nici nu vrea s-audă!

Privirea lui Beverley o întâlni pe cea a lui Sam şi în ea se putea citi neliniştea provocată de vederea rănii de pe obraz.

— Sper că v-aţi întors aseară fără probleme acasă.

— Desigur. Rana de pe obraz nu e decât rezultatul unui antrenament intensiv care s-a întins pe durata întregii zile. Dar ce face Holly acolo? Datul în spectacol nu e genul

ei.

Apropiindu-se de uşă, apăsă pe clanţă.

— Holly, ieşi afară!

— A plecat? întrebă cu voce joasă.

— La mine se referă, spuse Kevin, uimit. Nu pricep nimic.

— Nu eşti tu de vină, ci părul ei, explică Sam. E îngrozită de felul în care arată după tunsoare.

— Tocmai despre asta-ţi vorbeam, Beverley, interveni Sunne. Cred că e cu adevărat un dezastru. Poţi să faci ceva în privinţa asta?

Beverley îşi muşcă uşor buzele.

— Aş chema-o pe Midge, înainte de terminarea programului.

Fără a mai sta pe gânduri, Sunne luă receptorul şi formă numărul.

— O sun!

— E vina mea, bâigui Beverley. Am greşit că i-am dat aseară lui Holly ideea de a-şi scurta părul. Doream numai să nu se mai simtă atât de prost că trebuie să înapoieze desuurile.

Beverley era deja atât de palidă, încât pe Sam nu-l lăsă inima să mai spună ceva care s-o nelinişteascâ şi mai mult. Avea buzele uşor crispate şi, dacă nu-l înşela privirea, frumoşii ei ochi albaştri arătau că plânsese îndelung.

— N-aveţi de ce să vă scuzaţi. O să mă ocup eu de Holly.

Sunne, care tocmai terminase conversaţia la telefon, se apropie de ei.

— Vă interzic amândurora să vă vorbiţi cu «dumneavoastră»! Cum îi spuneam mai devreme şi lui Sam, suntem vecini. Aşa că fără fasoane!

Beverley îi aruncă o privire în care se putea citi supărarea.

— Poate sau nu poate Midge să se ocupe de Holly?

— Fii liniştită, peste o jumătate de oră totul va fi aranjat. Am s-o duc eu pe Holly, iar tu îi vei oferi lui Sam o

ceaşcă de cafea.

Beverley deveni şi mai încruntată.

— Parcă te-am auzit mai devreme spunând că Paul te aşteaptă de ceva vreme. Dar, mă rog. Fii drăguţă şi lasă-l pe Kevin acasă. În schimb, te va ajuta să transporţi tot ce mi-ai cumpărat. Nu-i aşa Kevin?

— Desigur. Dar. Holly e în regulă?

— De îndată ce veţi fi plecat cu toţii, se va simţi mai bine, îl linişti Beverley.

Soneria de la uşa magazinului nu se mai auzea de minute bune când Holly îndrăzni să-şi arate vârful nasului.

— Sunteţi sigură că nu se va mai întoarce?

Beverley înţelese imediat la cine făcea aluzie Holly.

— N-are de ce să-ţi fie teamă! Kevin nu-ţi va face niciodată farse de genul ăsta. Prietenia e mult prea preţioasă pentru el. Ce-ar fi să ieşi de acolo, să te văd? Cunosc pe cineva, la salonul de coafură de peste drum care te-ar putea ajuta.

De data asta, uşa fu larg deschisă şi, cu ochii umflaţi de atâta plâns, Holly se apropie. Beverley îşi reţinu cu greutate un strigăt de uimire şi împărtăşi neliniştea celorlalţi. Stânjenită, încercă să-şi dreagă vocea, în aşa fel încât să nu-i trădeze adevărata stare lăuntrică.

— Midge ne aşteaptă, să ne grăbim!

La puţin timp după aceea, Beverley se întorcea la magazin. Îşi masa tâmplele, cu ochii închişi, când auzi sunetul soneriei.

— Am venit să te invit la cină pentru a compensa problemele pe care ţi le-am cauzat.

Recunoscând vocea lui Sam, Beverley se întoarse brusc. Ce mult îl invidia pentru faptul că era atât de relaxat! Cu haina pe umăr, părea un om lipsit de griji. Găsea că e frumos. Poate prea frumos. La naiba cu el! Ultimul lucru de care avea nevoie acum erau complicaţiile sentimentale.

— Îmi cer iertare, credeam că ai plecat, spuse ea pe un ton puţin acid.

— Până la urmă, m-am decis s-o aştept pe Holly.

Când Beverley trecu prin faţa lui, Sam de-abia se abţinu să nu-i atingă gâtul năpădit de buclele care ieşiseră din coc.

— Restaurantul de la capătul străzii n-arată rău deloc. Ce zici? insistă el.

Beverley, care-şi simţise inima bătându-i cu putere în timp ce trecea prin faţa lui, se întoarse, bătând în retragere. Oare-şi dăduse seama?

— Se mănâncă foarte bine acolo. Du-te fără mine! Am să ţi-o trimit pe Holly de îndată ce Midge îşi va termina treaba. Oricum, trebuie să schimb marfa expusă în vitrină înainte de a pleca.

Fără să mai aştepte un răspuns, Beverley puse mâna pe un pachet de bluze din dantelă, confecţionate în stil rustic.

— Va trebui totuşi să mănânci în seara asta. De ce nu acum?

Logica lui Sam o descumpăni pe Beverley. Oare de câtă vreme nu mai ieşise la restaurant? De şase luni? De un an?

— Nu, mulţumesc, bâigui ea, apropiindu-se de vitrină.

În timp ce trecea prin faţa lui Sam, o bluză îi scăpă din mână şi căzu pe mochetă. Se aplecară amândoi s-o ridice, dar Sam fu cu un pas înaintea lui Beverley. Stânjenită, tânăra femeie ridică privirea. Buzele lui Sam erau foarte aproape de ale ei. Le fixă cu privirea, incapabilă să reacţioneze.

— Beverley?

Îi spunea pentru prima dată pe numele mic, iar vocea îi părea melodioasă. Dorinţa care pusese stăpânire pe ea o făcea să-i bată inima cu putere. Totuşi, fu capabilă să-şi revină şi făcu imediat doi paşi înapoi. Nu putea ceda ispitei într-un asemenea moment. În momentul de faţă nu trebuia decât să se gândească cum să-l susţină pe Kevin mai bine în aşteptarea, care părea fără sfârşit, a unei grefe.

Sam se ridică şi el. Zâmbind complice, îi întinse lui Beverley bluza. Tulburată peste măsură, Beverley aproape

că i-o smulse din mână.

— Mulţumesc, murmură ea.

— Cum rămâne cu cina?

— Nu mai insista. În seara asta, Kevin are nevoie de o altă dializă pentru a compensa timpul pierdut aseară. Nu-l pot lăsa singur în asemenea momente. Şi, stai liniştit, n-ai nicio datorie faţă de mine. În acest oraş, oamenii se ajută cu bucurie unii pe ceilalţi.

— Am o altă idee, insistă Sam. Dă-mi adresa ta şi voi veni după tine, Kevin şi Holly. Am văzut că e un restaurant chinezesc la poalele dealului. Fac mâncare de luat acasă. Ce zici?

Pe tejghea, Sam găsi un carneţel şi un creion pe care i-l întinse lui Beverley.

— Dacă-mi faci un plan, nu risc să mă pierd.

Beverley găsi de cuviinţă să nu se mai opună şi se conformă dorinţei lui. Avea mare nevoie să uite gândurile negre care nu-i dăduseră pace toată ziua. Doctorul Low fusese cum nu se poate mai clar: nu era compatibilă. Câteva ore petrecute în compania lui Sam o vor face să nu se mai gândească la interminabila listă de aşteptare pe care fusese trecut Kevin astăzi. Cu puţin noroc, o grefă compatibilă se va prezenta peste câteva luni. Sau peste câţiva ani.

Cu planul în faţă, îi explică lui Sam cum să ajungă la destinaţie, de îndată ceva termina cumpărăturile.

— Există alimente pe care Kevin nu trebuie să le consume? întrebă el.

Această întrebare o emoţionă pe Beverley. Puţini oameni arătau o asemenea delicateţe sufletească.

— Urmează un regim. Diseară, când vei sosi, va fi mâncat deja. În schimb, nu crezi că Holly va fi şocată să-l vadă în plină dializă?

Sam îşi puse hârtia cu planul în buzunarul interior.

— Chiar dacă a plâns astăzi, să ştii că e o fată puternică. Nu se sperie aşa de uşor.

Beverley zâmbi, fiindu-i recunoscătoare lui Sam pentru siguranţa cu care i-a răspuns.

— Ţi-am pus această întrebare pentru că Stacy, de exemplu, n-ar veni pentru nimic în lume la noi în timp ce Kevin face tratament. Fă în aşa fel încât să treci pe la coafor şi s-o previi pe Holly. Nu ştii cum reacţionează oamenii, Sam.

Auzindu-şi numele pronunţat de Beverley, Sam se simţi înduioşat peste măsură. În câteva minute căzuseră atâtea bariere între ei, încât nu ezită să-i mărturisească vorbele lui Holly din ajun.

— Aseară mi-a spus că ar vrea să vină, după şcoală, să te ajute la magazin. Kevin i-a spus că nu-ţi mai vezi capul de treabă.

Conducându-l pe Kevin până la uşă, Beverley zâmbi.

— Dacă ar fi cu doi ani mai mare şi dacă aş avea cu ce s-o plătesc, aş accepta bucuroasă. Din păcate.

— Trebuie să-ţi spun că această propunere nu e întru totul dezinteresată. Holly nu vrea să angajez o baby-sitter în timpul turneelor mele... Ar fi poate o soluţie. La închiderea magazinului, s-ar întoarce la Sunne.

Îşi consultă ceasul.

— Dar vom mai avea ocazia să vorbim. Trebuie să mă grăbesc, dacă vrem să luăm cina la o oră rezonabilă.

Sam deschise uşa, iar soneria se mai auzi câteva secunde după plecarea lui. Ţinându-şi răsuflarea, Beverley îl urmări cu privirea până ce ajunse la maşină. «Păşeşte ca un adevărat atlet», se gândi ea, ducându-şi instinctiv mâna la inimă. Părea o persoană tandră şi atentă la cei din jur. Era divorţat sau văduv? Imediat, Beverley se întrebă care era tâlcul acestei întrebări şi, încruntată, se întoarse la munca de contabilitate. De ce Dumnezeu a acceptat să ia masa cu Sam?

În registrul contabil, Beverley găsi un plic în interiorul căruia era o felicitare de la Sunne. O, Doamne! Cum putuse să uite că peste două săptămâni va fi ziua ei? Oare aşa de teamă îi era de bătrâneţe? se întrebă în timp ce strecura felicitarea în geantă.

Avea aproape treizeci de ani şi cu ce se putea lăuda la capitolul «realizări» în ultimii zece ani?

Dincolo de ajutorul financiar pe care se angajase să-l aducă părinţilor ei şi de îngrijirea lui Kevin, de ce

Dumnezeu rămăsese atât de mult timp la New York? Răspunsul era la îndemână: Anthony Carraras. Anthony, cel pentru care un chip şi un corp perfecte erau de-ajuns pentru a se îndrăgosti de o femeie. Beverley şi-a dorit foarte mult să devină creatoare de modă. El, în schimb, a reţinut-o cât mai mult cu putinţă în profesia de manechin, în interes propriu.

Brusc, îşi făcu apariţia Holly, de parc-ar fi fost dusă de vânt. Ca să-şi alunge din minte amintiri care nu-i făceau nicio plăcere, Beverley era gata s-o complimenteze pentru metamorfoza produsă. Era complet transformată.

— Vă place? întrebă adolescenta, reţinându-şi respiraţia.

Beverley o prinse de mână.

— Dacă-mi place? Eşti magnifică, superbă!

Lui Holly nu-i venea să creadă.

— Adevărat? Credeţi că lui Kevin îi va plăcea? întrebă fata cu nelinişte în glas.

Pe Kevin nu-l interesa aspectul exterior. Dar, ştiind cât de important era ceea ce spunea pentru Holly, Beverley îşi alese cu grijă cuvintele.

— Pentru Kevin, inteligenţa, sinceritatea şi simţul umorului sunt mai importante decât orice.

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi. Aşa e şi tatăl meu. Toate mamele prietenelor mele au o slăbiciune pentru el. Am cel mai frumos tată din lume, iar el nici măcar nu ştie!

Lui Beverley nu-i fu greu să-şi închipuie care erau reacţiile femeilor când se întâmpla să-l întâlnească pe Sam.

Era de-ajuns să se uite la felul în care se comporta ea însăşi când era el prin preajmă.

— Apropo de tatăl tău, trebuie să ne întâlnim cu el la mine acasă.

— Ştiu, a trecut pe la coafor să-mi spună.

— Atunci să nu mai pierdem vremea pe aici, căci s-ar putea să nu găsească pe nimeni. Din fericire, a promis că

aduce mâncare. Eu nu m-aş fi simţit în stare să mă apuc de gătit în seara asta.

— Munciţi prea mult, domnişoară Powell. Şi Kevin, şi doamna Evans spun asta.

— Spune-mi Beverley, te rog. Şi ce mai spune Sunne despre mine?

— Zicea că speră să vă mai rămână ceva putere să vă faceţi un costum potrivit pentru Halloween. Se pare că cel de anul trecut era oribil.

Beverley preferă să nu comenteze această părere. Timpul le presa. Subiectul fu închis şi porniră la drum.

Aşa cum se temuse Beverley, când ajunseră în faţa imobilului, maşina era deja parcată în faţa uşii.

— Se pare că tatăl tău ne-a luat-o înainte. După toate probabilităţile, Kevin nu şi-a început încă dializa şi a putut să vină să-i deschidă. Sper că nu-l bombardează cu întrebări despre hochei.

O mireasmă îmbietoare le învălui când intrară pe hol. Sam trebuie să le fi auzit, de vreme ce-şi scoase capul prin uşa bucătăriei. Văzându-l, Beverley nu se putu abţine să nu zâmbească gândindu-se ce plăcut era să fie astfel primită, cu masa deja pregătită.

— Kevin îşi urmează tratamentul? întrebă ea.

— Da, a mâncat deja. Hei! strigă el, întorcându-se spre fiica lui. Îmi place mult noua ta înfăţişare, Păpuşico!

Holly îşi plecă privirea, supărată peste măsură.

— Tată, ţi-am spus să nu mi te mai adresezi cu apelativul ăsta ridicol. Mă duc sus la Kevin. Sper că-i va plăcea noua mea înfăţişare!

Aruncându-şi vesta pe un fotoliu, se grăbi să urce scările, urmărită de privirea unui tată gânditor.

— Nu-ţi place noua ei înfăţişare? întrebă cu mirare Beverley.

— O face atât de adultă, murmură el.

Aparent stânjenit, îşi privi degetele de la mâini.

— Vorbeşti şi despre berze şi trandafiri la întâlnirile tale cu adolescenţii? întrebă el, fără a îndrăzni s-o privească în ochi pe Beverley.

Beverley fu cât pe ce să izbucnească în râs.

— Sam! Nu-mi spune că n-ai discutat niciodată despre asta cu ea!

— Taci, nu mai vorbi aşa de tare! protestă Sam, împingând-o pe Beverley în bucătărie. Nu-i decât o fetiţă.

— Dacă tu te simţi jenat, se va simţi şi ea la fel, e normal.

Văzând-o aruncând o privire asupra platourilor puse pe televizor, Sam îi explică:

— Kevin a dorit ca Holly să mănânce sus ca să-i ţină companie, în timpul tratamentului. Când am plecat de la magazin, păreai atât de obosită, încât m-am gândit la o cină în faţa şemineului.

— Nu ţi-e teamă că Holly va fi şocată de dializă?

Sam clătină din cap.

— Nu. Tot ce mă preocupă sunt problemele de natură feminină. Nimic altceva. Mă... mă gândeam să mai aştept un an înainte de a aborda subiectul. Ce părere ai?

— Dacă se iveşte ocazia, Sunne sau eu vom vorbi cu ea. Tu ar trebui să răspunzi întrebărilor lui Kevin. Paul mi-a spus că se va ocupa el de asta, dar nu-şi găseşte niciodată timp.

— S-a făcut! zise Sam, întinzând mâna.

Dar Beverley refuză să i-o dea pe a ei. Genul acesta de familiaritate i se părea nepotrivit pentru o prietenie atât de recentă. Lăsându-şi mâna jos, Sam zâmbi.

— Sunne ar putea să-ţi dea sfaturi şi ţie, nu numai lui Holly, spuse el pe un ton glumeţ.

Simţind că roşeşte, Beverley îşi blestemă firea emotivă. îi întoarse spatele lui Sam şi se duse să umple două pahare cu lichior. În câteva cuvinte, Sam îi amintise graba cu care a uitat de propria feminitate pentru a se dedica fratelui ei. Prietena ei avea dreptate: nu avea dreptul să uite că era femeie. În mod curios, niciodată nu se gândise la aşa ceva înainte de a-l întâlni pe Sam Court.

Capitolul 5

Revenind cu platoul din camera lui Holly, Sam şovăi puţin timp la uşa sufrageriei. Priveliştea pe care i-o oferea

Beverley îl atrăgea ca un magnet. Cu picioarele goale, se aşezase pe marginea canapelei acoperită cu cinz şi ţinea pe genunchi un caiet de desen. Părul ei lung cădea pe umeri în cascade. Sam îşi drese vocea, sperând să rupă astfel vraja.

— E plăcut aici la tine, spuse el privind în jur. Ce desenezi?

— Un teddy din dantelă turcoaz. Dar nu prea cred că apreciezi genul ăsta de lucruri.

— De ce nu? Din moment ce nu-l poartă fiica mea.

— La vârsta ei, îţi place la nebunie genul ăsta de desuuri. Ce nu-ţi convine la ele?

— N-am nimic împotriva lor, numai că nu au ce căuta în garderoba fiicei mele.

Lui Beverley îi fu greu să nu zâmbească.

— Ce-ar fi să mâncăm? propuse Sam. Mi-e teamă să nu se răcească.

În clipa următoare, îi aduse lui Beverley farfuria cu mâncare, apoi se duse să şi-o ia pe a lui.

— Văd că eşti foarte preocupat de mediul în care se-nvârte fiica ta, reluă Beverley pe un ton amuzat, după ce se aşezară în sfârşit la masă. Vreau să te liniştesc: în privinţa lui Kevin nu trebuie să ai temeri. Îmi spunea ieri că o apreciază pe Holly în primul rând pentru inteligenţa ei şi pentru faptul că nu se machiază.

— Am văzut că fratele tău e un băiat de treabă. Chiar dacă are tendinţa de a pune stăpânire pe oameni. Am zăbovit atât de mult timp sus tocmai pentru că m-a pus să dau autografe pe cel puţin vreo douăzeci de postere.

Punând puţin furculiţa jos, Sam îşi luă un aer necăjit.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, Beverley.

— O, Doamne! Pare ceva serios. Despre ce e vorba?

— Ştiu că fratele tău nu are încă permis de conducere şi totuşi i-am dat bilete la meciul meu de mâine seară. Aşa că, vrei nu vrei, va trebui să vii şi tu. Ar fi trebuit să vorbesc mai întâi cu tine.

Ridicând din umeri, Beverley îşi luă cu lingura o crevetă din farfurie.

— Asta-i tot? Mă aşteptam la ceva îngrozitor. Aşa e, aş fi preferat să vorbeşti mai întâi cu mine, dar măcar acum suntem chit: asta compensează gafa pe care-am făcut-o, sfătuind-o pe Holly să-şi taie părul. Dac-ai fi putut, m-ai fi strâns de gât, nu-i aşa?

— Niciodată, afirmă el cu tărie.

— Vrei un pahar de vin?

— Te rog!

Beverley se duse la bucătărie să aducă o sticlă cu vin. Când se întoarse, văzu în privirea lui Sam multă tandreţe şi roşi.

— Nici nu te-ai atins de mâncare, spuse ea supărată, ca pentru a-şi ascunde tulburarea. Atât de puţin mănânci de obicei?

Sam admira în continuare picioarele splendide pe care le dezvăluia fusta ei scurtă.

— Nu. Uneori, mi se întâmplă pur şi simplu să devorez mâncarea.

Pronunţase aceste cuvinte pe un asemenea ton, încât Beverley roşi din nou, de data asta până în vârful urechilor. Aşezându-se din nou pe canapea, cât mai departe de Sam, îşi acoperi cum putu mai bine picioarele. Nu se mai pricepea de multă vreme la aceste jocurile de seducţie. Preferă să abordeze subiecte de discuţie mai banale.

— Meciul pe care-l ai mâine seară poate deveni violent? întrebă ea, uitându-se neliniştită la rana de pe obrazul lui Sam.

Acesta izbucni în râs.

— Nu şi dacă pot să evit asta! murmură el, prinzându-i bărbia între degete. Se întâmplă uneori ca reprizele unui meci să nu fie chiar atât de liniştite.

Beverley îşi simţi inima bătând cu putere în piept. Zâmbetul lui Sam o tulbura peste măsură. Brusc, se aplecă şi-i atinse rana de pe obraz cu vârful degetelor.

— Hochei?

Când îl atinse, Sam făcu o mişcare de respingere atât de bruscă, încât Beverley îşi puse mâna pe canapea. Apoi, ca pentru a-şi cere iertare, Sam îi mângâie cu atâta

gingăşie fiecare deget, încât Beverley fremătă.

— Da, antrenamentul din această după-amiază, răspunse el.

— De ce ai ales sportul ăsta? Fotbalul e mult mai apreciat de public şi, după câte se pare, aduce mai mulţi bani.

Sam o privi o clipă cu atenţie. Oare banii şi prestigiul aveau importanţă în ochii ei? «Fără doar şi poate, ce întrebare!» îşi spuse ironic în sinea lui. Nu întâlnise până acum nicio femeie care să nu aprecieze un bărbat în funcţie de contul lui în bancă. Beverley avea toate motivele să reacţioneze aşa, dacă se gândea la boala fratelui ei.

— Sportivii profesionişti sunt oameni obişnuiţi, Beverley. Uită-te la mine! Am crescut într-o fermă, în Minnesota, într-un mediu în care toată lumea era pasionată de hochei. Generaţii întregi din familia Court au învăţat acest sport la heleşteul din spatele casei, aproape în acelaşi timp în care învăţau să meargă.

Beverley îl asculta, visătoare, pe Sam, încercând să şi-l imagineze în mijlocul unei familii numeroase, pusă mereu în mişcare.

— Când eram mic, uram să fac asta. La început, nu o făceam decât pentru a-i face pe plac tatălui meu. Ai auzit poate de «Bărbatul de fier». Aşa e supranumit. E antrenor.

— În California, presupun. Şi antrenează o echipă din care ai făcut şi tu parte, nu-i aşa?

Sam dădu din cap a încuviinţare. Nu vorbise până atunci nimănui despre certurile pe care le avusese cu tatăl lui, dar acum era gata să-şi deschidă inima în faţa lui Beverley. N-ar fi ştiut să spună de ce anume tocmai ei.

— Cu ani în urmă, ne-am ciondănit.

Ce mod ciudat de a califica violenta ceartă dintre ei! Dar cum putea oare să-i spună lui Beverley că s-a certat cu tatăl lui din pricina unei femei pe care a crezut c-o iubeşte şi a găsit de cuviinţă s-o ia în căsătorie? Era cu neputinţă! Aşa că îi spuse lui Beverley o versiune pieptănată a poveştii.

— Eram tânăr, grăbit, puţin mai pretenţios. Pe scurt,

eram Samuraiul. La nouăsprezece ani, din cauza reputaţiei pe care mi-o creasem, nu contau pentru mine decât hocheiul, vinul şi femeile. Adică tot ceea ce detesta Bărbatul de fier. Într-o bună zi, am venit la un meci important puţin pilit şi am stricat totul. Tatăl meu mi-a interzis să mai joc tot restul sezonului. Iar a doua zi, şi-a permis să facă unele remarce neplăcute la televiziune despre logodnica mea.

Sam îşi întoarse capul spre şemineu. Bărbia începuse să-i tremure din pricina nervozităţii pe care-o resimţea aducându-şi aminte de acele momente şi încerca să-şi mascheze cumva starea sufletească.

— După o oră, mă căsătoream cu Joani şi semnam un contract cu echipa adversă, cea din Los Angeles. De atunci, am rupt orice legătură.

— Chiar dacă a trecut atât de mult timp de atunci? Chiar dacă e vorba de tatăl tău? îmi e greu să înţeleg. Ce să mai zic de faptul că nici măcar nu-şi cunoaşte nepoata.

Sam preferă să nu mai discute despre asta.

— Am vorbit suficient despre mine. Spune-mi mai degrabă cum te-ai lansat în industria lenjeriei intime. E amuzant, dar îmi imaginez că acum vreo zece ani stăteai într-un balansoar, beai sirop de mentă cu paiul şi desenai fel de fel de lucruri pe care visai să le porţi.

Beverley râse din tot sufletul. îi plăcea mult mai mult acest Sam Court glumeţ şi amuzant. Aplecându-se, deschise sertarul unei noptiere. Scoase de acolo o păpuşă manechin şi două sau trei cupoane de mătase, satin şi dantelă.

— Povestea vieţii mele e mult mai puţin interesantă decât a ta, declară ea. Când eram mică, făceam haine păpuşilor mele. Apropo, Holly ţi-a spus că vrea să devină creatoare de modă?

Sam se uita fascinat cum îmbracă micuţul manechin de ocazie.

— Ştii, nu prea mai pun mare preţ pe dorinţele bruşte ale fiicei mele. Ultima dată îşi dorea să devină astronaut. Povesteşte-mi, te rog, cum ai ajuns să faci

aceste cursuri pentru adolescente.

— Nu le învăţ nimic special, mormăi Beverley cu buzele ţuguiate din pricina acelor pe care le ţinea în gură. Organizez aceste întâlniri pentru că ştiu foarte bine că la vârsta lor nu mă simţeam deloc bine în pielea mea.

— Când te privesc mergând, îmi e greu să-mi închipui că ai fost vreodată complexată.

Stânjenită, Beverley prinse ultimul ac. Nu îi vorbise lui Sam despre anii în care fusese manechin şi prefera încă să n-o facă. N-ar fi înţeles niciodată că semnase aproape orbeşte contractul cu agenţia Luminaire: pe ultima pagină era o clauză care stipula că în timpul în care competenţele ei de creator de modă nu erau cerute, se angaja să lucreze ca manechin.

Sam admiră un moment păpuşa îmbrăcată într-o bluză foarte ademenitoare.

— Ţi-o spun deschis: nu am deloc chef să-mi văd fata crescând în mijlocul acestor lucruri înnebunitoare. Mă întreb ce gen de femeie cumpără aşa ceva.

— Femei ca Sunne! Sau ca mine! Femei pe care le vezi mergând pe stradă! Dacă eşti atât de şocat de ceea ce fac eu, de ce te-ai invitat la cină?

De-a dreptul înfuriată din pricina îngustimii de spirit de care dădea dovadă Sam într-o asemenea situaţie, Beverley îşi luă paharul în mână cu o mişcare bruscă. Câteva picături i se prelinseră printre degete.

— Sunt momente în care pot reacţiona ca un sălbatic, dar îmi pot arăta şi cealaltă faţă, sinceră şi directă. Evident, dacă asta-ţi doreşti.

Aplecându-se, sorbi picăturile de vin de pe degetele lui Beverley.

— Când petrec seara cu o femeie, vreau să văd că se simte la fel de bine ca mine.

Luându-i păpuşa din mâini, Sam se apropie uşor de ea. De parc-ar fi fost hipnotizată, Beverley îşi pierdu capul şi simţi imediat cum buzele lui Sam se apropie de ale sale.

Se sărutară de parcă aşteptarea din ajun le păruse fiecăruia insuportabilă, iar acum încercau să recupereze

timpul pierdut. Niciunul nu voia să se gândească la ce i se întâmpla. Cu fiecare sărutare, Beverley simţea că viaţa ei e complet bulversată.

Apoi, deodată spaima puse stăpânire pe ea. Dacă nu-şi recăpăta repede cumpătul, risca să se abandoneze în braţele lui Sam, lucru pe care nu şi-l putea în niciun caz permite. Dorindu-l pe Sam, avea senzaţia că face o greşeală. Bărbaţii de genul lui nu ţineau şirul cuceririlor, orice-ar spune el.

Dar poate că se înşela comparându-l cu Anthony, îşi spuse în sinea ei, încă prinsă în vraja lui.

— O, Beverley, murmură el.

Strecurându-şi degetele prin buclele ei blonde, o obligă pe Beverley să-şi aşeze capul pe umărul lui, cu o tandreţe atât de dezarmantă ca şi asaltul de mai devreme. Atunci.

Beverley nu se mai împotrivi. Fără să se mai gândească nici măcar o clipă la consecinţele gestului său, desfăcu nasturii de la cămaşa lui Sam pentru a-i mângâia pielea de catifea şi pentru a uita dezamăgirile din acea zi. Sentinţa dată de doctorul Low nu o mai obseda.

Oare până unde ar fi fost în stare să meargă, dacă nu s-ar fi auzit vocea lui Holly de la etajul întâi?

— Tată!

Auzindu-se chemat, Sam îşi reveni. De treisprezece ani, tatăl care era a răspuns întotdeauna prezent la această chemare. Beverley, pe care o încercau senzaţii cum nu se poate mai plăcute, se simţi mai frustrată ca niciodată.

Zgomotul paşilor lui Holly îi făcu să se despartă.

— Beverley, şopti Sam.

— Sam?

— Holly coboară, spuse el în şoaptă, sărutând-o pentru ultima dată pe Beverley pe gât.

Cu gesturi aproape mecanice, Sam îşi închise nasturii de la cămaşă în timp ce Beverley trăgea de fustă în jos ca să-şi acopere genunchii, întrebându-se în acelaşi timp cum de putea Sam să fie atât de calm. Oare ce-a fost în capul

lor, de-au putut să facă ceva atât de nesăbuit cu Holly şi Kevin în casă?

Holly, care îşi făcea intrarea în trombă în cameră, fu nevoită să suporte accesul de proastă dispoziţie a lui Sam.

— Nu ştii că la vârsta ta oamenii merg încet? mormăi el. Cere-ţi scuze în faţa lui Beverley. Mare minune că n-ai răsturnat lampa asta când ai trecut prin faţa ei!

Holly se întoarse spre obiectul în chestiune, înainte de a se uita la tatăl ei cu un aer perplex. Pe chipul lui Beverley se putea citi acelaşi sentiment. Ea fusese cea care, îndepărtându-se brusc de el, răsturnase aproape lampa. Ce-l apucase pe Sam?

— Îmi pare rău, tată, murmură Holly. Voiam numai să te rog să-mi dai voie să mă uit la meci, alături de Kevin.

Sam se relaxă.

— Holly, ştii foarte bine care sunt regulile: nicio ieşire în timpul săptămânii.

Holly se apropie şi mai mult de el.

— Tocmai aici e problema. Regulile astea pot fi schimbate. Am crescut, tată.

— De fapt, i-ai dat deja lui Kevin un bilet pentru un meci în timpul săptămânii, întări Beverley.

— Ah, doar n-o să vă puneţi amândouă împotriva mea! spuse cu mânie Sam. Fie, treacă de la mine de data asta! Am să-ţi dau chiar şi un bilet suplimentar pentru Stacy. Eşti mulţumită? adăugă el, sărutându-şi fiica pe frunte.

Beverley nu mai înţelegea nimic din felul în care se comporta Sam. După toate aparenţele, nici Holly.

— Pentru Stacy, zici? rosti ea, strâmbând din nas.

La puţin timp după aceea, se răsuci pe călcâie şi zise:

— Tată, te porţi cam ciudat în seara asta. E zece seara, am să-i spun la revedere lui Kevin şi plecăm acasă.

De data asta, o auziră cum urcă agale treptele. După ce se făcu din nou linişte, Sam încercă să-şi aranjeze ţinuta. Înţelegând că nu avea deloc intenţia de a vorbi despre elanul lor de pasiune, Beverley începu să se întrebe dacă toate astea se întâmplaseră aievea.

— Holly nu părea prea încântată că va veni şi Stacy cu ei la meci, remarcă Sam.

Şocată de atitudinea lui Sam, Beverley se prăbuşi pe canapea.

— Eşti orb? îi răspunse ea cu nerăbdare. Holly e îndrăgostită de Kevin, în cazul în care n-ai băgat de seamă.

— Ce tot spui acolo? Nu are decât treisprezece ani.

— Ei şi? Holly învaţă să zboare cu propriile aripi, dragul meu. Şi să deschidă larg ochii. Pesemne că a aflat ceva despre aventurile tale. Doar n-o să vrei s-o faci să creadă că n-ai o viaţă amoroasă?

— Nu am aventuri, Beverley. Cât despre pretinsa mea viaţă amoroasă, nu prea lasă urme în realitate.

— Poate că aşa e, dar e un lucru care se întâmplă tuturor, chiar şi fetelor!

Privirea lui Sam zăbovi asupra buzelor lui Beverley.

— Cred că am avut dovada mai devreme.

Insulta o revoltă pe Beverley, care sări ca arsă.

— Ce-ai spus?

Sam nu-şi ascunse dezamăgirea.

— Nimic. Uită ce-am spus. Voi sfârşi prin a mă întreba dacă am făcut bine că am venit să mă stabilesc în Seattle. E pentru prima dată când fiica mea se îndrăgosteşte. Cum trebuie să reacţionez?

Un zgomot de paşi grăbiţi îl împiedică să continue.

— Beverley, Kevin te cheamă, spuse Holly.

Beverley deveni imediat foarte vigilentă. Când fratele ei urma tratamentul, se putea întâmpla orice.

— A spus de ce?

— Am. am vărsat sucul de fructe la el în pat, bâigui Holly, cu un aer vinovat. L-am stropit şi nu vrea cu niciun chip să curăţ eu.

Plecă privirea.

— Mi-a spus că dacă doream să devin infirmieră, trebuia să mă străduiesc să nu mai fiu atât de neîndemânatică.

Beverley o bătu încurajator pe umeri.

— N-ai de ce să pui la inimă ce-ţi spune Kevin. Felul

în care se află camera lui e în mod constant motiv de ceartă între noi. Poate că acum va accepta, în sfârşit, să-i spăl cearşafurile.

— Acum vrei să devii infirmieră? o întrebă Sam. Nu mai vrei să fii astronaut?

Felul tandru şi complice în care îşi tachina Sam fiica o înduioşă pe Beverley. Avea senzaţia că nu-i poate rezista acestui Sam.

— Poate că până la urmă am să mă fac medic. Ba chiar chirurg. Kevin mi-a arătat o carte pe care i-a dat-o medicul lui şi în care sunt fotografii care explică pas cu pas cum se face grefa unui rinichi. Găsesc asta foarte pasionant.

De sus se auzi un zgomot de nemulţumire.

— Vine sau nu vine?

— Trebuie să mă grăbesc, spuse Beverley. Mişcările sale sunt limitate în timpul tratamentului. Vă deranjează dacă nu vă conduc la maşină?

— Deloc, o linişti Sam. Nu-ţi face griji pentru noi. Pe mâine, la meci.

Holly îi zâmdi radioasă lui Beverley.

— Pe mâine. Eu, Kevin şi cu dumneavoastră, vom fi ca o familie când ne vom uita la tata cum joacă, nu-i aşa?

Beverley se simţi prea stânjenită ca să spună ceva. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să-i lase impresia lui Sam că e îngăduitoare cu fantasmele lui Holly. Luându-i pe amândoi de umeri, îi împinse spre uşă.

— De data asta, vă dau afară. Kevin o să fie foarte supărat pe mine.

Ca pentru a-i confirma spusele, Kevin ţipă ca din gură de şarpe.

— E pentru astăzi sau pentru mâine?

— Vin imediat! strigă Beverley. Îţi mulţumesc încă o dată pentru cină, Sam. Aveam într-adevăr nevoie să mă distrez în seara asta.

Sam se încruntă. Să nu fi însemnat sărutul lor nimic mai mult decât un mijloc de a-şi schimba părerea? Se plecă la urechea lui Beverley pentru a nu fi auzit de fiica lui:

— Să te distrezi, aşa deci? Puteai să spui ce aveai de spus mai devreme! Cred că, în asemenea condiţii, ar fi mai bine să uităm că ne-am sărutat, nu-i aşa?

Beverley roşi. Nu trebuia să-i arate lui Sam cât de mult o rănea vorbindu-i astfel.

— Desigur. Doar n-ai crezut că… Ţi-am spus ce fel de persoană sunt.

Furios că a primit totul cu atâta seninătate, Sam îi dădu drumul din strânsoare pentru a deschide uşa. O rafală de vânt rece intră pe hol.

— Pe mâine seară. La şapte jumătate. Să fii puncuală! spuse el, fără a se uita înapoi.

Beverley fu cât pe ce să arunce asupra lui o ploaie de injurii, dar se abţinu, de dragul lui Holly. Motorul Jaguarului răcni în clipa în care Beverley trântea uşa cu toată puterea.

— Să fii punctuală! repetă ea, imitând vocea lui Sam.

Ce mai aroganţă! Oricum, să fie liniştit, nu va mai fi nevoit să-i spună a doua oară să uite de sărutări. Uitase deja!

Capitolul 6

În răcoarea nopţii, Beverley fu nevoită să recunoască: să-l uite pe Sam era mult mai greu decât crezuse. Se culcase încercând să alunge imaginea lui Sam din mintea ei, imagine care îi revenea cu încăpăţânare. Şi chiar dacă va reuşi asta, trebuia cu orice preţ să-şi încrucişeze de cât mai puţine ori drumurile cu el.

În zori, apariţia lui Kevin puse capăt acestor gânduri negre.

— Intră!

Kevin se înfăţişă ochilor ei cu bustul gol.

— Îmi e cu neputinţă să-mi găsesc tricoul cu Batman, Beverley. L-ai văzut pe undeva?

— Uită-te în dezastrul de sub patul tău! Aseară, când ţi-am schimbat cearşafurile, era o dezordine de nedescris în camera ta. Aşa-ţi faci tu ordine în cameră?

— Nu e sub pat. L-ai dus la spălat?

Beverley scoase un suspin în care se putea ghici

nerăbdarea.

— Cred că a sosit vremea să te ocupi tu însuţi de propria ta lenjerie, Kevin. Nu-mi pot permite să angajez o menajeră. N-am timp nici pentru mine!

Kevin făcu un pas înapoi, ca şi cum încerca să se distanţeze de proasta dispoziţie a surorii sale.

— După ce mă voi opera, nu voi mai avea nevoie în permanenţă de tine, Beverley. Îmi voi găsi ceva de lucru, voi deveni independent. Dacă îţi e atât de greu să ai grijă de mine când vii acasă, ar fi trebuit să mi-o spui!

Ce făcuse? Roasă de remuşcări, Beverley se apropie imediat de el şi-l luă cu tandreţe în braţe.

— O, Kevin! Nu-i deloc aşa! Dimpotrivă, aş vrea să dispun de mai mult timp liber pe care să mi-l petrec alături de tine. Mă ierţi? îmi pare atât de rău că nu pot să-ţi donez un rinichi.

— Te-ai fi căsătorit cu Anthony dacă n-aş fi fost bolnav?

Întrebarea fu pusă atât de direct şi pe nepusă masă, încât lui Beverley îi pieri graiul.

— Ştiu că a venit la înmormântare după tine, pentru a te convinge să pleci cu el. V-am auzit! M-am întrebat adesea dacă eşti la fel de supărată pe mine ca şi el.

Lui Beverley nu-i venea să creadă ce aude. îl subestimase pe Kevin. Îşi cântări fiecare vorbă înainte de a răspunde.

— De foarte mult timp, eu şi Anthony nu mai aveam în comun decât munca. N-am fost niciodată pentru el nimic altceva decât. O distracţie.

— Altfel spus, nu-l interesa decât felul în care arăţi.

Cu mâinile-n şold, Beverley se uită cu atenţie la fratele ei.

— Nu prea înţeleg cum de la o banală poveste despre un tricou de negăsit, am ajuns să vorbim despre în, despre mine! zise ea în cele din urmă, roşind.

— Spune mai degrabă despre viaţa ta amoroasă, spuse cu nonşalanţă Kevin, deschizând un sertar din dulapul surorii ei pentru a lua un tricou. Unul dintre

prietenii mei a ajuns la concluzia că astăzi problema dintre bărbaţi şi femei este că nu spun lucrurilor pe nume.

Când găsi un tricou pe gustul lui, se îmbrăcă, după care se îndreptă spre uşă. Odată ajuns în pragul uşii, se întoarse şi-i zâmbi complice lui Beverley.

— Apropo, să ştii că ai avut dreptate. Tricoul meu cu Batman pe el era sub pat. L-am pus în coşul de la baie. Îţi promit că o voi ajuta mâine pe doamna Flemming să facă ordine în camera mea.

După ce spuse acestea, plecă râzând în hohote. Când îşi aminti de conversaţia pe care o avusese în ajun cu Sam, Beverley ridică din umeri. Acesta îi promisese că îi va vorbi lui Kevin despre dragoste şi despre cum se concep copiii, dar după toate aparenţele se ocupase altcineva de asta.

Brusc, o cuprinse râsul. La urma urmei, situaţia era mai degrabă comică. Cu inima uşoară, se ridică din pat. Simţea nevoia de a vorbi cuiva despre neliniştea ei cu privire la grefa lui Kevin şi despre dezamăgirea că nu-i poate dona un rinichi. În mod ciudat, prima persoană la care se gândi fu Sam. Ce rău îi părea că aseară nu se mărginise la o simplă conversaţie cu el. «Ai fi ratat un asemenea sărut?» îi spuse o voce apărută din adâncul fiinţei sale. Beverley preferă să nu răspundă la o asemenea întrebare.

După ce se îmbrăcă, se apropie de oglindă pentru a-şi pune cerceii în urechi şi pentru a vedea cum arată. Ce-ar fi dacă astăzi nu şi-ar strânge părul? N-avea niciun rost să se mai întrebe de unde-i venea această idee. Complimentele lui Sam erau de vină. Imediat, luă o bentiţă şi-şi făcu o coadă de cal. Se parfumă discret după urechi şi la încheieturile mâinilor, după care se uită la ceas. Dacă nu se grăbea, nu va mai avea timp pentru cafea. Stinse lumina şi ieşi din cameră.

În aceeaşi clipă, se auzi soneria. Beverley se încruntă. Nu aştepta pe nimeni. Această vizită nu-i prevestea nimic bun. Să i se fi întâmplat ceva lui Kevin în drum spre şcoală? Cu inima cât un purice, se îndreptă alergând spre uşă şi i se luă o piatră după inimă când îl

recunoscu pe Sam. Avea tricoul şi părul ude, era transpirat, de parcă ar fi alergat până-n vârful dealului pe ploaie.

— Sam! exclamă Beverley. Intră, te rog!

Când intră pe hol, aproape că se clătina datorită durerii atroce pe care-o resimţea între coaste. Această durere îl făcuse să se trezească în plină noapte şi să se-ntrebe dacă nu cumva era vorba de o fractură.

— Bună. bună dimineaţa, murmură el, după ce-şi regăsi cât de cât suflul.

Beverley se îmbrăcase foarte elegant, constată el. Era gata să se ducă la muncă. De fiecare dată când se întorcea aşa, cu părul ciufulit şi ud leoarcă, de la antrenamentul de dimineaţă, Joani ţipa la el. Oare Beverley simţea acelaşi dezgust?

— N-aş vrea să întârzii din cauza mea, spuse el făcând un pas înapoi. Probabil că mi-a stat ceasul. Credeam că e mai devreme.

Beverley zâmbi, neştiind ce să răspundă. Ce voia Sam de la ea?

— Tocmai îmi făceam o cafea. Vrei şi tu? Dar, mai întâi, îţi dau un prosop să te ştergi de transpiraţie.

Când Beverley trecu prin faţa lui, cu ochii închişi, Sam trase adânc aer în piept: mirosea a caprifoi. Oare ce fel de lenjerie intimă purta? După tot ce-i spusese, nu era greu să-şi imagineze.

— Nu te simţi bine, Sam? întrebă Beverley cu nelinişte în glas. După cum arăţi, s-ar zice că te doare ceva.

— Da, coastele. Ieri, am încasat câteva lovituri. Am vrut totuşi să alerg în dimineaţa asta, deşi poate c-ar fi fost mai bine să mă abţin.

— Cu alte cuvinte, viaţa unui sportiv profesionist nu-i chiar atât de uşoară, remarcă Beverley.

Dacă va continua să-i zâmbească aşa, Sam va uita că venise cu gândul de a fi cât mai distant.

— Mai e valabilă invitaţia la cafea? întrebă el, după ce mai făcu un pas înapoi.

Lui Beverley îi dispăru zâmbetul de pe buze. După vreo zece minute, îi aducea o ceaşcă de cafea lui Sam.

— Iartă-mă că te-am făcut să aştepţi atâta.

Cu un prosop în jurul gâtului, Sam îi mulţumi, sprijinindu-se cu coatele de balustradă.

— Poate vrei să te aşezi?

— Nici vorbă! Dacă m-aş aşeza, aş înţepeni şi nu m-aş mai putea întoarce acasă.

— Te duc eu cu maşina.

— Nu, mulţumesc. Sunt ud leoarcă. Ţi-aş murdări bancheta.

Beverley ridică din umeri.

— Dă-mi prosopul, e deja ud. Îţi aduc altul.

Văzând-o cum se apropie, Sam fu cât pe ce să verse cafeaua.

— Nu te apropia atât de mult, protestă el. Dac-am să vărs fără să vreau cafeaua pe tine?

— Oricum, nu vei strica parchetul. Părinţii mei l-au refăcut înainte de a muri într-un accident.

— Holly mi-a spus ce s-a întâmplat. Pesemne că ai suferit foarte mult. Iar viaţa ta s-a schimbat brusc, într-un mod radical.

— Cel mai greu a fost să accept că i-am pierdut. Acum, îl am numai pe Kevin. A trebuit să învăţ multe despre glomerulonefrită.

Sam făcu ochii mari.

— Despre ce vorbeşti? Pare ceva îngrozitor.

— Acesta e termenul tehnic pentru boala de care suferă. Sam se uită gânditor la cafeaua pe care-o ţinea în mână şi păru dintr-odată abătut.

— Aseară, am cam întrecut măsura amândoi. E de înţeles. Sunne îmi spusese că ai primit o veste proastă.

Beverley îşi puse ceaşca pe măsuţă, iar privirea i se pierdu în gol.

— Da, Kevin e dependent de dializa pe care-o face acasă. Ca să-l eliberez, speram că-i voi putea dona un rinichi. Din păcate, analizele au arătat că nu e posibil.

Suspinând adânc, îşi muşcă buzele pentru a nu

izbucni în plâns. Sam îşi puse şi el ceaşca pe măsuţă şi se apropie de ea.

— Haide, curaj! Nu poţi plânge pe umărul meu, pentru că ţi-ai murdări rochia. În schimb, te pot asculta. Care e alternativa?

Mişcată de compasiunea lui Sam, Beverley îşi întoarse privirea spre umerii săi largi. Nu i se mai păreau atât de uzi. Oare cum ar reacţiona dacă şi-ar aşeza capul pe unul dintre ei? De multă vreme nu se mai bizuia decât pe ea însăşi! Prea multă vreme, poate!

— Prefer să nu vorbesc despre asta.

Sam se crispă. Cu toate acestea, dădu aprobator din cap.

— De acord, să schimbăm subiectul. Spune-mi ce făceai la New York. Aveai şi acolo un magazin de lenjerie feminină?

Beverley zâmbi.

— Nu. După absolvirea liceului, am găsit un loc la Luminaire. E o casă de modă specializată în lenjerie feminină.

Nu-i va spune mai multe. Nu dorea să dezvolte subiectul. Sam îşi spusese foarte clar părerea despre creaţiile ei. Nu va mai cădea a doua oară în cursă.

— Mai târziu, mi-am creat propria linie. La început, «Lumină de Femeie» îi aparţinea mamei mele, cu un alt nume. De când mă ocup de Kevin, am preluat afacerea. Suntem amândoi proprietarii magazinului, ca şi ai casei. Când Kevin va împlini douăzeci şi unu de ani, vom împărţi moştenirea. În afară de asta, nu-mi mai fac alte planuri. Prefer să iau lucrurile aşa cum vin.

Ridică din umeri.

— Asta e povestea mea. Acum e rândul tău să-ţi spui povestea vieţii.

Sam sorbi din cafea.

— Nu prea am ce să-ţi spun. Ştii aproape totul.

Beverley îşi umplu din nou ceaşca cu cafea, întrebându-se dacă era înţelept să-i pună lui Sam întrebări cu privire la subiectul care-o interesa cel mai mult: fosta

lui soţie. Ar putea s-o întrebe pe Sunne, dar prefera să fie directă.

— Vorbeşte-mi despre mama lui Holly, Sam. Îmi place să cunosc povestea adolescentelor care asistă la reuniunile mele, pentru a le înţelege mai bine reacţiile.

«Excelent pretext!» îşi spuse în sinea ei.

Sam şovăi. Eşecul căsătoriei sale era un subiect pe care-l aborda întotdeauna cu multă reticenţă. Avea oare ceva să-şi reproşeze? îşi respectase angajamentele, încercase să salveze aparenţele, chiar şi după ce Joani îl părăsise.

— Holly avea doi ani când mama ei ne-a părăsit, pentru a urma o corală la Las Vegas.

— De atât de mult timp?

— Da. N-a trecut bine anul, că ne-am trezit cu ea la uşă, fără o leţcaie şi plângând în hohote. Din cauza lui Holly, nu m-a lăsat inima s-o dau afară.

— O, Sam, îmi pare atât de rău că ţi-am trezit asemenea amintiri!

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze, îi spuse el pe un ton sec. Când Holly a împlinit şase ani, Joani a plecat din nou. De data asta, proprietarul unui club de noapte i-a promis că va face din ea o stea. De atunci, nu mai am nicio veste de la ea. Dar dac-ar mai avea nevoie de mine, nu i-aş trânti uşa-n nas.

Beverley îşi dădu seama că s-ar comporta aşa de dragul fiicei sale. Bănuia că încă o mai iubea.

— Nu prea ştiu ce să spun, Sam.

— Nimic. Tot ce poţi face e să n-o încurajezi pe Holly să devină sclava aparenţelor, ca mama ei.

— Dacă o interesează felul în care arată, asta nu înseamnă că va ateriza pe o scenă! La vârsta ei, vrei mai degrabă să te diferenţiezi de părinţi, nu să-i imiţi.

Sam îşi goli ceaşca dintr-o înghiţitură şi o aşeză pe masă. Părea foarte iritat.

— Să nu te amesteci în relaţia mea cu Holly! Ne înţelegem foarte bine. Nu inventa probleme acolo unde nu există!

Beverley se răţoi la el.

— Credeam că doreai să-ţi dau un sfat. M-am înşelat. De ce-ai mai venit aici?

— Nu mai are nicio importanţă, acum. N-aş vrea să te mai reţin. Ai de lucru.

După ce spuse acestea, ieşi din cameră. Prea uluită de reacţia lui, Bverley avu nevoie de ceva timp să se dezmeticească. După câteva secunde, alergă după Sam şi-i strigă:

— Cine te crezi? Nu cunosc pe nimeni atât de ciudat ca tine!

Trânti şi ea uşa, mândră că a avut ultimul cuvânt. Oare de ce nu-i era la fel de uşor să închidă şi uşa sufletului ei?

*

* * *

În clipa în care Kevin şi fetele se întoarseră, după-amiază, foarte încântaţi că vor asista la meciul de hochei al lui Sam, Beverley căuta cu disperare un motiv pentru a rămâne acasă. Dacă n-ar fi fost vorba decât de ea, i-ar fi spus pur şi simplu lui Sam că Nu, ar fi fost foarte nepoliticos din partea ei.

— V-aţi supăra dacă am lăsa-o pe altă dată, copii? sugeră ea. Am avut o zi epuizantă.

Trei perechi de ochi strălucitori o priviră din creştet până-n tălpi cu stupefacţie. Apoi, toţi trei îşi exprimară indignarea. Beverley îşi lăsă mâinile în jos, cu vinovăţie.

— Bine, bine! Duceţi-vă în maşină.

Cu moartea în suflet, se duse să ia cheile maşinii. Nu mult după aceea, era la volan, în mijlocul a trei adolescenţi vorbăreţi.

— Nu prea ţi-am auzit vocea, Beverley, spuse Kevin după vreo zece minute.

Holly şi Stacy îşi încrucişară privirile în retrovizor cu cea a lui Beverley şi pentru prima oară de la plecare, tăcură. Lui Beverley îi păru rău că lipsa ei de bună dispoziţie era atât de evidentă.

— Trebuie să fiu foarte atentă cum şofez, pentru că

se circulă foarte prost. De-asta nu-mi place să merg în oraş seara.

— Oricum, nu ieşi niciodată în oraş, glumi Kevin. La următoarea răscruce, o faci la stânga.

— Şi când să ies? între miezul nopţii şi ora trei dimineaţa? Şi cum de cunoşti atât de bine împrejurimile?

— Cu tata, mergeam adesea la meciuri.

Beverley rămase mută. Faptul că era furioasă pe Sam nu-i dădea dreptul să se comporte astfel cu fratele şi cu prietenele ei.

— În după amiaza asta, am vorbit la şcoală despre omul primitiv, reluă Kevin.

— Te-ai procopsit, Kevin, îi replică Beverley. Am să-ţi arăt eu cât de primitivă poate fi o femeie, dacă nu-mi arăţi unde să parchez.

— Dar n-ai ochi să vezi? Chiar aici e un loc. Ce de lume! Sunt bucuros că Sam ne-a dat locuri. Altminteri, n-am mai fi putut să ieşim.

Când ajunseră la ghişeu, Beverley aproape că uită cât de supărată era pe Sam. La vederea invitaţiilor semnate de Samurai, fură imediat conduşi în primul rând. La difuzoare se auzeau cântece ritmate, iar o maşină specială refăcea gheaţa înaintea meciului.

Kevin arătă cu degetul o echipă de arbitri care verificau porţile, iar Beverley fu cuprinsă, fără voia ei, de emoţia aşteptării. Deveni mai relaxată, hotărâtă să uite pentru câteva ore de griji. Era pentru prima dată când asista la un meci! Rudele altor jucători o recunoscură pe Holly şi veniră să-i vorbească. Tânăra îi prezentă prietenilor ei. De multă vreme, Beverley nu-l mai văzuse pe Kevin atât de emoţionat şi de fericit.

— Echipa din Vancouver a sosit cu autocarul în după amiaza asta, îi explică el surorii sale, întinzându-i programul.

Beverley se uită cu atenţie la fotografiile jucătorilor şi citi ce se spunea despre ei. Constată cu uimire că majoritatea dintre ei nu împliniseră douăzeci şi cinci de ani. Tatăl lui Holly nu era cel mai vârstnic: un membru al

echipei din Vancouver avea cu câteva luni mai mult decât el. Oricum, dintre toţi, Sam era cel mai chipeş, dar nu va recunoaşte niciodată asta. Holly s-ar grăbi să-l informeze pe tatăl ei, Kevin ar lua-o peste picior, iar Stacy i-ar spune totul lui Sunne.

Muzica se opri brusc, iar Beverley ridică privirea. Echipa din Vancouver fu întâmpinată cu urale de mulţime. Membrii săi aveau costume colorate şi se opriră în centrul terenului. Crainicul sălii anunţă numele fiecărui jucător în uralele suporterilor echipei. După aceea, îşi făcură apariţia cei ai echipei Mets. Uralele suporterilor acestei echipe fură mai puternice decât cele ale echipei adverse.

Când mulţimea se mai linişti, Beverley îşi dădu seama că fiecare dintre jucătorii din Mets purta, în locul crosei de hochei, câte un trandafir delicat. Luminile se stinseră şi deasupra sălii se lăsă o tăcere de mormânt. După aceea, proiectoarele fură aşezate asupra anumitor spectatoare din primul rând, cărora jucătorii echipei Mets le oferiră câte un trandafir.

Lui Beverley îi fu foarte greu să-l recunoască pe Sam în costumul de hochei. Avea doi trandafiri în mână. Lui Beverley începu să-i bată inima cu putere, ca unei puştoaice, iar obrajii i se împurpurară.

Fără a părea să-i remarce prezenţa, Sam îi aruncă o primă floare lui Holly şi o a doua lui Stacy. Privindu-l cum se îndepărtează cu spatele, lui Beverley îi fu teamă că va cădea.

Sam se duse şi luă un alt trandafir din mijlocul terenului şi-şi atinse obrazul cu el. Fanii săi urlau şi, ca mai toate femeile din sală, Beverley era curioasă să vadă cui îi va oferi floarea. Nu-şi făcea iluzia c-ar putea fi ea. Nu se despărţiseră în termenii cei mai buni. Totuşi, dacă Sam ar alege-o, i s-ar umple sufletul de bucurie!

Deodată, antrenorul lui Sam îi făcu semn să se apropie. Sam dădu din cap a dezaprobare. Un val de murmure traversă sala.

Kevin o trase pe sora lui de mânecă.

— Ia uită-te puţin acolo, îi şopti el la ureche.

Îi arătă cu degetul un bărbat şi o femeie care se ridicaseră, în primul rând, la o distanţă de câteva scaune de ei.

— E superbă, nu-i aşa? strigă Kevin cu admiraţie.

E de o frumuseţe răpitoare, cu părul ca văpaia, recunoscu Beverley în sinea ei. Desigur, machiajul era cam strident, după gustul ei, ca şi rochia strălucitoare din mătase. Dar femeia le purta cu un asemenea firesc încât stridenţa trecea pe planul doi. Haina de leopard o făcea de temut.

Cel care o însoţea pe frumoasa spectatoare, un omuleţ pântecos şi chel, era şi el foarte elegant îmbrăcat. Avea pe fiecare deget câte un inel cu sigiliu şi-şi ridica bărbia cu mândrie şi autoritate, ca pentru a compensa faptul că era scund.

Beverley nu le-ar mai fi acordat atenţie, dacă n-ar fi surprins figura lui Sam în timp ce se apropia de peretele de plexiglas, cu trandafirul roşu în mână. Văzând-o pe splendida roşcată apropiindu-se de el şi îmbrăţişându-l, Beverley rămase fără respiraţie. Femeia îi luă trandafirul din mână cu afectare şi-l sărută tandru pe buze.

Beverley făcu tot ce putu pentru a-şi ascunde tulburarea. Dar cum să facă să nu mai audă strigătele şi urletele dezlănţuite ale fanilor Samuraiului? începură toţi să dea din picioare, cerând un al doilea sărut.

Apoi, dintr-odată se făcu din nou linişte. Ţeapănă, Beverley îi văzu pe cei doi cum îl însoţesc pe Sam în mijlocul gheţii, la antrenorul lui. Fără a-şi da prea bine seama de ce, înţelese că bucuria acelei zile şi a celor ce vor veni îi fusese luată.

— Cine-o fi? murmură Kevin.

— Habar n-am! Dar doamna Leopard se pare că-l cunoaşte bine pe Sam.

— Iar asta nu prea-i convine lui Sam, după părerea mea, observă Kevin.

Beverley se întoarse aproape instantaneu spre Holly, de parcă ar fi simţit că răspunsul se afla la ea. Nedezlipită de pe scaunul ei, Holly de-abia mai respira.

— Holly? spuse ea.

Pentru că adolescenta continua să privească drept în faţă, Beverley o luă de mână.

— Ce se-ntâmplă?

Buzele lui Holly prinseră a tremura. Se aruncă la gâtul lui Beverley şi îi şopti:

— Femeia aceea, care a luat trandafirul de la tata. seamănă foarte mult cu o fotografie a mamei mele, pe care-o avem acasă. N-are cum să fie ea, nu-i aşa, Beverley? N-are cum să fie mama mea!

Capitolul 1

Beverley îşi ţinu răsuflarea atât de mult timp, încât avu senzaţia că se sufocă. Holly se înşela. O mamă, chiar şi nedemnă să poarte acest titlu, nu putea să-şi ignore fiica într-un asemenea mod. Ca prin vis, Beverley îl auzi pe prezentator invitând pe toată lumea să se ridice pentru intonarea imnului naţional.

Când se făcu tăcere, Beverley îşi veni în fire şi-şi îndreptă privirea spre roşcată şi spre cel care o însoţea. Vorbeau cu antrenorul echipei Mets ca unui vechi prieten. Puţin mai departe de ei, Sam părea. Lui Beverley îi era peste putinţă să spună cum arăta.

— Nu-ţi face griji, Holly. Totul va fi bine, îi şopti ea la ureche. Dacă tatăl tău aştepta vizita mamei tale, ţi-ar fi spus.

Dar nimic nu era mai puţin sigur decât asta. Antrenorul părea că e în stare de orice în faţa oaspeţilor săi neaşteptaţi. Iar femeia mângâia floarea, fără a-l slăbi pe Sam din ochi.

Ceva mai liniştită, Holly strânse mâna lui Beverley şi nu-i mai dădu drumul. În acea clipă, Beverley îşi încrucişă privirea cu cea a lui Sam. Se uită adânc în ochii lui, dar fu nevoită să-şi plece privirea, năucită de îndoiala şi de nesiguranţa acestuia.

Meciul începu. Beverley şi Holly nu-l urmăreau decât din când în când. Din fericire, Kevin nu păru să remarce nimic din tulburarea lor. La fel stăteau lucrurile şi cu Stacy. După prima repriză, scorul era egal. Beverley se uita

pentru a nu ştiu câta oară cu coada ochiului la doamna Leopard, din ce în ce mai convinsă că era vorba despre fosta soţie a lui Sam. Ce însemna întoarcerea ei pentru Sam? Sau pentru Holly? Dar pentru ea? Presimţea că se vor petrece lucruri grave. De fapt, era mai mult decât sigură de asta.

— Vă e sete? întrebă Kevin.

Stacy se ridică imediat.

— Merg cu tine. Vii şi tu, Holly?

Aceasta clătină din cap, iar Beverley răspunse în locul ei.

— Am impresia că ne pregăteşte ceva. Aduceţi-i o coca.

După ce plecară Kevin şi Stacy, Beverley se întoarse spre

Holly.

— Poate că te înşeli. Fotografia mamei tale nu e foarte recentă.

Dar Beverley vorbea fără convingere. O asemenea femeie nu putea fi uitată atât de uşor. Şi apoi, de ce i-ar fi făcut ochi dulci lui Sam?

Holly tăcea, făcându-se din ce în ce mai mică. Beverley era atât de supărată pe Sam, încât l-ar fi scuturat ca pe un pom. Chiar atât de nemilos să fie?

La puţin timp după reluarea meciului, Beverley primi un mesaj de la Sam. Îi explica, pe scurt, că ar fi dorit să-i invite la restaurant după terminarea meciului, dar că intervenise ceva neaşteptat, iar lucrul acesta nu mai era cu putinţă. Oare Beverley putea s-o lase pe Holly la familia Evans?

Beverley împături biletul şi-l puse în buzunar, înainte de a-i comunica mesajul primit de la Sam lui Holly. Aceasta spuse:

— Mă nelinişteşte tata! Joacă prost în seara asta. Simt că se întâmplă ceva.

Beverley se simţi cuprinsă de furie, gândindu-se că Sam habar n-avea cât de mult suferea fiica lui. Din fericire, bucuria lui Kevin compensa consternarea celor două.

— Meciul a fost super, spuse el în timp ce se urca în maşină.

— Super? Tatăl meu a stat mai mult de jumătate din meci în defensivă.

— Uiţi că echipa Samuraiului de-abia s-a format.

Holly se întoarse spre Beverley.

— A spus măcar de ce nu poate veni cu noi în seara asta?

— Din păcate, nu! răspunse aceasta în timp ce răsucea cheia în maşină.

— În orice caz, reluă Kevin cu o sclipire în privire, tatăl tău e cel mai bun. Un adevărat artist!

— Un artist? strigă Stacy, strâmbând din nas. Eu cred că sportul ăsta e foarte violent.

— Asta pentru că eşti o încuiată la minte! se indignă Kevin.

— Ajunge! încercă să-i potolească Beverley. Ce-ar fi să vorbim despre altceva? Echipa Mets a pierdut. N-are niciun rost să răsucim cuţitul în rană.

Dar Kevin se încăpăţână şi continuă:

— Nu mi-ai spus că echipa are un nou proprietar, Holly. La pauză, numai despre asta se vorbea. Doar nu crezi că noul proprietar e bărbatul acela pleşuv care o însoţea pe femeia aceea frumoasă?

Deloc interesată de subiect, Holly se mulţumi să ridice din umeri, iar Beverley profită de acest moment pentru a aduce vorba despre altceva.

— Holly, era stabilit să stai peste noapte la Stacy?

— Habar n-am! De fiecare dată când trebuie să mă duc a doua zi la şcoală, tata vrea să dorm acasă. Nu mai înţeleg nimic.

În schimb, Beverley înţelegea foarte bine. Putea să pună prinsoare că Sam va rămâne treaz peste noapte. Ba mai mult, va avea parte de o companie frumoasă.

— Oricum, îţi mulţumesc, Beverley, spuse Stacy. E nostim să mai ieşi în oraş şi cu altcineva, în afară de proprii părinţi. M-am distrat de minune.

— Şi eu îţi mulţumesc, spuse şi Holly, fără prea multă

convingere.

— Pentru puţin, spuse Beverley, ridicând din umeri.

Când maşina se opri în faţa casei lui Stacy, Sunne le făcu semn cu mâna de la geam. Stacy se duse repede la ea pentru a-i povesti cum au petrecut. Beverley şi Holly îşi luau rămas-bun.

— În mod sigur, tata va trece mâine pe la magazin, spuse Holly. Pleacă în cantonament cu echipa mâine şi n-a adus încă adeverinţa semnată.

Din ce în ce mai abătută, Holly se întoarse spre Kevin şi-i spuse:

— Pe mâine, la ora de algebră!

Lui Beverley nu-i pica deloc bine că va trebui să dea iar ochii cu Sam. Holly se îndepărtase deja când îi veni în minte o soluţie şi mai bună. Se aplecă imediat deasupra geamului şi zise:

— De fapt, Holly, poţi să-i spui tatălui tău că-i poate lăsa formularul semnat lui Sunne.

Dar Holly intră în casă fără să se întoarcă şi Beverley trase concluzia că nu o auzise.

— Hei, Beverley! Sunt obosit, se plânse Kevin. Mergem acasă?

— Iartă-mă, dragule! îi spuse ea pornind maşina. E adevărat că pentru tine e târziu. Păcat! O să-i telefonez mâine dimineaţă lui Sunne. Poate rezolvă ea problema cu Sam. Îl va scuti de un drum până la noi.

— Mă întreb cât va sta plecat, zise Kevin, încercând să-şi înăbuşe un căscat. Ştiai că au un jaccuzzi pe şlep? Sam spune că, dacă doctorul îmi dă voie, pot să mă duc să văd cum e.

Pe Beverley nu o lăsă inima să-i spună că, dacă femeia îmbrăcată cu haină de leopard e fosta lui soţie, se vor schimba multe lucruri. Şi nu prea avea de ce să-şi facă astfel de planuri.

A doua zi dimineaţă, Beverley se trezi foarte agitată. Ceasul sunase de mult. Ducându-se să-l vadă pe Kevin, îl găsi întins în pat, cu febră şi cu privirea tulbure. Beverley ştia că starea lui se datora faptului că rămăsese treaz până

târziu în noapte, dar se simţea totuşi vinovată. Doctorul Low o prevenise: pentru Kevin, un efort cât de mic putea avea consecinţe nefaste. De ce Dumnezeu nu fusese mai fermă şi nu refuzase această ieşire în oraş?

— Astăzi nu te duci la şcoală, spuse ea după ce-i luă temperatura. Mă duc să-l sun pe medic să-mi spună ce antibiotic să-ţi dau. După câte ştiu, nu mai avem niciunul în casă. Îţi voi cumpăra în pauza de masă.

Kevin îngăimă ceva.

— Ai putea să-i telefonezi lui Holly pentru a o ruga să-mi aducă şi mie temele pentru mâine?

— De ce pe Holly? De obicei, Stacy se ocupă de toate astea.

— Da, dar am mai multă încredere în Holly. Notiţele ei sunt mai clare, iar ea nu strâmbă din nas din orice.

— Bine, am să încerc să-i transmit lui Holly rugămintea ta, înainte ca Sunne să le ducă la şcoală. Dar tatăl ei pleacă în cantonament azi şi poate că au alt program pentru diseară.

— Am să aflu dacă-i aşa!

Beverley nu dorea deloc să încurajeze prietenia dintre Kevin şi Holly pentru că nu voia să mai aibă de-a face cu tatăl acesteia. Aprobă, deci, fără tragere de inimă.

— Cum vrei! Am s-o sun după ce îi voi vorbi doctorului Low.

Nici nu apucă să pună bine mâna pe telefon, că acesta şi începu să sune.

— Sper să nu fie doamna Flemming, să-mi spună că nu poate veni astăzi, spuse ea ridicând receptorul cu un suspin. Alo?

— Beverley? Sam la telefon. Nu te-am trezit, nu-i aşa?

Beverley deveni dintr-odată foarte încordată.

— Nu, de obicei mă trezesc dis-de-dimineaţă. Tu, în schimb, cum se face că te-ai trezit atât de devreme, după meciul de aseară? Totul e în regulă?

Ce să-i răspundă? se întrebă Sam. Că avea dureri groaznice la spate? Că se gândise la ea toată noaptea şi de

aceea nu putuse să doarmă? Se simţea oare contrariată că nu primise un trandafir aseară, aşa cum se simţea el pentru că nu reuşise să i-l ofere? Oare din această pricină era atât de distantă cu el, sau totul nu era decât o plăsmuire a minţii lui?

— Rămăsese să mergem să mâncăm hamburgeri după meci, dar Doug Lovell m-a lovit atât de rău, încât medicul a fost nevoit să mă panseze. După terminarea acestei operaţii, era deja foarte târziu pentru copii. Dar, chiar dacă nu s-ar fi întâmplat asta, tot n-aş fi putut veni, adăugă el, şovăind în mod voit.

Beverley crezu că e mai nimerit să nu pună nicio întrebare.

— Aş vrea să luăm masa împreună în seara asta, reluă Sam. Doresc să-mi iau revanşa pentru ce s-a întâmplat aseară.

— Nu e cu putinţă, Sam. Kevin e bolnav.

— E Samuraiul? întrebă Kevin, uitând brusc de febră. Spune-i că mi-a plăcut felul în care a jucat.

— Sper că nu s-a îmbolnăvit tocmai aseară, se plânse Sam. Dacă vrei, vă aduc ceva de mâncare.

Beverley schimbă subiectul.

— N-am timp să stau acum de vorbă, Sam. Doamna Flemming bate la uşă, iar eu sunt deja în întârziere. Trebuie să iau legătura şi cu Holly pentru a o ruga să treacă pe la Kevin după ce iese de la şcoală pentru a-i lăsa şi lui temele.

— Te duci degeaba. Am adus-o pe Holly acasă pe la miezul nopţii. Am să-i transmit rugămintea lui Kevin. Cum rămâne cu prânzul?

— Eşti foarte drăguţ, dar la prânz trebuie să mă duc la laborator.

— Dacă te pot ajuta cu ceva, sună-mă!

Felul deschis în care-i vorbi o emoţionă pe Beverley, care pentru o clipă nu mai ştiu ce să spună.

— Alo, mai eşti pe fir? întrebă el cu uimire în glas.

— Dai dovadă de foarte multă mărinimie, Sam. Dar astăzi pleci, iar eu n-aş vrea pentru nimic în lume să

întârzii din cauza mea. Acum, sunt nevoită să închid. Încă o dată, îţi mulţumesc pentru seara petrecută împreună.

Sam puse receptorul în furcă agale, înţelegând că nu avea niciun rost să mai insiste. În mod sigur, Beverley era supărată pe el din pricina trandafirului. Nu înţelesese că şi el era la fel de contrariat ca şi ea? Cu greu se abţinu să nu spună câteva cuvinte fără perdea la adresa lui Joani, pentru că apăruse iar în viaţa lui ca din senin. Ultima cucerire a fostei lui soţii şi-a manifestat subit dorinţa de a cumpăra o echipă de hochei. Iar Joani era probabil în al nouălea cer că o cumpărase tocmai pe cea la care juca el.

Sam îşi aruncă privirea asupra lui Holly care mânca liniştită în bucătărie. În acea dimineaţă, Sam îi vorbise mai bine de o oră despre Joani. Holly n-a spus nimic, mulţumindu-se să încuviinţeze din cap din când în când. Oare la ce se mai puteau aştepta din partea lui Joani?

Se făcuse deja unsprezece, iar Beverley nu găsise pe nimeni care să-i ţină locul cât timp va lipsi. Din magazin, auzi soneria. «Fir-ar să fie!» murmură ea. Un client! Tocmai acum când se pregătea să închidă. Doctorul Low fusese cât se poate de clar: avea nevoie de testele de laborator înainte de miezul zilei.

— Puteţi să vă uitaţi, sosesc imediat! strigă ea.

— Parc-ar fi o reluare a scenei din prima zi.

Beverley ar fi recunoscut această voce dintr-o mie.

— Sam! exclamă ea.

— Pari copleşită!

— N-am găsit pe nimeni care să-mi ţină locul o oră. Va trebui să închid.

— Ţi-aş ţine eu locul, dar nu mă pricep deloc la lenjeria intimă feminină.

Beverley păru că se îndoieşte de asta.

— Rămâne de văzut!

— Din punct de vedere comercial, dacă înţeleg eu bine! o tachină Sam.

— Bine, am înţeles, spuse Beverley, dând semne de nerăbdare. Îmi pare rău, dar timpul trece, iar eu mă văd nevoită să te dau afară. Sau poate vrei să cumperi ceva?

— Dac-ai vinde cămăşi din lână cu mâneci lungi, aş fi luat una pentru mama, glumi el, apropiindu-se şi mai mult de ea. Nu peste mult timp e ziua ei.

Beverley îşi ridică privirea.

— Le plâng pe femeile care trăiesc în jurul tău.

Pentru o clipă, i se păru că vede în privirea lui Sam o sclipire. Apoi, îl luă de braţ şi-l conduse spre ieşire.

— Gata cu gluma. Am să te duc la destinaţie. Vom profita de acest timp pentru a sta de vorbă. Vreau să-ţi spun câteva lucruri despre Holly.

Beverley vru să-l refuze, dar renunţă când Sam rosti numele lui Holly. Un bărbat care săruta atât de bine nu va rămâne mult timp burlac. Ruşinată de ceea ce-i trecea prin minte, roşi.

— Bine, dar trebuie să dau mai întâi pe acasă. Îşi spun de pe acum că n-am timp pentru masă. De acord?

— La ordinele tale, căpitane!

Zâmbi, în timp ce-i ţinea uşa deschisă lui Beverley, care-şi căuta cheile. Ceaţa de dimineaţă se transformase în ploaie măruntă şi fură nevoiţi să alerge până la maşină.

Pe drum, Beverley i se adresă lui Sam:

— Treci direct la subiect, Sam. N-am vreme de pierdut.

— Bine. Mai întâi, trebuie să ştii că voi lipsi trei săptămâni, iar Holly va sta la familia Evans în această perioadă. Mi-ar plăcea să ştiu că vine să-ţi dea o mână de ajutor la magazin, după ce iese de la şcoală. Poate aranja marfa în vitrină, deschide pachetele sau şterge praful. Tu alegi. Îţi voi da, în schimb, o sumă de bani.

Cu buzele întredeschise, Beverley îl măsură din priviri.

— Sam, în mod legal nu are voie să muncească. Trebuie să fi împlinit cincisprezece ani pentru aşa ceva.

— De fapt, e vorba mai degrabă de baby-sitting, de vreme ce eu te plătesc. Nu mi-ai spus tu că lui Holly i-ar plăcea să facă schiţe? Şi că ţi-ai lua pe cineva la magazin, dacă ţi-ai permite?

Sam opri maşina în faţa casei lui Beverley. Aceasta îşi

desfăcu centura de siguranţă şi se dădu jos din maşină.

— Aşa e! Dar asta nu rezolvă problema lui Holly. Trebuie să mă grăbesc. Mai vorbim despre asta când mă întorc.

— Ai dreptate. Du-te! Altminteri, o să te uzi până la piele.

În timp ce se îndepărta, Sam se întrebă dacă va avea vreodată curajul să-l întrebe pe Sam despre doamna Leopard. Îşi dorea foarte mult să ştie dacă e vorba despre mama lui Holly. Dar nimic nu-i dădea dreptul să-i pună astfel de întrebări lui Sam, îşi zise în sinea ei, închizând uşa de la intrare.

În pofida hotărârii luate, nici nu apucă bine să-i arate lui Sam adresa la care trebuia să ajungă, că se şi pomeni spunând:

— Roşcata aceea superbă căreia i-ai dat trandafirul aseară e fosta ta soţie, nu-i aşa?

Sam frână brusc. Cineva claxonă cu furie în urma lui. După ce trecu peste acest moment de panică, porniră din nou la drum.

— Mai întâi, trebuie să-ţi spun că nu i-am dat eu trandafirul, ci ea l-a luat. Nu ştiu cum ai aflat că e vorba de Joani, dar sosirea ei în oraş nu-mi schimbă cu nimic planurile.

Avu curajul să se întoarcă şi s-o privească pe Beverley în ochi.

— Joani nu e interesată decât de mine, nu şi de fiica ei. Holly ţine mult la tine, Beverley. Vorbeşte peste tot de tine. Mi-ar plăcea să petreacă mai mult timp prin preajma ta. Are nevoie să se identifice cu femei echilibrate, femei cu valori solide.

Lui Beverley i se tăie răsuflarea. Sam tăcea de ceva timp când îşi dădu seama că ajunseseră la prima destinaţie. Îşi recăpătă cumpătul cât putu de repede.

— Îţi propun să reluăm această discuţie în drumul spre farmacie, declară ea, prea fericită că pleacă de lângă el.

Când se întoarse la maşină cu reţeta în mână, Sam o

întâmpină cu zâmbetul pe buze. Un miros îmbietor de friptură de pui şi de cartofi prăjiţi se răspândise în maşină, iar asta îi trezi lui Beverley amintiri frumoase. Îşi aminti duminicile petrecute în familie pe când era copilă şi pentru o clipă emoţia care o cuprinse fu atât de mare, încât aproape că o podidiră lacrimile. În timp ce o aştepta, Sam avusese inspiraţia să treacă pe la un restaurant şi să ia ceva de mâncare. Stăpânindu-şi cât putu de bine tulburarea, încercă să lege câteva cuvinte.

— Sam. Începu ea, cu reproş în glas.

— Înainte de a spune ceva, te anunţ că nu-ţi vei pierde timpul. Îmi pare rău, dar aromele ademenitoare care plutesc peste tot au devenit o adevărată tortură.

Simţind că a fost iertat, Sam porni maşina.

— Să ştii că trebuie să te hrăneşti. Dacă ţii regim, greşeşti.

Arătându-i lui Sam adresa farmaciei, Beverley se întrebă dacă nu-i făcuse indirect un compliment cu privire la siluetă. Neştiind ce să-i răspundă, deschise pachetul şi scoase două şerveţele. Unul i-l dădu lui, pe celălalt îl păstră pentru sine.

— Ştiam eu că n-ai să rezişti, o tachină el, parcând maşina puţin mai departe de adresa indicată. Dă-mi mie reţeta să o duc. În timp ce o pregătesc, noi luăm prânzul.

Când se întoarse, Sam păru nedumerit.

— Farmacistul ţinea morţiş să ştie cine eram şi de ce venisem cu reţeta în locul tău. Ce indiscreţie!

— Aici toată lumea cunoaşte pe toată lumea. Sper că i-ai explicat că nu suntem decât prieteni. Nu mi-ar plăcea să se bârfească pe seama noastră.

— De ce? Cred c-ar fi trebuit să-ţi pun această întrebare mai demult: Există cineva în viaţa ta?

Beverley îşi simţi inima bătând cu putere.

— Nu.

— De necrezut. Pesemne că bărbaţii de pe-aici sunt cu toţii legaţi la ochi.

Se uită să vadă cât e ceasul.

— Cred că e gata.

— Mă duc eu. Completez un cec. Îmi vei înapoia banii după aceea. Vreau să termini de mâncat înainte de a porni din nou la drum. Ne-am înţeles?

Beverley roşi.

— Cei din familia Powell nu acceptă pomană.

— Voi scădea această sumă din banii pe care trebuie să ţi-i dau pentru Holly.

După ce-i duse medicamentul lui Kevin, Sam o conducea pe Beverley la magazin.

— O voi suna pe Holly în fiecare după-amiază pe la ora cinci, spuse Sam. Dacă aştept până la terminarea meciului, s-ar putea să n-o mai găsesc trează. Iar tu mi-ai putea spune dacă lucrurile merg bine. Dacă eşti de acord, evident.

Beverley scoase o carte de vizită din geantă şi i-o întinse.

— Sunt de acord. Holly şi cu mine ne înţelegem foarte bine.

— «Lumină de femeie», murmură Sam, citind de pe cartea de vizită. N-am niciun interes s-o las prin vestiar, dacă vreau să nu fii asaltată de telefoane.

Cu un zâmbet în colţul gurii, Beverley ridică din umeri şi deschise uşa maşinii.

— Îţi mulţumesc pentru că ai mers cu mine, Sam. Călătorie plăcută!

În timp ce se pregătea să coboare din maşină, Beverley simţi cum Sam îi pune mâna în jurul gâtului…

— De două zile visez că te sărut, şopti el, apropiindu-se din ce în ce mai mult de Beverley.

Luată prin surprindere, aceasta se lăsă dusă de emoţia momentului. Când buzele lui Sam le atinseră uşor pe ale sale, înţelese că aşteptarea acestui sărut o făcuse să rămână trează o bună parte din noapte. Apoi, se întrebă cum de Joani putuse să părăsească un astfel de bărbat. În cele din urmă, nu se mai gândi la nimic, abandonându-se acestui sărut pătimaş.

Acest moment nu se prelungi prea mult, deoarece se auzi un claxon în urma lor. Dintr-o săritură, fiecare îşi

reluă poziţia firească. Erau atât de tulburaţi, încât aveau senzaţia că inima le sărea din piept.

— Sam, eu.

Îşi muşcă buzele, ca pentru a-şi ascunde neliniştea care o năpădea.

— O, Doamne! Beverley, nu face asta, o rugă el, atingându-i uşor buzele cu vârful degetului mare.

Punându-şi mâinile pe volan, ca pentru a nu fi din nou ispitit s-o sărute pe Beverley, o auzi cum îşi ia geanta şi coboară din maşină.

— Crede-mă, n-am plănuit absolut nimic, se scuză el.

O rafală de vânt închise uşa maşinii în urma ei.

— Eu. aventurile nu sunt stilul meu, spuse ea cu gravitate. Sunt o persoană cu responsabilităţi.

Aceste vorbe îl făcură pe Sam să-şi piardă cumpătul.

— Chiar aşa? După câte ştiu, nu ţi-am cerut nimic. Şi, dacă nu ştiai, lucru de care mă-ndoiesc, nu sunt în trecere. Am cumpărat un apartament, pentru că vreau să rămân.

Se măsurară din priviri până ce apăru o maşină şi opri în faţa magazinului. Din ea ieşiră patru femei vesele.

— Am nişte cliente, Sam. Trebuie să plec.

— Un ultim lucru, Beverley! Mă întorc peste trei săptămâni. Atunci te voi invita la restaurant să luăm cina. Vom avea timp să clarificăm lucrurile. Nu poţi nega atracţia care există între noi, după cum nici eu n-o fac. Pe curând, Beverley!

Tânăra femeie urmări din priviri maşina care se îndepărta. După aceea, îşi salută clientele. Toate patru o bombardară cu întrebări. Cine era bărbatul acela seducător?

— Un vechi prieten al lui Paul Evans, pe care-l puteţi întâlni la petrecerea de Halloween. Înainte de a răspândi fel de fel de zvonuri pe seama noastră, vă spun şi vouă ce i-am spus şi lui Sunne: n-am timp de pierdut cu aventurile. Fiica lui Sam Court este o prietenă de-a lui Kevin. Asta-i tot. Ne-am înţeles?

— Desigur, Beverley! exclamară ele în cor, zâmbindu-şi cu subînţeles.

Beverley scrâşni din dinţi. Slavă Domnului că Sam va fi plecat pentru o perioadă de timp din oraş.

Capitolul 8

Sam bătu de trei ori în uşa deschisă şi intră în încăpere.

— Covington? Am venit să te rog să-mi împrumuţi şi mie telefonul. E atâta vacarm în sala de oaspeţi că nici măcar tonul nu-l aud.

Antrenorul clătină din cap, privindu-l pe Sam cu insistenţă.

— Ai probleme acasă? Săptămâna asta, ai stat toată săptămâna cu receptorul la ureche.

— Nu, nici vorbă. Pur şi simplu îi telefonez fiicei mele o dată pe zi pentru a mă asigura că totul e în regulă. Vă voi plăti contravaloarea acestor telefoane, dacă asta vă macină.

Sam nu se afla în cele mai bune raporturi cu antrenorul. Nu era un secret pentru nimeni că acesta din urmă nu-şi dorea decât jucători tineri şi agresivi pentru echipă. Sam se simţea în plus, dar nu-i păsa de asta. Până una alta, era nevoit să lucreze sub conducerea acestui domn. Se va mai gândi dacă va mai juca pentru această echipă după terminarea contractului sau va renunţa.

— Fiicei tale, zici? Măi să fie! spuse Covington cu năduf, părăsind încăperea fără prea multă tragere de inimă. Ai grijă să nu stai o veşnicie. Îţi amintesc de meciul care urmează. Şi, fiindcă tot veni vorba, a sunat noul proprietar adineauri. Vrea fotografii pentru presă şi te-a ales pe tine.

Iată că problemele începuseră deja, îşi spuse Sam, scoţând un suspin.

— Mi se pare că v-am spus că nu doresc să-i întâlnesc pe acei oameni. Adresaţi-vă lui Roger.

Covington dădu semne de nerăbdare.

— Îmi pare rău, dar pe tine doreşte să te vadă în compania noii sale cuceriri. Se pare că o cunoşti foarte bine, nu-i aşa? O asemenea propunere nu se refuză.

— Eu o refuz. Acum, vă rog să părăsiţi încăperea.

Acest telefon e privat.

Antrenorul se încruntă.

— Dac-aş fi în locul tău, Court, m-aş comporta altfel. Nimeni nu e de neînlocuit. Iar proprietarul nu vrea să fie contrazis. Îţi dau un sfat: gândeşte-te bine înainte de a face sau de a spune ceva.

După ce spuse acestea, ieşi trântind uşa după el.

În clipa aceea, Sam ar fi lăsat totul baltă fără niciun regret. Dar nu putea să acţioneze sub impulsul momentului. Trebuia să se gândească la Holly. Iar acum, şi la Beverley.

— Magazinul «Lumină de Femeie», bună ziua!

Inima începu să-i bată cu putere la auzul acestei voci fermecătoare. Se aşeză pe marginea biroului pentru a sorbi fiecare vorbă rostită la celălalt capăt al firului.

— Bună ziua, şopti el.

— Tu eşti, Sam? Ai sunat mai devreme. Te aud foarte prost. Cred că din cauza furtunii. Pe aici e o vreme de câine.

Sam zâmbi. Ce grozav ar fi fost ca unica lui preocupare în acest moment să fie starea vremii.

— Meteorologii o acuză pe zâna Carabosse pentru vremea asta urâtă de Halloween, glumi el. Se pare că-ţi faci un costum trăsnet cu această ocazie. Ţii morţiş să ne laşi fără respiraţie, nu-i aşa?

Beverley izbucni în râs. Dacă ar închide ochii, Sam şi-ar putea-o lesne imagina cu buzele întredeschise şi cu pleoapele plecate. «Gândeşte-te la altceva, bătrâne. Mai sunt două săptămâni până o vei revedea.»

Beverley redeveni serioasă.

— De vreme ce m-ai sunat, înseamnă că personalul de la hotel a uitat să-ţi comunice mesajul lui Holly. Pentru a sărbători prima zi a cursului meu, una dintre mame le-a invitat pe toate la cinema. Sunne s-a dus şi ea cu ele. Spune-mi, la ce oră te-ar putea suna Holly?

Întrucât Sam tăcea, Beverley fu cuprinsă de nelinişte.

— Te deranjează că am lăsat-o să se ducă la film?

— Nu. Pur şi simplu mă simt singur, departe de voi.

— Singur? Nu aşa păreai în fotografia pe care-am văzut-o în ziar. Ştii, aceea făcută pe aeroportul din Philadelphia. Frumoasa blondă cu fustă scurtă se străduia foarte mult să te facă să te simţi binevenit.

— O, Doamne! E doar o poză, ştii asta la fel de bine ca şi mine.

Beverley îşi ţinu răsuflarea, dar Sam nu mai spuse nimic.

— Să ştii că lui Holly i-au plăcut foarte mult florile de la tine, reluă ea. Îţi va mulţumi chiar ea. Era foarte emoţionată că i le-ai trimis la primul curs la magazin.

Cum Sam continua să tacă, Beverley îşi pierdu răbdarea.

— Presupun că telefonul ăsta te costă o avere, Sam. Ce să-i transmit lui Holly?

Sam suspină adânc.

— Spune-i mai întâi că trandafirii sunt pentru tine. Să nu-mi spui că n-ai citit cartea de vizită care-i însoţea.

Beverley nu-i replică nimic, aşa încât acesta fu nevoit să continue.

— În seara meciului, al treilea trandafir era pentru tine, Beverley. A doua zi dimineaţă, Holly m-a întrebat de ce nu ţi-am oferit şi ţie unul, cum am procedat cu Stacy şi cu ea. Sunne mi-a spus imediat că-ţi plac trandafirii galbeni. Acest buchet pe care l-am trimis la magazin şi pe care l-a luat Holly, îţi era destinat ţie.

Preţ de câteva clipe, legătura telefonică era atât de slabă încât lui Sam îi fu teamă că se va întrerupe.

— Beverley?

— Sunt aici. Sam, nu pot să-i spun lui Holly că acei trandafiri erau pentru mine. Ar fi foarte dezamăgită. Încearcă să înţelegi! Ştii, îi e dor de tine.

În clipa aceea, uşa se deschise. Sam îşi înăbuşi un gest de exasperare. Oare şi ei îi era dor de el?

Un coechipier îşi vârî capul prin uşa întredeschisă.

— Covington dă semne de nerăbdare.

— Mai am puţin şi termin, Mike! mormăi Sam.

Blestemând în gând distanţa care-l separa de

Beverley.

Sam îl auzi pe colegul lui părăsind camera.

— Nici nu ştii cât de plăcut e să stai de vorbă cu o persoană pentru care fericirea fiicei mele e mai importantă decât propria fericire.

Sam ar mai fi zăbovit asupra acestui aspect, dar îi era teamă că nu va găsi cuvintele potrivite unei asemenea situaţii. Asta se datora fără doar şi poate faptului că nu mai întâlnise până atunci o femeie atât de puţin egoistă şi atât de sinceră ca Beverley.

— Am să-ţi trimit mâine alţi trandafiri, îi făgădui el.

Beverley spuse ceva, dar legătura părea că se întrerupe din nou. Sam închise ochii şi se gândi că nu era deloc uşor să spună ceva frumos, mai ales la telefon.

— O căruţă de flori, preciză el.

— Sam, ştii bine că nu-mi datorezi nimic! Mă plăteşti pentru ca Holly să mă ajute la magazin. Trandafirii sunt scumpi.

Lui Sam i se strânse inima. Beverley dădea semne că nu înţelege. În acea clipă, antrenorul deschise uşa.

— Court, gata cu vorbăria!

Sam îşi pierdu cumpătul şi explodă.

— Pleacă de-aici, Covington! spuse el.

Zicând acestea, îi întoarse spatele şi, recăpătându-şi calmul, continuă conversaţia:

— Beverley, trebuie să închid. Mâine vei fi la magazin, nu-i aşa?

— Holly şi-a făcut planuri pentru sfârşitul de săptămână cu familia Evans. Sunt sigură că vei reuşi să vorbeşti cu ea mâine dimineaţă, dacă vei telefona familiei Evans.

— Court! spuse cu nerăbdare în glas Covington.

— Bine, spune-i lui Holly că voi suna mâine. Dar nu vei putea să fugi la nesfârşit, Beverley. Cât de curând, vom sta de vorbă. Îţi promit.

Închise telefonul aproape cu furie, îşi luă mănuşile, crosa şi ieşi din încăpere fără a catadicsi să se uite la antrenorul care făcea spume. Însă asta nu-l împiedică să

prindă din zbor replica acestuia din urmă adresată unui ziarist care trecea pe acolo:

— Priviţi-l cu atenţie pe Samurai în seara asta! După cum arată, se pare că nimic nu-i va sta în cale. Are probleme sufleteşti.

Sam simţi cum fiecare dintre muşchii feţei i se contractă, dar în acea clipă arbitrul fluieră începutul meciului. Prefera să-şi canalizeze toate gândurile şi toată energia asupra meciului.

Sâmbătă dimineaţă, Beverley se trezi devreme cu intenţia de a face inventarul. O cafea şi cititul ziarului erau gesturi pe care nu şi le permitea decât la sfârşit de săptămână. Totuşi, în acea sâmbătă ar fi fost mai bine dacă s-ar fi abţinut.

Prima pagină îi atrase imediat atenţia: «După spusele noului proprietar al echipei Mets, protejata lui e înnebunită după hochei. Sau mai e îndrăgostită de un jucător anume, fostul ei soţ?»

Beverley fu cât pe ce să se-nece. Nu era nicio îndoială: Joani Court era cea care-şi punea capul pe umărul Samuraiului. Desigur, acesta era încruntat, dar poate că această stare se datora durerilor de spate pe care le acuza în ultima vreme. Iată cum se manifesta aşa-zisa aversiune a lui Sam pentru femeile fatale! Putea să pună acelaşi preţ pe vorbele sale ca şi pe cele ale lui Anthony. O tristeţe nesfârşită puse stăpânire pe Beverley.

Soneria telefonului puse capăt acestor gânduri negre.

— Alo, Sam?

— Beverley Powell? Doctorul Low la telefon.

Beverley se simţi dezamăgită şi uşurată în acelaşi timp.

— Ce surpriză plăcută!

— Ei bine, pentru cineva care a sunat sâmbătă dimineaţă atât de devreme, mă primeşti cu mult entuziasm! spuse cu ironie în glas medicul. Fii liniştită, nu te voi dezamăgi! Se pare că s-a găsit un rinichi pentru Kevin.

Beverley se prăbuşi pe un scaun cu răsuflarea tăiată şi aslatată de o mulţime de întrebări.

— Dar cu lista de aşteptare cum rămâne? reuşi să întrebe în cele din urmă.

— Această donaţie a venit pe neaşteptate. Căutăm în toată ţara persoana care să fie pe deplin compatibilă. Poţi veni acum la spital cu fratele tău?

Beverley simţi cum o trec fiorii. Aştepta acea clipă de o veşnicie. Discutaseră despre asta de nenumărate ori, dar nu crezuse niciodată că se va putea întâmpla. În ultima vreme, nici nu mai apucase să-i spună lui Kevin cât de mult îl iubeşte. Bucuria imensă pe care-o resimţea era însoţită de compasiunea pentru familia celui dispărut, graţie căruia fratele ei ar putea fi salvat.

— Bine, doctore! şopti ea, începând să tremure. Vom fi acolo peste o oră.

Îi era ciudă că nu găsea cuvintele cele mai potrivite unui asemenea moment. Ar fi vrut să-i spună doctorului Low cât de recunoscătoare îi era. Putu doar să-l roage să mulţumească familiei donatorului.

După ce închise, Beverley rămase mult timp cu mâinile încleştate pe telefon. În mod ciudat, acestea nu-i tremurau. Părea de un calm desăvârşit, dar în sinea ei era speriată de moarte. Ar fi vrut să urle, îi era teamă că dintr-un moment în altul va izbucni în plâns şi, pentru prima dată în viaţă, se îndoia de puterea ei de a-şi asuma această responsabilitate.

Privirea i se opri atunci asupra numărului de telefon al lui Sam. Numărul de telefon pentru cazuri de urgenţă. Numai lui i-ar putea vorbi despre neliniştile ei, el i-ar da sfaturi înţelepte, ar şti cum s-o consoleze. Ar înţelege-o, tocmai pentru că ştia cât de greu e să creşti singur un copil.

În clipa următoare, ridică receptorul pentru a forma numărul. Dar când privirea i se opri asupra ziarului, mâna îi înţepeni pe telefon. Articolul vorbea despre o iminentă împăcare între Samurai şi fosta lui soţie. Beverley luă mâna de pe telefon. N-avea niciun rost să caute sprijin la

Sam, de vreme ce nu era disponibil. Cu mişcări încete, se ridică. Îşi mai amintea oare ce-i spusese lui Kevin în seara aceea în care fusese pana de curent? «Cei din familia Powell sunt de oţel». Când deschise uşa de la camera fratelui ei şi-l văzu cufundat în somn, se gândi că ea făcea excepţie de la această regulă.

Capitolul 9

În sala de aşteptare a spitalului, Beverley se învârtea ca o leoaică în cuşcă. Îşi adusese ceva de citit, ba chiar şi caietul cu schiţe, dar îi era cu neputinţă să se concentreze. Puţin mai departe de ea, Sunne sorbea dintr-o ceaşcă de cafea, în timp ce răsfoia o revistă. După câteva clipe, ridică privirea.

— După spusele doctorului Low, mai avem de aşteptat cel puţin şase ore. Nu vei schimba nimic, dacă te mişti de colo până colo.

— Da, ştiu, dar.

Beverley nu-şi duse propoziţia până la capăt. Îşi frecă ochii roşii din cauza nesomnului.

— Îmi pare rău că Paul n-a putut să vină, spuse Sunne. Dar trebuia să treacă pe la aeroport să-şi ia mama. Pică prost şi faptul că vom pleca în vacanţă săptămâna viitoare.

Beverley se prăbuşi pe un fotoliu.

— Mă întreb cum m-aş fi descurcat fără ajutorul tău şi al lui Paul. Într-o singură zi, o duminică pe deasupra, ai reuşit să găseşti pe cineva care să mă înlocuiască la magazin, ai convins-o pe doamna Flemming să petreacă mai mult timp cu fratele meu, după ce se întoarce de la şcoală. Iar Paul şi prietenii lui l-au convins să se mute la parter.

Beverley suspină.

— Pe lângă toate astea, mi-ai promis că-mi vei ţine locul trei seri la magazin. Presupun că tot tu ai încurajat-o pe Midge să predea orele despre cum se îngrijeşte părul. În principiu, la întoarcerea din vacanţă, totul ar trebui să intre din nou în normal. Sau aproape totul, adăugă Beverley zâmbind.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, fii şi tu mai relaxată! Stacy şi Holly mi-au făgăduit că vor face cumpărăturile. Ţi-am lăsat un număr de telefon la care ne poţi găsi în fiecare seară. De ce anume ţi-e teamă?

La numele lui Holly, Beverley se gândi la Sam. Sunase de trei ori sâmbătă şi de două ori duminică. Lăsase tot felul de mesaje pe robot. Beverley mulţumea cerului că nu fusese acasă când sunase. Era mult mai bine ca relaţia lor să nu meargă mai departe, mai ales că apăruse din nou fosta soţie în viaţa lui. Numai despre asta se vorbea în ziare.

— Ajută-mă să-mi revin, Sunne, o imploră Beverley. Am impresia că am îmbătrânit cu douăzeci de ani în douăzeci şi patru de ore.

— Mă surprinde ce-mi spui! Unora le place să spună că după treizeci de ani mergi pe o pantă descendentă! glumi Sunne.

— Spune-mi mai degrabă de ce mi-ai dăruit una din creaţiile mele? Acel neglijeu de culoarea levănţicii nu e pe gustul meu. E foarte îndrăzneţ.

Sunne ridică din umeri, în timp ce închidea revista.

— Când ţi-am făcut acel cadou, mă gândeam la Sam Court. În ziua în care ţi-am ţinut locul la magazin, l-am văzut subjugat de acel model. Eram convinsă că.

Beverley, care profitase de această explicaţie pentru a-şi reveni din uimire, îi tăie vorba.

— Bine, am înţeles. Creaţiile mele sunt destinate unor femei romantice ca tine, Sunne. Nu unor femei cu picioarele pe pământ, ca mine.

— Nu-s de acord. A sosit vremea ca, la culcare, să te îmbraci şi cu altceva decât cu pijamale.

— Sunne, ştii foarte bine că pentru asta ar trebui ca stilul meu de viaţă să fie complet diferit. Uiţi cât de mult timp pierd la magazin pentru a crea veşminte noi? Sau că mă ocup de gospodărie? Nimeni nu le face-n locul meu, dacă nu mă-nşel. Cred că pentru mine e mai înţelept să las în urmă trecutul.

— Ce s-a întâmplat între tine şi Sam? întrebă Sunne

intrigată.

Beverley se uită cu atenţie la prietena ei. Era oare cu putinţă ca ea şi Paul să nu ştie că echipa la care joacă Sam fusese răscumpărată şi că Joani Court se întorsese? Dar, la urma urmei, prea puţin conta.

— Kevin are nevoie de mine, declară ea, înainte de a-i întoarce spatele şi a se uita pe fereastră.

— E un mod politicos de a-mi spune: «Nu te-amesteca în treburile altora!» îmi pare rău, dar sunt o curioasă fără leac. Dacă e să dau crezare lui Holly, pe tine te sună seara la magazin. Seara de Halloween o să fie ocazia potrivită pentru voi de a clarifica lucrurile. Se pare că Sam se va întoarce chiar în ajun, în pofida a ceea ce s-ar putea întâmpla.

— Sam s-a întors deja, doamnelor. Doreaţi să-i spuneţi ceva?

Auzind această voce gravă şi foarte masculină, amândouă tresăriră. În pragul uşii nu era nimeni altcineva decât subiectul conversaţiei lor. Ţinea în mână un imens buchet de trandafiri. Lui Beverley i se păru obosit, în ciuda zâmbetului său radios.

Sunne fu prima care-şi reveni din surpriză.

— Sam! Ce-i cu tine aici? N-ai mâine meci la New York?

— E o poveste lungă, spuse el, trecându-şi mâna prin păr.

Prinse privirea lui Beverley, înainte de a i se adresa cu o voce deopotrivă aspră şi blândă.

— Cum merge operaţia lui Kevin?

Beverley îşi încrucişă mâinile, nevoind în ruptul capului să recunoască încântarea pe care i-o producea revederea lui Sam.

— Mai sunt câteva ore până la terminarea operaţiei.

Pe un ton monoton, începu să-i explice în ce consta intervenţia chirurgicală la care era supus fratele ei. Nici nu apucă să termine că o infirmieră îşi vârî capul prin uşa întredeschisă.

— Domnişoara Powell?

Beverley se întoarse imediat spre ea.

— Da?

Sam se apropie şi-i puse mâna pe umăr, ca pentru a o linişti.

— Doctorul Low m-a rugat să vă transmit un mesaj: operaţia a decurs bine. „Spune-i lui Beverley că totul merge bine”. Chiar aşa a spus.

— Uraaa!

Sunne sări literalmente de pe scaun şi se aruncă în braţele prietenei sale. Lui Beverley i se umplură ochii de lacrimi. Lacrimi de fericire. Avu nevoie de ceva timp ca să-şi dea seama că Sam o luase de mijloc. Şi el lăsa impresia unui om căruia i s-a luat o piatră de pe inimă. De ce să se mire de reacţia lui? Ştiuse dintotdeauna că ţine la Kevin.

— Doctorul Low doreşte să-l mai ţină ceva timp sub observaţie pentru a vedea cum reacţionează organismul, dar operaţia chirurgicală propriu-zisă e încheiată. Puteţi să staţi liniştită, domnişoară Powell! Doctorul Low va veni să vă vadă de îndată ce Kevin va fi transportat în sala de reanimare.

După ce plecă infirmiera, cei trei mai stătură ceva timp de vorbă. La un moment dat, Sunne se uită la ceas şi zise:

— O, Doamne! Trebuie să plec, dacă vreau să fiu acasă la întoarcerea lui Paul şi a mamei sale. Mă bucur de venirea ta, Sam, chiar dacă nu prea-i înţeleg tâlcul. N-aş fi vrut s-o las pe Beverley singură pentru nimic în lume. Dacă aveţi nevoie de ceva, sunaţi-mă!

— La revedere, Sunne! Parcă şi tu trebuie să pleci, Sam, nu-i aşa? spuse Beverley, încruntată.

Zâmbind, acesta o însoţi pe Sunne până la uşă. După ce ea părăsi încăperea, închise uşa în urma ei şi se întoarse.

— Glumeşti, nu-i aşa? De-abia am venit.

Beverley n-ar fi ştiut să spună dacă bucuria sau consternarea era mai puternică.

— Ce-i cu tine aici? Nu trebuia să stai plecat trei săptămâni?

Sam îşi aruncă haina pe canapea, lângă cărţile lui Beverley.

— Mi-am dat demisia!

— Ţi-ai dat demisia? exclamă Beverley, uluită. Dar. de ce? Doar iubeşti hocheiul la nebunie.

Evitându-i privirea, Sam îşi înfundă mâinile în buzunare. Beverley clătină din cap.

— Dacă înţeleg bine, nu prea ar trebui să mă amestec. Oricum, Holly va fi încântată să te revadă. Mi-a mărturisit că de fiecare dată când te duci în cantonament se simte foarte singură.

Poate că Joani Court ura hocheiul, se gândi ea. Nu era un sport uşor. Cicatricele şi stările proaste prin care trecea Sam erau o dovadă în acest sens. Oare Sam şi Joani încercaseră să se împace? Dar asta nu era treaba ei. Singura ei preocupare în acest moment era starea lui Kevin.

Sam îşi spunea că în zadar i-ar mărturisi lui Beverley că nu lăsase totul baltă decât pentru ea. S-ar simţi vinovată. Uitându-se pe furiş la ea, îşi spuse că nu părea să aibă mai mulţi ani decât Holly. Cu toate acestea, părea mult mai vulnerabilă. Sam îşi tot trecea greutatea corpului de pe un picior pe altul, iar mâinile şi le ţinea încrucişate, întrucât era prea ispitit s-o îmbrăţişeze.

Sosirea doctorului Low îi scoase pe amândoi din încurcătură.

— Cum se simte Kevin, doctore? strigă Beverley, alergând spre el. Dacă sunteţi aici, înseamnă că e la reanimare.

Văzând-o cum îşi tot învârtea nervos inelul în deget, Sam îi luă mâna şi o strânse între ale sale.

— Kevin e, într-adevăr, la reanimare, răspunse medicul. Starea lui mi se pare satisfăcătoare. Cât despre tine, Beverley, ai nevoie de multă odihnă.

Medicul se uită la Sam cu nedumerire.

— N-am făcut prezentările, dar mi se pare că vă cunosc de undeva.

— Îmi cer scuze, doctore. El e Sam Court.

— Samuraiul! îi luă vorba doctorul, salutându-l pe Sam cu entuziasm. Acum vă recunosc! Vi se face multă publicitate în acest moment.

Doctorul Low îşi muşcă buzele, amintindu-şi că era vorba de o publicitate proastă, compromiţătoare. Stânjenit, se îndreptă spre ieşire.

— Mi-a părut bine de cunoştinţă. Acum mă duc să-l văd pe Kevin. Scoateţi-o pe Beverley de aici. E cu nervii la pământ.

Aceste cuvinte nu-i picară bine lui Beverley, care se revoltă. Habar n-avea cu cine are de-a face.

— Ba rămân, spuse ea. Vreau să fiu aici când se va trezi Kevin. Sam se pregătea să plece. A trecut pe aici pentru a afla care e starea lui Kevin. Fiica lui îl cunoaşte foarte bine pe Kevin şi e îngrijorată în privinţa lui. Veştile pe care i le va duce Sam o vor linişti.

— Cum doreşti, Beverley, răspunse doctorul Low. Dar să ştii că de-abia mâine dimineaţă vei putea vorbi cu el. Trebuie să plec.

Rămasă din nou singură cu Sam, Beverley se prăbuşi într-un fotoliu.

— De ce-ai venit, Sam? Ştii ce concluzie a tras doctorul Low? în acest moment, numai de complicaţii de acest gen n-am nevoie.

Sam îşi aşează picioarele pe fotoliul din faţă. Beverley părea atât de vulnerabilă, încât era nevoit să-şi cântărească fiecare cuvânt.

— Dar cu prietenia noastră cum rămâne? De ce o negi într-una? Am venit direct de la aeroport pentru a-ţi fi alături. Ştiu prea bine ce înseamnă să stai şi să aştepţi într-un spital, cu impresia că toată lumea te-a uitat. Această explicaţie îţi convine?

— Ziarele sunt pline cu fotografii ale tale împreună cu Joani. Cât despre articolele ce se scriu despre voi, ce să mai zic? Un adevărat roman foileton!

— Exact asta îşi doreşte noul manager al echipei, care e şi prietenul lui Joani. Dacă echipa Mets face o figură frumoasă în acest sezon, i-a promis că va juca într-un film.

Fotografiile şi articolele nu sunt nimic altceva decât publicitate făcută în avans. Închipuieşte-ţi că Joani e în stare de orice pentru a atrage atenţia publicului. Poate şi pentru că a trăit în copilărie într-un cartier sărac. Rezultatul a fost că nu a reuşit să aibă suficientă încredere în ea încât să nu se mai vândă. Ar trebui să înţelegi, de vreme ce vrei să le ajuţi pe adolescente să se preţuiască şi să se respecte. Vreau să las în urmă toate astea şi să încep o viaţă nouă.

Întinzând mâna, o atinse uşor pe Beverley pe păr.

— Dar ai şi-aşa destule griji. N-am să te plicisesc şi eu cu ale mele.

Beverley mulţumi cerului că tocmai atunci intră o infirmieră care o anunţă că-l poate vizita pe Kevin. Nu avea voie să stea mai mult de zece minute. Sam spuse că va căuta un telefon şi o va suna pe Holly, insistând să stea cu Beverley până la primele rapoarte postoperatorii. Simţindu-se foarte obosită, aceasta nu mai obiectă.

Spre dimineaţă, îi fu totuşi recunoscătoare lui Sam pentru că rămăsese. În zadar îşi tot spunea în sinea ei că nu e deloc înţelept ce face, fiecare dintre gesturile lui tandre îi mergea la suflet. Sam era foarte darnic în această privinţă.

Nici nu trecuse bine de ora două noaptea, şi fu anunţată că starea lui Kevin se stabiliza. Liniştită după primirea acestei veşti, vru să se desprindă din îmbrăţişarea lui Sam, cu intenţia de a-i lua flanelul şi de a-l folosi pe post de pernă. Dar acesta nu prea dădea semne c-ar dori să-şi desprindă braţele din jurul trupului ei. Lucrul acesta umplu sufletul de bucurie lui Beverley.

— Sunne avea dreptate. Nu semeni cu Anthony deloc. Sincer îţi spun, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat cu mine în seara asta fără tine. Îţi mulţumesc.

— Cine e Anthony?

— Fostul meu patron, pe vremea când lucram la New York. Am crezut o vreme că însemn ceva pentru el, dar mi-am dat destul de repede seama că promitea câte-n lună şi-n stele tuturor celor care-i aduceau bani.

Sam îi mângâie părul.

— Biata de tine! Ţi-au plăcut trandafirii pe care ţi i-am adus azi?

Beverley încuviinţă.

— Kevin nu i-a văzut. Ai fi putut să mai aştepţi.

— Beverley, trandafirii erau pentru tine. Holly îi va trimite lui Kevin de îndată ce va fi mutat singur într-o cameră. Dacă infirmiera şi-ar fi văzut de treburile ei, n-ar mai fi fost această încurcătură.

Beverley râse din toată inima, înainte de a se ridica.

— Să-ţi fie învăţare de minte, Sam! Dar să ştii că-mi plac şi margaretele. Cu ele, cel puţin nu rişti să te ruinezi!

Continuară să vorbească aşa în aşteptarea dimineţii. Beverley avea impresia că Sam evita orice discuţie despre viaţa lui privată. Era mai bine aşa. Umorul lui o făcea să nu mai fie atât de neliniştită. Din când în când, aţipea. Când se trezea, Sam era alături de ea şi o liniştea. El însuşi nu reuşi să adoarmă decât în zori. Privindu-l cum doarme, Beverley se simţi înduioşată şi asta o nelinişti. Atât de uşor se putea îndrăgosti de acest bărbat.

Trebuia să admită că era deja îndrăgostită. Îndrăgostită lulea. Această operaţie nu punea capăt responsabilităţii pe care-o avea faţă de Kevin. Doctorul Low îi spusese că unii pacienţi resping rinichiul chiar şi după un an de la intervenţie. Cel puţin doi ani de-acum încolo va trebui să muncească pe brânci pentru a face faţă cheltuielilor postoperatorii. Niciodată nu va încerca să profite de cineva în acest scop. Chiar dacă Sam ar fi liber. Dar nu era, şi atunci la ce bun să-şi pună toate aceste întrebări? în mod sigur, nu renunţase definitiv la hochei. Oare nu era îndrăgostit de frumoasa Joani Court?

Singura concluzie pe care-o putea trage era că, pentru binele ei şi-al lui Kevin, această dragoste trebuia înăbuşită din faşă.

Capitolul 10

În cele trei zile care urmară operaţiei lui Kevin, Beverley nu avu timp să-şi pună prea multe întrebări legate de sentimentele pe care le avea pentru Sam. Fie că

era noapte, fie că era zi, nu-l părăsea pe Kevin decât pentru a-şi face un duş sau pentru a se odihni câteva ore.

De fiecare dată când fratele ei depăşea un moment critic, un altul apărea. Iar organismul său reacţiona prost la medicamentele care-i erau administrate pentru a evita respingerea rinichiului.

În cea de-a patra zi, pentru prima dată, Kevin începuse să suporte produsul administrat pentru a-l ajuta să suporte grefa. Beverley plânse de fericire. Sam, care era mai tot timpul alături de ea, se duse să cumpere flori pentru a sărbători vestea.

— O, Sam! murmură ea, mirosind florile. Mi-ai adus din nou trandafiri galbeni. În fiecare zi ai făcut asta.

Sam îi luă bărbia între mâini şi o privi cu nesaţ.

— Îţi spun încă de pe acum, trandafirii galbeni se găsesc din ce în ce mai greu. Vezi, să nu-i dai iar acelei biete femei pe care n-o vizitează nimeni, din camera C! De data asta, îi păstrezi pentru tine!

— Îţi promit, Sam. Dar e oare înţelept să cheltuieşti atâţia bani acum că nu mai ai loc de muncă?

— Dacă-ţi spun că te invit mâine seară la o cină simplă, neceremonioasă, vei deveni şi mai neliniştită, nu-i aşa? Mai ştii, poate vrei să-mi verifici contul din bancă înainte de a accepta.

Beverley râse din toată inima la această glumă şi uită pentru o clipă de pericolul iminent pe care-l reprezenta fosta soţie a lui Sam. Dacă era să dea crezare ziarelor, Joani era acum la Seattle.

— Bine, accept pentru a sărbători veştile bune pe care le-am primit despre starea lui Kevin. Cu două condiţii, însă: cina trebuie luată devreme şi undeva prin împrejurimile spitalului. Dar chiar şi-aşa, să ştii că nu-ţi garantez că nu voi adormi cu capul pe masă.

— Nu-ţi face griji! Voi trece să te iau pe la şase. Am o întâlnire cu agentul şi cu avocatul meu în această după amiază. Nu ne vom vedea până diseară, dar dacă apar noutăţi, Holly mă va ţine la curent.

Se îndreptară spre lift. Încercarea aceasta îi

apropiase atât de mult, încât Beverley îl considera pe Sam un vechi prieten.

— Apropo, Kevin va fi mutat mâine într-o cameră cu două paturi. Nu ştiu cine este celălalt pacient.

— Dar de ce nu stă singur în cameră? întrebă Sam cu uimire în glas.

Întrucât Beverley tăcea, Sam insistă:

— E din cauza banilor, nu-i aşa?

— Într-adevăr! murmură ea.

Sam o prinse de umeri.

— Iai o cameră pentru o singură persoană, am să plătesc eu diferenţa.

Beverley se uită la el cu uimire.

— De ce-ai face asta?

— Pentru că ţin la Kevin, iar fiica mea îşi face griji pentru el.

Dădu din umeri şi întoarse capul.

— Şi mai ales pentru că ţin la sora încăpăţânată a lui Kevin. Cred că a sosit momentul să-i spun că are nevoie de odihnă.

— Ce foloase speri să tragi din asta?

— Niciunul, dacă asta e preocuparea ta majoră. Te asigur că hocheiul e un sport destul de bănos. E nevoie să-ţi arăt un extras bancar, sau mă crezi pe cuvânt?

Încruntată, Beverley îşi pironi privirea asupra florilor. Sam o mângâie pe obraz.

— Pesemne că acel Anthony ţi-a făcut mult rău. Când te uiţi la mine, ai impresia că-i vezi fantoma?

Beverley ridică din umeri.

— Prin comparaţie cu el, tu eşti un sfânt! Cât despre acea cameră separată, îţi mulţumesc pentru ofertă, dar mă văd obligată să te refuz. Kevin preferă să nu stea singur. îi place să vorbească.

— Bine, dar în această situaţie, tu faci pe sfânta, nu eu.

Sosirea liftului îi făcu să pună capăt conversaţiei.

— Îţi mulţumesc încă o dată pentru trandafiri, spuse Beverley în timp ce uşa liftului se închidea. După ce plecă,

se simţi golită, pustiită. Cu toate acestea, pentru prima dată de la operaţia lui Kevin, dormi buştean în acea noapte. Când se trezi a doua zi dimineaţă, primul lucru la care se uită fu buchetul de trandafiri dăruit de Sam. Dacă viaţa ei n-ar fi fost atât de complicată, s-ar fi lăsat cu voluptate dusă de acest sentiment.

Îşi reveni însă repede. „O membră a familiei Powell nu-şi plânge de milă!” De mult timp învăţase să ia lucrurile aşa cum vin.

După ce făcu un duş, dădu telefon la spital pentru a afla cum se simţea Kevin. Dimineaţa şi-o petrecu făcând inventarul la magazin.

Stând cu Donna, cea care o înlocuia cât timp era plecată, la un pahar de vorbă, Beverley află că Holly nu prea mai dădea pe la magazin după şcoală, aşa cum stabiliseră. De fiecare dată când punea piciorul pe acolo, nu-i vorbea decât despre mama ei. Lui Beverley nu-i venea să creadă. De ce oare Sam nu pomenise nimic despre asta?

Un lucru era sigur: Joani Court dorea să se instaleze la Seattle. Din fericire, Beverley era prea ocupată să se mai gândească şi la asta. Scoase dintr-un sertar notiţele pe care Sunne i le lăsase de la primele două lecţii. Diversele anecdote pe care i le aşternuse pe hârtie prietena ei îi mergeau la inimă.

Seara, când îi dădu telefon lui Sunne, nu o găsi. îi răspunse mama acesteia şi o înştiinţă că Paul şi soţia lui plecaseră deja în vacanţă, în a doua lor lună de miere. Prinsă peste cap de numeroasele lucruri pe care trebuia să le facă în acea zi, Beverley nu avu timp să-i încolţească nici cea mai mică urmă de invidie. Pe agenda ei era trecută, la «Priorităţi», confecţionarea unui costum pentru Halloween. Cu o săptămână înainte, Sam îi sugerase că s-ar putea deghiza în dansatoare de french cancan, de vreme ce el venea îmbrăcat în jucător de pocher din anii ’50. Până acum, nu adusese vorba despre Joani. Dar se aştepta la orice.

Aruncându-şi ochii asupra ceasului, intră în panică. De data asta, va ajunge cu întârziere la spital! Şi în

agitaţia care o cuprinse, nu-şi dădu seama cât de mult o bucura perspectiva acelei seri.

Când Beverley intră în camera lui Kevin, Sam era pe punctul de a pleca.

— În sfârşit, ai venit! spuse el, luând-o de mână. Tocmai îi spuneam infirmierei lui Kevin că, dacă vei mai întârzia mult, am s-o invit pe ea la cină. Fratele tău spune că e blândă ca o brancardieră a unei armate în retragere.

Hohotul de râs al lui Kevin fu urmat de un geamăt.

— Sam, taci! Dacă mă agit prea mult, mă doare.

Beverley îl mângâie pe Kevin pe obraz.

— După câte se pare, te simţi mult mai bine astăzi, remarcă ea, ridicându-i perna. Ia te uită, ai primit alte flori?

— Mi le-a adus Sam. Sunt din partea lui Holly şi-a lui Stacy. Să nu citeşti ce scrie pe cartea de vizită, sunt prea multe dulcegării.

— Sunt mai degrabă chestii de suflet, îl corectă Sam, aruncându-i o privire cu subînţeles lui Beverley. Va mai trece ceva timp până vei percepe diferenţa.

Beverley îşi scoase din geantă nişte integrame, o revistă de cinema şi ultimul număr din Hockey Magazine. Sam i-l luă din mână şi-l răsfoi.

— Dacă e să dau crezare unuia dintre foştii mei colegi, se pare că mă fac praf într-unul din articolele lor. Sper că nu crezi tot ce se spune acolo, Kevin.

Acesta ridică din umeri a nepăsare.

— Doar n-o să pui totul la inimă.

— Îmi pare rău, se scuză Beverley. Nu m-am gândit să verific înainte de a cumpăra. Oare ce pot spune de rău despre marele Sam Court?

Sam citi articolul, închise revista şi i-o dădu lui Kevin.

— Tot felul de prostii. Eşti gata, Beverley?

— Kevin, nu ştiu dacă ţi-am spus că eu şi cu Sam cinăm împreună. Nu te deranjează, nu-i aşa?

— Deloc. Pot să mă uit la televizor şi am foarte multe cărţi pe care nu le voi citi niciodată. Fără a mai pune la socoteală faptul că va trece un prieten pe la mine. Un

împătimit al fotbalului. După cum vezi.

Sam o luă pe Beverley de braţ fără să mai aştepte continuarea şi se îndreptară spre uşă.

— Pe curând, Kevin!

— După câte se pare, nu prea-mi va duce dorul, spuse Beverley când ajunseră pe hol.

Gândul că va petrece toată seara cu Sam, o făcu pe Beverley nervoasă. I se părea că această ieşire în oraş semănă prea mult cu o întâlnire galantă. Oare unde era Joani în seara aceea? Poate că folosea timpul acela pentru a o cunoaşte mai bine pe Holly.

În mai puţin de douăzeci de minute, ajunseră la destinaţie. Pe Beverley o cuprinse stânjeneala, văzând locul în care parchează Sam: un restaurant situat pe malul unui lac.

— Sper că alegerea mea e şi pe gustul tău, spuse el cu nelinişte în glas.

Beverley nu spuse nimic, dar apropierea chelnerului şef o făcu să se simtă şi mai prost. Ar fi vrut să protesteze, să-i ceară lui Sam s-o ducă-n altă parte, dar acesta-i întindea deja unui băiat cheile maşinii.

— Originală concepţie ai despre ce înseamnă o cină simplă, neceremonioasă, mormăi Beverley în timp ce intrau în restaurant.

Sam o luă de braţ, făcându-se că n-a auzit vorbele ei.

— Nici măcar nu sunt îmbrăcată potrivit! Mă vei prezenta drept menajera ta?

Sam îi răspunse printr-un zâmbet maliţios şi tandru în acelaşi timp.

— Nimic nu ne obligă să ne declinăm identitatea, dar dacă totuşi ne întreabă, le voi spune că eşti o prietenă.

O mângâie uşor pe obraz.

— Habar n-ai cât de fermecătoare eşti când eşti îmbufnată. N-am cunoscut până acum o femeie care să pună atâtea condiţii pentru o cină în oraş. Iar dacă nu vrei să te vezi mâine dimineaţă în paginile ziarelor sportive, avem tot interesul să ne găsim cât mai repede un loc retras.

Beverley îl urmă îndeaproape, uitându-se cu atenţie prin preajmă după ziarişti.

— Părăsirea echipei a fost o decizie importantă, remarcă ea când se aşezară, în sfârşit, la o masă izolată. Ţi-ai făcut măcar nişte planuri?

— Atâta vreme cât contractul meu nu e rupt în mod legal, nu pot face nimic. Dar nu vreau să discutăm despre afaceri în seara asta. Să nu ne gândim decât la noi. Ce vrei să bei?

La semnul lui Sam, persoana care se ocupa de vinuri se apropie.

— Îţi place şampania?

— Da, dar de obicei, se bea pentru a sărbători ceva.

Fără a ţine seama de obiecţia ei, Sam comandă şampanie, după care se întoarse spre Beverley şi-i spuse:

— Da, aşa e. Iar noi avem o mulţime de lucruri să sărbătorim. În primul rând, ameliorarea stării lui Kevin. În al doilea rând: faptul că sunt din nou în relaţii bune cu tatăl meu. Imaginează-ţi că l-am sunat şi că am reuşit să vorbim fără să ridicăm tonul. În al treilea rând, se apropie ziua ta de naştere. Merită să sărbătorim toate aceste evenimente cu şampanie.

Nici nu apucă Beverley să răspundă, că şi sosi şampania pusă la rece într-o frapieră. Când dopul sări în aer, mai mulţi comeseni întoarseră capetele spre ei. Beverley plecă privirea: nu voia pentru nimic în lume ca numele ei să fie asociat cu numele lui Sam. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi putut dori ar fi fost alimentarea bârfelor de cartier.

Chelnerul umplu paharele cu şampanie şi se retrase. Când fură din nou singuri, Sam ridică paharul şi îşi aţinti privirile asupra lui Beverley.

— În cinstea cui închinăm acest pahar? întrebă el, ca pentru a umple tăcerea stânjenitoare care se instalase între ei.

— În cinstea ta! A mea!

Îi luă din nou mâna lui Beverley între ale sale.

— A noastră!

Aceste ultime vorbe o tulburară atât de mult pe tânăra femeie şi trezi în ea o dorinţă atât de intensă, încât uită să se atingă de băutură. Oare pe toate «prietenele» lui le trata la fel?

Întrucât rămăsese cu mâinile strânse în jurul paharului, Sam o întrebă:

— Nu-ţi place şampania? Pot să comand altceva, dacă nu-ţi place.

— Nu, nu. Sam.

Stânjenită, tăcu. Pentru o clipă, fu ispitită să-i vorbească despre neliniştea ei cu privire la numeroasele dificultăţi pe care apropierea dintre ei le va aduce. Dar sosi cineva să ia comanda, iar ea păstră tăcerea.

Sam avu nevoie de trei minute pentru a comanda ceva. Beverley se dovedi chiar mai indecisă decât el. Văzând că persoana care lua comanda începuse să-şi piardă răbdarea, sfârşi prin a comanda acelaşi meniu ca şi Sam.

— Unde rămăsesem? întrebă acesta, când rămaseră din nou singuri.

În timp ce vorbeau, Sam luă sticla pentru a-i turna din nou şampanie în pahar. Dar Beverley refuză.

— Ajunge! spuse ea, punând mâna deasupra paharului. Beau atât de rar, că ţi-aş putea crea probleme căzând de pe scaun.

După ce goli paharul, se grăbi să schimbe subiectul discuţiei.

— Parcă ziceai că tu şi tatăl tău v-aţi împăcat?

De fapt, dorea să ştie dacă făcuse acest pas pentru că se întorsese Joani. În acea clipă, se auziră acordurile unui pian. Beverley închise ochii şi încercă să se bucure de muzică.

— Te pricepi de minune să cucereşti o femeie. Flori, lumânări, şampanie, iar acum acordurile acestui pian.

— Meriţi toate astea, ba chiar mai mult.

— Ştii că graţie ţie am luat decizia de a-l suna pe tatăl meu? Când eram la New York şi-ţi telefonam în fiecare seară, m-am gândit la multe lucruri. Mi-am dat

seama cât de important e să menţii relaţiile cu familia. Chiar dacă înseamnă mai puţin decât cele de prietenie.

Aceste vorbe cu subînţeles o scoaseră din minţi pe Beverley.

— Sam, nu prea te poţi bizui pe mine. Tot timpul meu e dedicat lui Kevin. Chiar dacă operaţia îi va salva viaţa, pot apărea noi probleme, la fel de grave. Iar eu va trebui să muncesc din greu pentru a suporta toate cheltuielile. Cred că îţi doreşti ceva mai mult decât locul al treilea în viaţa unei femei.

— Mi se pare că sunt suficient de mare pentru a hotărî singur ce-i mai bine pentru mine, nu crezi?

Sosirea salatelor o scoase pe Beverley din încurcătură. Oare îşi dădea seama cât de mult dorea să ocupe locul lui Joani în viaţa lui? Şi că nu se va mulţumi niciodată cu statutul de prietenă?

Din fericire, conversaţia alunecă pe o pantă mai uşoară şi mai impersonală. Beverley descoperi cu surpriză cât de multe lucruri aveau în comun. De exemplu, lui Sam îi plăceau antichităţile, ceea ce o făcu să-şi amintească de vremurile bune de altă dată, când umbla prin talciocuri în căutarea unor rarităţi.

Când ajunseră la cafea, începură să vorbească despre Kevin şi despre Holly.

— Cred că te bucuri de faptul că poţi s-o vezi mult mai des acum, remarcă Beverley.

— Nici vorbă! Majoritatea timpului şi-o petrece la şcoală. Apoi, vine la tine la magazin. Nu ajunge acasă decât la ora cinei.

Beverley îşi puse ceaşca pe farfurioară cu un gest precipitat.

— Sam, eu.

Se opri, neştiind cum să continue.

Sam îşi puse şi el ceaşca pe masă, devenind brusc bănuitor.

— Ce se-ntâmplă, Beverley? Dacă Holly o deranjează pe cea care te înlocuieşte la magazin, spune-mi-o!

— Nu-i vorba de asta. Am aflat că Holly nu a dat

toată săptămâna pe la magazin. Credeam că ştii.

— Nu se poate aşa ceva! Şi unde s-ar duce?

Lui Beverley îi păru rău că a pomenit de asta. De fiecare dată când era vorba de Holly, Sam îşi pierdea imediat cumpătul.

— Nu ştiu ce interes ar avea Donna să mă mintă, spuse ea cu prudenţă.

Sam îl chemă pe chelner pentru a-i face nota de plată.

— Dacă ţi-ai terminat cafeaua, mergem să vedem ce se-ntâmplă. Îţi dai seama cât de grav e ceea ce mi-ai spus?

— Nu, deloc! protestă Beverley. Du-mă la spital, Sam. Îmi voi lua rămas-bun de la Kevin şi mă voi duce acasă cu maşina mea. Sunt sigură că Holly îţi va da o explicaţie. Tragi concluzii pripite.

După ce-şi luară hainele, Beverley mai încercă o dată să-l facă pe Sam să vadă întâmplarea la justa ei valoare.

— Sunt sigură că există un motiv întemeiat pentru asta.

— Nu contează, tot minciună e.

— Oricum, să ştii că nu vreau să mă amestec. E o poveste care nu vă priveşte decât pe voi. Du-mă la maşina mea, te rog.

Când ajunseră în maşină, Sam se întoarse spre Beverley şi-i spuse:

— Vino cu mine, spuse el pe un ton aproape implorator. Holly e foarte distantă în ultima vreme. De-abia dacă ne mai adresăm câte un cuvânt. Nu vreau decât să fii alături de mine.

Impresionată de starea în care se afla, Beverley acceptă.

— Bine, dar după părerea mea, n-ai de ce să-ţi faci griji. Totuşi, când îşi încrucişă privirea cu cea a lui Sam, o trecură fiorii. Părea atât de lipsit de apărare, încât îi fu ciudă pe ea că a pomenit de lipsa lui Holly de la magazin. Când ajunseră pe şlep, Beverley nu se simţea deloc în apele ei.

— Holly! strigă Sam. Vrei să vii puţin, te rog!

În clipa următoare, adolescenta îşi făcu apariţia cu zâmbetul pe buze.

— O, bună seara, Beverley. Kevin se simte bine?

Beverley încuviinţă, nespus de stânjenită. Sam trecu direct la subiect.

— Donna, femeia care-i ţine locul lui Beverley spune că n-ai trecut toată săptămâna pe acolo. E adevărat sau fals?

Holly se albi la faţă, înainte de a-i întoarce spatele tatălui ei.

— Holly, răspunde-mi!

— Nu. nu poţi să înţelegi.

— Nu contează. Vreau o explicaţie.

— De când mi-am tăiat părul, colegii, la şcoală, îmi spun. Îmi spun că aş putea deveni. manechin. La început, nu prea am luat în seamă vorbele astea, pentru că ştiam că nu-ţi va conveni să auzi aşa ceva. Dar mama lui Stacy mi-a spus acelaşi lucru. Ba chiar şi mama unei alte colege.

Speriată, Beverley văzu cum figura lui Sam se înăspreşte. După câteva clipe, îşi reveni, iar ea îl putu recunoaşte pe Sam cel din prima zi.

— Nici nu se pune problema, m-ai înţeles?

Holly îşi ridică mândră capul.

— Ei bine, mama crede că aş fi un excelent manechin. Mă întâlnesc în fiecare seară cu ea şi mă învaţă cum să păşesc. Săptămâna viitoare, mă ia la cumpărături. Nu mai sunt o fetiţă, tată!

Sam se prăbuşi într-un fotoliu.

— De ce nu mi-ai spus că o vezi din nou pe mama ta?

— Pentru că nu-ţi place că e actriţă! Crezi că e o actriţă proastă.

Neputând face nimic, Beverley se uita la ei cum se înfruntă din priviri, suferind pentru amândoi.

— N-am folosit niciodată astfel de cuvinte, Holly, murmură Sam. Că e obsedată de aparenţe, da. Prefer într-adevăr să te ştiu în compania unor femei ca Beverley sau ca mama lui Stacy. Niciodată nu i-am interzis mamei tale să te vadă, Holly. Niciodată!

Dar adolescenta o ţinea una şi bună.

— Ea spune că ţi-ai dat demisia din echipă, aflând că noul proprietar o ajută să înceapă o carieră în cinema şi că eşti gelos pe noile ei cuceriri. La început, n-am crezut nimic din toate astea.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Vreau să am şi eu nişte părinţi normali, ca Stacy! Şi nu văd ce are Beverley în plus faţă de mama.

— Are capul pe umeri, nu în nori, îi replică Sam cu nerăbdare. Nu o interesează aparenţele.

— Poate că acum, dar înainte.

Întinzând mâna, Holly luă de pe colţul măsuţei o revistă pe care o întinse tatălui ei. După ce îşi aruncă privirea asupra ei, acesta o străfulgeră pe Beverley cu furie. Femeii îi stătu inima-n loc. Cu ochii-n pământ, admise că erau nişte reclame pe care le făcuse pentru Luminaire. Fotograful muncise foarte mult pentru a obţine această imagine a unei senzualităţi languroase. Era întinsă pe nişte cearşafuri de satin, îmbrăcată cu un neglijeu din dantelă neagră foarte îndrăzneţ.

Lui Beverley i se opri sângele-n vene. Numai Sunne avea această revistă. Dar oare cum era posibil ca tocmai cea mai bună prietenă a ei să-i facă una ca asta? Ura puse stăpânire pe ea, dar reuşi să şi-o domine. Sunne avea dreptul la o explicaţie. Poate că avusese motivele ei să arate această revistă la unul din cursurile de seară. Beverley se hotărî să se arate mai deschisă la minte decât Sam.

Când i se adresă, tonul vocii lui era glacial.

— Mă dezgusti, Beverley. Cum ai putut să-ţi baţi într-un asemenea hal joc de mine?

Beverley tresări, dar refuză să fie tratată astfel.

— Dacă te aştepţi cumva să-mi cer scuze, te voi dezamăgi. E o reclamă ca oricare alta. Admit că e puţin mai îndrăzneaţă, dar asta-i tot. Dar e una şi aceeaşi persoană cu cea pe care-ai invitat-o în seara asta la restaurant şi faţă de care îţi arătai admiraţia şi afecţiunea. Nu haina-l face pe om, cum se spune. Iată dovada. Holly nu

e Joani şi nici eu nu sunt. Tu eşti cel care are o problemă.

Răsucindu-se pe călcâie, se îndreptă spre ieşire.

— Nu te deranja să mă conduci. Voi chema un taxi.

După ce închise uşa în urma ei, rămase o clipă în aşteptare, rugându-se cerului ca Sam să-şi dea seama de felul absurd în care reacţionase. Dar uşa se încăpăţână să rămână închisă.

Capitolul 11

De ceva vreme, Beverley nu mai avea nicio veste de la familia Court. Şi dacă era să-i dea crezare lui Stacy, Sam era pe punctul de a se împăca de-a binelea cu Joani. Lui Holly i se împlinea astfel cea mai fierbinte dorinţă.

Cufundată în aceste gânduri negre, Beverley se uita la stropii de ploaie care loveau geamul camerei de spital.

— Trebuie să plec, Kevin, îl anunţă ea. Nu sunt la zi cu actele de contabilitate şi n-am pregătit cursul pe care-l am diseară.

— Bine, îngăimă Kevin, pe jumătate adormit.

Întorcându-se acasă, Beverley se gândea la cât de mult simţea lipsa lui Holly la cursuri. Era foarte supărată pe Sam că o privează de ele. Dacă n-ar fi făcut pe grozavul la vederea fotografiilor din revistă, i-ar fi arătat tonele de facturi pe care-a fost nevoită să le plătească şi care-i justificau pe deplin actul. Dac-ar fi fost pus într-o astfel de situaţie, oare n-ar fi făcut şi el sacrificii pentru Holly?

În timpul nopţii următoare, Beverley fu brusc trezită din somn de soneria telefonului. Era doctorul Low, care dorea să o anunţe de accesul de febră de care fusese cuprins Kevin. Nu puteau să determine cauza infecţiei.

Beverley simţi imediat că medicul e neliniştit. După ce se termină convorbirea, se îmbrăcă tremurând ca varga şi plecă la spital. Ploua cu găleata, iar spitalul i se părea mai trist şi mai ostil ca niciodată. Când intră în sala de aşteptare, se simţi cumplit de singură. Acum, nu mai putea să se bizuie pe susţinerea lui Sam.

Când apăru, doctorul Low părea îngrijorat.

— Din precauţie, l-am pus pe Kevin sub observaţie. Fă-te comodă, Beverley. Va fi o noapte lungă. Îmi pare rău

că trebuie să-ţi spun, dar dacă nu obţinem rezultatele scontate de tratamentul pe care i l-am administrat, e posibil ca mâine să se întoarcă la dializă.

Gâtuită de emoţie, Beverley nu zise nimic.

— Ai pe cineva care să stea cu tine? Aşteptarea ar putea să ţi se pară fără sfârşit.

Beverley îşi îndreptă capul, simţind cum o podidesc lacrimile.

— N-am pe nimeni. Când îl pot vedea pe Kevin?

— Acum nu se poate. Am să te chem, când va fi cu putinţă. Trebuie să plec. A, era să uit, Kevin l-a cerut pe Sam

Court. Se pare că nu l-a mai văzut de ceva vreme, chiar dacă acesta sună în mod regulat pentru a afla cum se simte. Dac-aş fi în locul tău, i-aş telefona.

Insistenţa medicului o nelinişti pe Beverley. Dar faptul că află în acest mod că Sam nu întrerupsese legătura cu fratele ei, o uimi.

— Nu, nu, şopti ea. N-aş vrea să-l deranjez în toiul nopţii. Poate că mâine o voi face, dacă e cu adevărat important pentru Kevin.

Doctorul Low aprobă şi plecă imediat, lăsând-o pe Beverley mai singură ca niciodată. Nu putea să şi-l scoată pe Sam din minte. La urma urmei, ce putea să-i reproşeze? Nu-i promisese nimic, nu dorise decât să-i fie prieten. Cum de-i trecuse prin minte că va întrerupe orice legătură cu Joani? Se simţea singur şi descumpănit în faţa transformării profunde prin care trecea fiica lor. Avea nevoie de mama copilului, fie ea şi imperfectă, pentru a înfrunta aceste dificultăţi.

Beverley obosise să nu asculte decât vocea raţiunii!

Trecuse de mult de ora trei noaptea când o infirmieră veni să-i spună lui Beverley că starea lui Kevin era staţionară, ceea ce în fond nu era o veste proastă. Peste o jumătate de oră, medicul îi transmitea lui Beverley că febra îi scăzuse cu un grad şi că-l va putea vedea cât de curând, fie şi pentru câteva minute. Kevin îşi înnoi cererea de a-l vedea pe Sam.

Trecându-şi peste mândrie, Beverley se duse la telefonul de pe hol. Şovăi puţin, dar în cele din urmă formă numărul.

Când sună pentru a patra oară, era pe punctul de a închide, simţind cum îşi pierde curajul. O voce somnoroasă se auzi la celălalt capăt al firului. O voce de femeie! Beverley spuse, fără ezitare de data asta:

— Îmi pare rău, cred că am greşit numărul.

Apoi închise. Cu ochii în lacrimi, se lipi cu fruntea de aparatul rece, din metal. Până la urmă, Joani şi Sam se împăcaseră. Preţ de câteva minute, Beverley nu putu să facă nicio mişcare din pricina durerii. De când îi muriseră părinţii, nu se mai simţise niciodată atât de părăsită şi de nefericită. Iubirea. Cuvântul acesta o bântuia. Cum putuse să se îndrăgostească de un bărbat care nu aştepta decât întoarcerea alteia? Cum de sperase că bărbatul supranumit «Samuraiul» poate iubi o femeie atât de obişnuită ca ea?

Fiind incapabilă s-o urască pe fosta soţie a lui Sam, Beverley nu-şi dorea decât să ştie că va reuşi să-l facă fericit.

Noaptea aceea, care părea nesfârşită, se termină, iar zorii îi aduseră lui Beverley veşti încurajatoare. Kevin reacţiona bine la tratament, iar ea putu să intre puţin să-l vadă. Înainte de a deschide uşa, îşi promise că va face tot ce-i va sta în putinţă pentru a-l şterge pe Sam din mintea lui. Dar şi din a ei.

După câteva minute, stând aplecată la căpătâiul lui Kevin, îl mângâie cu duioşie pe obraz, înainte de a izbucni în plâns. Toată noaptea îşi făgăduise că va fi puternică, dar uşurarea fu atât de mare, încât nu putu să-şi reţină lacrimile de bucurie. De ce se tot lamenta că nu are pe umărul cui să plângă? Un singur lucru conta: fratele ei era aproape vindecat şi avea nevoie de ea.

— Fără scene din astea melodramatice, Beverley, se plânse el. Pe cei din familia Powell nu-i dobori aşa de uşor! Mi-ai spus asta de atâtea ori! A sosit momentul s-o dovedeşti şi tu.

Beverley se sili să zâmbească, ridicându-se deja să plece.

— Văd că nu mai pot nici măcar să-ţi spun că te iubesc.

— Mă rog, dacă-ţi face plăcere! Apropo, trebuie să-l văd pe Sam.

Beverley, care era cu mâna pe uşă, se opri brusc.

— De ceva vreme, nu mai ştiu nimic despre el. De ce?

— Să zicem că le-am promis celor din clasa mea să-l rog să fie animatorul serbării noastre de sfârşit de an. Au multă admiraţie şi mult respect pentru el. Crezi că va accepta?

— Poate că da. Dar ai face mai bine să te gândeşti mai întâi la tine.

Kevin se încruntă.

— V-aţi certat?

Beverley întoarse ochii. Copiii spuneau întotdeauna lucrurilor pe nume. Alese să nu-i dea un răspuns clar.

— Dacă mai stau un minut, infirmiera mă va da afară. Odihneşte-te! Vom mai avea ocazia să vorbim despre asta.

Reuşi în acea zi să evite acest subiect. Îşi tot reproşa laşitatea şi era incapabilă să-i aducă la cunoştinţă că se mai schimbaseră unele lucruri în viaţa lui Sam. Când se întoarse acasă, era atât de obosită, încât se culcă fără să mănânce.

Îi visa pe Kevin şi pe Sam când lovituri în uşa de la intrare o treziră brusc. După ce se dezmetici, se duse să deschidă. Nu mică-i fu mirarea când o văzu în pragul uşii pe Holly, cu ochii-n lacrimi.

— Ce s-a întâmplat? exclamă Beverley.

Holly i se aruncă în braţe, plângând în hohote.

— Tata avea dreptate, Beverley. Mamei mele prea puţin îi pasă de mine.

Când Beverley vru s-o invite-n casă, Holly se aplecă pentru a lua de jos o valijoară pe care n-o observase. Situaţia părea mult mai critică decât i se păruse. În bucătărie, Beverley îi oferi lui Holly o ceaşcă de ciocolată, iar ei îşi pregăti una de cafea. Avea mare nevoie.

— Acum, te ascult. Povesteşte-mi tot, o îndemnă Beverley, mângâindu-i uşor obrazul.

Holly începu prin a-şi cere scuze pentru că-i arătase tatălui ei acea fotografie cu Beverley, făcându-l atât de mânios. După ce plecase, primul impuls al lui Sam a fost să vină după ea şi s-o reţină. Dar s-a răzgândit, considerând că era imperios necesar s-o sune mai întâi pe fosta lui soţie.

După o convorbire furtunoasă la telefon, acceptase ca ea şi Holly să se revadă, dar cu o condiţie: să se întâlnească pe şlep şi numai acolo.

A doua zi, în timp ce Joani era acolo, părinţii lui Sam au venit pe neaşteptate, dorind să rămână câteva zile pentru a mai recupera din timpul pierdut în toţi aceşti ani. Aşadar, mama lui Sam îi răspunsese la telefon în acea noapte de pomină, îşi spuse Beverley în sinea ei. Parcă i se luă o piatră de pe inimă!

Foarte repede, Joani ajunse să se certe cu părinţii lui Sam. Joani îl ameninţă pe fostul ei soţ că va ajunge la sapă de lemn, dacă nu-şi ducea contractul până la capăt. Tatăl lui Sam a intervenit, destul de violent, ordonându-i acestei zgripţuroaice să tacă. Apoi, Sam şi tatăl lui s-au închis în birou cel puţin o oră. Când au ieşit, au declarat că se duc în California pentru a clarifica această situaţie cu avocatul lui Sam.

— Parcă toată lumea uitase că mai eram şi eu pe lumea asta, se plânse Holly.

Beverley îi umplu din nou ceaşca, rupându-i-se inima de milă.

— După ce tata şi bunicul au plecat, mi s-a trezit dorinţa de a locui cu mama. Cel puţin ea nu mă trata ca pe un copil.

Lui Holly i se umplură din nou ochii de lacrimi.

— M-am gândit toată săptămâna la asta. Azi-dimineaţă mi-am făcut valiza, înainte de a pleca la şcoală. Iar în seara asta m-am dus s-o caut pe mama la hotel. Când a aflat de ce venisem, a părut de-a dreptul distrusă. Mi-a spus că oamenii de la Las Vegas ar fi şocaţi să afle că are o

fiică de vârsta mea. Şi, de altfel, nici nu avea timp să se ocupe de mine, datorită filmului pe care urma să-l turneze. Domnul Jenkins, prietenul ei, a început să râdă de ea, spunându-mi că era geloasă pentru că eram mai tânără şi mai frumoasă. Mama s-a supărat. Atunci am plecat imediat şi am venit valvârtej la tine. O, Beverley, credeam că mama vrea să mă ajute să devin manechin. Ce-am să fac acum?

Tânăra femeie tăcea, neştiind cum anume să reacţioneze în faţa unei asemenea stări de fapt. Sam s-ar face foc şi pară dac-ar afla că se amestecă în povestea asta. Nu-i rămânea decât s-o convingă pe Holly să se întoarcă acasă, pentru că tatăl ei se gândea cu adevărat la binele ei.

— Holly, trebuie să ştii că munca de manechin nu-i aşa de uşoară pe cât pare. Petreci foarte multe ore sub lumina reflectoarelor şi a camerelor de luat vederi, pozând pentru nişte oameni care nu te consideră decât o marfă. Termină şcoala, draga mea! E cel mai bun sfat pe care ţi-l pot da. După aceea, dacă tot mai vrei să-ţi încerci norocul în această meserie, vorbeşte cu tatăl tău. Te iubeşte şi te va asculta.

Discuţia continuă tot aşa, iar Holly sfârşi prin a accepta obiecţiile lui Beverley.

— Ce bine e să discut cu tine, Beverley!

— Nu-i decât ora nouă. Te duc acasă şi profit de asta pentru a trece şi pe la spital.

Zâmbetul lui Holly, atât de asemănător de cel al tatălui ei, o emoţionă pe Beverley până la lacrimi.

— Mi-aş dori foarte mult ca tata să mă lase să vin din nou la cursurile tale. Mă simţeam atât de bine!

Scoţând un suspin, Holly se ridică şi se duse la chiuvetă să-şi spele paharul. Când se întoarse, îi spuse lui Beverley:

— O mamă ca tine mi-aş dori să am.

Pentru câteva clipe, Beverley se văzu în ipostaza de soţie a lui Sam şi de mamă a lui Holly. Cu mare greutate, reuşi să alunge din minte acest gând. Chiar dacă Sam o va ierta într-o bună zi, cine poate şti când se va întâmpla

asta? Avusese nevoie de paisprezece ani şi câteva luni pentru a relua legătura cu tatăl lui!

Când ajunseră pe şlep, Holly insistă s-o prezinte pe bunica ei lui Beverley. Nu schimbară decât câteva cuvinte, dar cu toate acestea Beverley se simţi foarte apropiată de doamna Court. Din păcate, nu mai putea să stea şi, luându-şi rămas-bun, promise că se va întoarce pentru a-l cunoaşte pe Bărbatul de Fier.

— Soţul meu va fi încântat să vadă că fiul lui a întâlnit în sfârşit pe cineva cu bun-simţ. N-a avut-o deloc la inimă pe Joani. S-a plâns de asta ani buni. După toate astea, e şi normal ca Holly să nu-şi găsească locul!

Beverley se grăbi să clarifice lucrurile.

— Holly şi tatăl ei sunt doar prietenii fratelui meu, să nu vă închipuiţi altceva. Eu v-am sunat în acea noapte, dar numai pentru că fratele meu insista atâta să-l revadă pe Sam.

Am fost atât de surprinsă să aud o voce feminină la celălalt capăt al firului, încât am închis, convinsă fiind că am format greşit numărul.

— Am să vă dau numărul de telefon de la Los Angeles al fiului meu, se grăbi să-i răspundă aceasta. Promiteţi-mi că-l veţi suna. Din păcate, nu ştiu când se va întoarce.

— Nu-i nevoie, protestă Beverley. Puteţi să-i spuneţi chiar dumneavoastră cum se simte Kevin. N-are niciun rost să-l mai deranjez şi eu.

Nici nu apucă bine să plece Beverley, că Holly îi şi telefonă lui Stacy pentru a-i povesti prin ce trecuse. De la fereastră, se întoarse cât să-i facă un semn cu mâna lui Beverley în semn de rămas-bun. Ce repede se uită unele lucruri la această vârstă.

Până la sfârşitul săptămânii, nu se putu vorbi cu adevărat de o ameliorare a stării de sănătate a lui Kevin. Sam nu dăduse încă niciun semn de viaţă. Beverley devenea cu fiecare zi tot mai nervoasă, dar mai ales indignată din cauza a ceea ce i se părea o dovadă de cruzime din partea lui Sam. Într-o dimineaţă, află de la Stacy că Sam era în oraş. Asta fu picătura care umplu

paharul.

Sunne şi Paul trecuseră pe la spital, chiar de la întoarcerea din vacanţă. Dacă Sunne n-ar fi fost foarte ocupată cu pregătirea petrecerii de Halloween care urma să aibă loc săptămâna viitoare, Beverley i-ar fi spus în faţă cât de mult o deranjase că-i dăduse acea revistă lui Holly. În orice caz, va veni şi ziua în care-i va cere explicaţii, poate chiar şi scuze. Sunne i le datora.

Sosi şi ziua de Halloween, iar Beverley era din ce în ce mai supărată pe Sam pentru că nu dădea niciun semn de viaţă. Dacă nu pentru ea, atunci măcar pentru Kevin, şi tot ar fi putut să-şi facă apariţia. Acesta suferea, chiar dacă nu spunea nimic. Colegul lui de cameră plecase acasă. Kevin avea nevoie de o prezenţă masculină, iar doctorul Low şi Paul erau prea ocupaţi pentru a-i acorda timp. Lui Beverley i se strângea inima văzându-l pe fratele ei cum încearcă să-şi omoare timpul fie cu revistele, fie cu televizorul. Parcă niciodată timpul nu trecea aşa de greu, pentru amândoi.

— N-ai nimic de făcut acasă? o întrebă Kevin într-o clipă amiază, în timp ce Beverley îi aranja pentru a nu ştiu câta oară perna.

— Dacă înţeleg bine, te deranjează prezenţa mea. Nu doream decât să-ţi ţin de urât.

Îşi trecu mâna prin părul lui.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş mai tăia din păr? Admiratoarele tale nu ţi-ar mai trimite nicio floare, dac-ar vedea ce claie de păr ai.

Dându-se înapoi pentru a scăpa de mângâierile ei, Kevin ridică nepăsător din umeri.

— Pentru că tot nu trebuie să-ţi ascund nimic, află că Sam va trece pe la mine nu peste mult timp. Cu Holly.

Beverley rămase pironită locului.

— De ce-mi spui abia acum, Kevin?

— Pentru a nu te supăra. Credeam că e mai bine ca Sam să vină când nu eşti aici. De fiecare dată când aduc vorba despre el, pari foarte derutată.

Beverley îşi luă haina de pe spătarul scaunului.

Niciodată până atunci inima nu-i bătuse cu atâta putere. Să o deteste atât de mult Sam, încât să vină pe ascuns să-l viziteze pe Kevin? Străduindu-se din greu să-şi revină, îşi înălţă cu mândrie capul.

— Bine, te las, Kevin. Îţi cer prea mult dacă te rog să-mi telefonezi când vei fi liber?

— Haide, surioară, n-o lua chiar aşa. N-am dorit decât să te scutesc de o întâlnire neplăcută. Ce complicate sunt fetele!

— Nu mai sunt o fată, Kevin, iar Sam îşi doreşte să mă vadă tot atât de mult pe cât doresc eu să-l întâlnesc.

— Nu te-ai supărat, nu-i aşa? Promite-mi că vei trece pe la mine, înainte de a te duce la petrecerea de Halloween. Vreau neapărat să văd costumul în care te-ai deghizat.

— M-am hotărât să nu particip la petrecere anul ăsta, Kevin.

Acesta ridică privirea spre cer, părând de-a dreptul exasperat.

— Dar nici pe-aici să nu treci în seara asta. Infirmierele au pregătit ceva, iar familliile pacienţilor nu sunt invitate. Să ştii că greşeşti dacă vei sta închisă în casă în seara asta. Ţi-ar face bine să mai ieşi şi tu.

— Vorbeşti de parc-ai fi Sunne. Ea te-a pus să-mi faci morală?

— Nicidecum! Dar ştiu că tata şi mama se distrau de minune la aceste petreceri. Dacă n-aş fi nevoit să stau în pat, n-aş rata pentru nimic în lume aşa ceva. Îmi promiţi c-o să te mai gândeşti? Pentru a-mi face plăcere.

Beverley îi zâmbi mânzeşte.

— Am să văd. Pentru că dacă vine şi familia Court…

Închise uşa după ea, fără a-şi duce propoziţia până la capăt.

Temându-se că o să dea nas în nas cu Sam şi cu Holly, nu luă liftul, ci coborî scările. Se bucura foarte mult că Sam reluase legătura cu Kevin şi se simţea vinovată, gândindu-se că poate îl judecase greşit

Beverley era pe punctul de a-şi termina de aranjat

registrele de contabilitate, când auzi soneria de la uşa de la intrare. În clipa următoare, Sunne era în birou.

— Vin de la Midge, pe care-am rugat-o să mă tundă. Ţineam neapărat să-ţi arăt costumul meu. Priveşte!

Scoţându-şi haina de pe ea, Sunne făcu o piruetă, iar apoi se înclină până la pământ. Sarongul i se potrivea de minune. Cum să mai fie Beverley supărată pe ea? O prietenie veşnică le unea.

— De-aş avea tenul tău auriu, le-aş arăta şi eu, fii fără grijă. Cred că vei fi cea mai frumoasă în seara asta.

— Nu pot să spun acelaşi lucru despre tine, Beverley. Arăţi jalnic. Am aflat că nu vei veni. Cu riscul de a te surprinde, nu voi insista pentru a te face să te răzgândeşti. Stacy mi-a spus că Holly i-a arătat tatălui ei o fotografie de-a ta compromiţătoare. Înţeleg că te simţi prost.

Beverley îşi puse mâinile-n şold. Chair dacă mai devreme era gata să dea uitării totul, acum Beverley îşi spuse în sinea ei că Sunne sărise calul.

— Îţi amintesc totuşi că tu i-ai dat acele reviste lui Holly! Nimeni altcineva.

Sunne îi zâmbi misterios.

— Ei şi? Doream să-l pun puţin pe jar, căci greu îşi mai declara sentimentele. Evident, astăzi nu pot să arunc în el cu piatra: când mă uit la tine, parcă văd o sperietoare. Ţi-a căzut lacul de pe unghii şi pot să pun prinsoare că n-ai mai trecut pe la Midge de nu ştiu când pentru a-ţi aranja părul. O, da! Ai motive bine întemeiate să n-ai grijă de tine! Dar, la urma urmei, pentru cineva ca Sam, căruia îi e greu să aleagă, cred că nu mai e aşa de entuziast în privinţa ta: de tine s-a ales numai pielea şi osul.

Terminându-şi în sfârşit nimicitoarea tiradă, Sunne îşi aruncă privirea asupra ceasului.

— Fir-ar să fie! Beverley, mă văd obligată să te părăsesc! mai am o mulţime de lucruri de făcut! Pa! îi spuse în timp ce ieşea din magazin.

Pentru o perioadă de timp, Beverley fu incapabilă să facă vreun gest. Apoi, dintr-odată, explodă.

— O sperietoare! mai vedem noi!

Peste măsură de furioasă, încuie uşa magazinului. Niciodată până atunci Sunne nu fusese atât de nemiloasă cu ea. Ce se va întâmpla cu ea, de vreme ce nici pe această prietenie, pe care-o credea de nezdruncinat, nu mai putea conta?

Când ajunse acasă, Beverley era la fel de indignată de cuvintele urâte pe care i le adresase Sunne. Cum putuse să-i vorbească astfel? Tocmai ei, care o considera ca pe-o soră.

Intrând în casă, primul lucru pe care dori să-l facă fu să se ducă-n camera ei şi să se aşeze în faţa oglinzii. O sperietoare, deci? O să-i arate ea lui Sunne cu cine are de-a face.

Un zâmbet maliţios i se ivi pe buze. Cu un an în urmă, Sunne îi detestase costumul şi toţi cei care participaseră la petrecere mai râdeau şi acum de felul în care se îmbrăcase. Sam Court nu va face nici el excepţie de la această regulă.

Cu multă băgare de seamă, Beverley scoase din pod costumul pus la naftalină. Nu putea să se ducă la petrecere cu maşina, dacă se îmbrăca astfel. Se va duce pe jos, nu era asta o problemă. Dar nu se va da bătută!

După aceea, făcu o baie ca-n poveşti, cu uleiuri aromate, sigură că are ac de cojocul lor.

Capitolul 12

Din locul în care era aşezat, Sam putea să-i vadă venind pe toţi invitaţii. De la începutul petrecerii, pândea sosirea lui Beverley. Admirând costumele invitaţilor, nu se putea împiedica să-şi imagineze cum s-ar putea îmbrăca. Spera că Sunne nu se înşelase când îi spusese că, pentru a o face să vină la petrecere, era suficient s-o facă mânioasă, lucru de care se ocupase chiar ea.

«O, Doamne, dar de ce nu mai apare odată? începu el să se întrebe. În jurul lui, oamenii ciocneau paharele cu băutură, se simţeau bine, iar muzica lentă care se auzea la difuzoare îi mărea dorinţa de a o lua pe Beverley în braţe şi de a dansa cu ea până-n zori. Oare nu greşise că n-o sunase din California pentru a-i cere scuze? Se abţinuse,

deoarece prefera s-o facă prin viu grai.

Dintr-odată, ar fi putut să jure că-i recunoaşte parfumul. Pentru o clipă, închise ochii şi inspiră profund pentru a se îmbăta cu acea aromă. Numai astfel pregătit, se putea întoarce şi admira apariţia exotică şi răpitoare care-l bântuia de la începutul petrecerii. Nu mică-i fu surpriza când deschise ochii şi privi.

Nu avu timp să reacţioneze, că Sunne i-o luă înainte.

— O, Beverley! Cum ai putut să te deghizezi ca anul trecut?

După ce trecură cele câteva clipe de uimire, Sam zâmbi în sinea lui la vederea costumului de păianjen al lui Beverley.

Pe sub tunica din satin negru îşi pusese perniţe care-i dădeau nişte forme planturoase, iar din talie porneau nişte labe mari, păroase. Pe ciorapi, Beverley lipise din timp lungi fire de lână drept fire de păr.

Sam înţelese imediat mesajul ei. Voia să pară cât mai inaccesibilă şi mai hidoasă cu putinţă. Uitase, totuşi, un mic detaliu: şi el se îmbrăcase urât, ca un hoţ al anilor ’30. Iar în seara aceea, era gata să răspundă tuturor provocărilor. Prima dintre ele era să strângă la piept acest trup respingător.

Se apropie imediat de Beverley, care nu-l văzuse încă. Nu se mira deloc, având în vedere că purta o mască înfiorătoare pe faţă. Luând-o de mâna pe care Beverley o acoperise cu satin negru, Sam o strânse la piept.

— Lasă-mă-n pace, Sam, răspunse ea cu umor. N-am chef să mă distrez. Du-te şi invită pe altcineva la dans.

Sunne, care nu se mişcase de acolo, îşi frecă mâinile cu satisfacţie. Nu mai găsea nimic să spună. Sam îi zâmbi cu siguranţă, apoi o conduse pe Beverley spre ringul de dans, fără să ia în seamă protestele ei. Reuşi de bine de rău să intre între cele două labe, fapt care era o adevărată ispravă, date fiind dispozitivele metalice pe care le avea.

— Ei, dar asta., începu să se indigneze Beverley.

Cu un gest care nu admitea împotrivirea, Sam o strânse la piept.

— Unde ai găsit costumul ăsta, Beverley?

Ea ridică din umeri.

— L-am recuperat anul trecut, după serbarea de sfârşit de an a lui Kevin.

— Venind din partea ta, un asemenea gest nu mă miră.

Sam izbucni într-un râs atât de contagios, încât Beverley nu se putu abţine şi începu şi ea să râdă. O bună bucată de timp avură senzaţia că se vor sufoca de atâta râs, iar ceilalţi invitaţi nu prea ştiau ce să creadă. Când Sam se mai potoli, prinse bărbia lui Beverley între mâini.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş smulge aceste labe hidoase?

— Sam! protestă ea, părându-i rău că nu-şi păstrase seriozitatea.

Vru să scape din braţele lui Sam şi, în mişcarea bruscă pe care-o făcu, dădu jos pălăria unei zâne care era în spatele ei. Sam îşi reveni repede.

— Acum, Beverley, vreau să mă asculţi. Ţi-ai dat deja seama că nu prea mă pricep să-mi cer scuze. De aceea am venit la această petrecere hotărât să te seduc şi, în acest fel, să-mi cer scuze.

Îi adresă un zâmbet răpitor.

— Vreau mai întâi să-ţi dau câteva veşti care, sper, îţi vor face plăcere: suma de bani pe care trebuia s-o vărs în contul fostei mele echipe a fost redusă la minimum, graţie excelentului meu avocat. Apoi, află că mi-am găsit de lucru: sunt antrenorul unei echipe de elevi din Seattle. Mi-am dorit dintotdeauna asta. Iată-mă împlinit.

Beverley încercă din nou să se elibereze din strânsoarea lui, dar fără succes.

— Ţi-am spus oare ce minunat e să te ţin în braţe? o întrebă el, strângând-o la piept. Chiar şi îmbrăcată astfel.

Beverley făcu ochii mari, din ce în ce mai tulburată. Surprizele erau departe de a se fi sfârşit.

— Acum, dragă domnişoară Powell, ce-ar fi să zâmbiţi acestor oameni şi să le spuneţi «la revedere»? Avem două variante: patul meu sau al tău. Unul e acoperit cu trandafiri galbeni, celălalt cu margarete. Alegerea îţi

aparţine.

Beverley reuşi să reziste acestei ispite şi spuse în cele din urmă:

— Nu-mi vine să cred. Să fie oare vorba de acelaşi om care, nu cu mult timp în urmă, îmi reproşa pe faţă că-i incit pe oameni la dezmăţ?

— Unul şi acelaşi. Pe cinstea mea, graţie ţie am scăpat de multe prejudecăţi. Ciudat, nu-i aşa? Dar, după cum vezi, multe lucruri se mai întâmplă pe lumea asta!

Beverley rezista în continuare.

— Dacă ăsta-i încă un mod de-a mă invita să-ţi văd dormitorul, îţi spun tranşant că nu mă interesează deloc.

Sam nu mai contenea s-o ia prin surprindere. O privi pe Beverley în ochi cu gravitate.

— De vreme ce nimic nu merge, am s-o spun direct: Beverley, te iubesc. Vrei să fii soţia mea?

— Să… să fiu soţia ta? bâigui ea. Eu?

— De îndată ce Kevin va ieşi din spital.

Beverley se clătină, gândindu-se pentru o clipă că-şi va pierde cunoştinţa. Un lucru era sigur: trebuia neapărat să-şi recapete claritatea minţii, dacă nu voia să sufere mult mai mult când visul acesta se va destrăma.

— În seara asta, vei dormi singur în patul tău presărat cu petale de trandafir. Pentru a crede în iubirea ta, ar trebui mai întâi ca prietenia noastră să fie posibilă.

Sam scoase din buzunarul de la vestă un inel pe care încercă să-l pună pe degetul lui Beverley. Tânăra femeie îi opuse rezistenţă şi reuşi, în sfârşit, să scape din strânsoare. Dar Sam o luă din nou în braţe.

— Beverley, n-am fost niciodată atât de serios.

— Se pare că ai uitat unele lucruri. Trebuie oare să-ţi amintesc de boala lui Kevin, de apariţia bruscă a fostei tale soţii în viaţa ta şi de munca mea ca manechin la New York? Cum te descurci cu toate astea?

Ultimele cuvinte fură rostite cu o voce gâtuită de emoţie care-l răscoli pe Sam.

— Beverley, nici n-ai apucat să părăseşti şlepul, că mi-am şi dat seama cât de deplasată a fost reacţia mea. N-

ai făcut acele poze decât pentru a-l ajuta pe Kevin. Dar atunci trebuia să mă ocup de Holly şi să clarific o dată pentru totdeauna relaţia mea cu Joani. După aceea, am primit vizita neaşteptată a părinţilor mei şi am fost prins de evenimente. Acum pot, în sfârşit, să mă dedic ţie. Am aşteptat această seară pentru a-ţi spune că nimic nu ne mai separă. Cred asta din tot sufletul.

După ce rosti aceste cuvinte, Sam luă mâna lui Beverley şi-i puse inelul pe deget. Tânăra femeie tremura de-a binelea.

— Sam, nu va fi deloc uşor, îngăimă ea.

— Viaţa nu e niciodată uşoară.

— Deci, vorbeşti serios?

— Mai serios ca niciodată.

— Iar Kevin şi Holly.

— …vor fi foarte fericiţi.

— Sam, nu prea ai multe de câştigat. N-am bani deloc, iar operaţia lui Kevin mă costă o avere. Cei de la asigurările sociale nu achită decât jumătate din sumă.

Sam îi prinse bărbia între mâini şi spuse:

— Am înţeles. Mă iubeşti?

— Da, dar.

Sam îşi puse un deget pe buzele lui Beverley.

— Taci. Nu vreau decât să spui «da». De restul mă ocup eu. Beverely clătină uşor din cap.

— Da, Sam. Te iubesc.

Sam îi primi răspunsul cu un sărut, cel mai tandru pe care i-l dăduse până atunci şi promiţător pentru viitor.

Sfârşit